ALEXANDRA STUART

Cercetătoarea

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Tuturor li se întâmplă o dată în viaţă ca destinul sau şansa – sau chiar cea mai bună prietenă – să-i lovească pe neaşteptate, făcându-i să se analizeze îndelung şi pe îndelete.

Primisem o astfel de lovitură după câteva săptămâni de la moartea mamei. E puţin spus că era neaşteptată, căci venea din partea medicului de familie, unul din cei mai buni oameni pe care-i cunoşteam, care fusese un munte de putere pentru amândouă în timpul îndelungatei suferinţe a mamei. Venind din partea lui, fu realmente o lovitură, deşi John Mallory fu extrem de blând şi nu încăpea îndoială că aveam nevoie de asta.

— Ce intenţionezi să faci acum cu viaţa ta, Stacey? întrebă el, privindu-mă cu gravitate. Eşti liberă – nu trebuie să mai rămâi în Danesmead, acum că mama ta nu mai e, nu? Adică, nu te mai reţine nimic aici, nu-i aşa?

— Nu mă mai reţine nimic? îngânai eu, zgâindu-mă la el şi observându-i fiecare detaliu al figurii aristocratice şi al costumului confortabil pe care-l purta mereu, de parcă nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Părul lui negru încărunţise puţin pe la tâmple, observai, surprinsă că nu mai văzusem până atunci. Am crezut că… ai spus că vrei să mă ocup de consultaţii în locul tău…

— Desigur că vreau să te ocupi de consultaţii, interveni John, puţin nerăbdător. Câteva săptămâni. Ţinându-mi locul, vei avea şansa să-ţi intri iar în mână şi o să-ţi redea încrederea în abilităţile tale profesionale, căci e foarte puţin probabil să apară vreun caz căruia să nu-i poţi face faţă. În afară de asta, am nevoie de o vacanţă – nu mai

sunt aşa de tânăr ca pe vremuri – şi va fi o ocazie trimisă din cer să-mi pot lua una. Te-ai gândit la viitorul tău, Stacey?

Scuturai din cap, uluită şi puţin rănită. John Mallory făcuse de câteva ori aluzie că avea nevoie de un asistent – sau că s-ar putea chiar să-şi ia un partener – şi trăsesem concluzia că dacă voiam să lucrez cu el permanent, probabil ar putea fi aranjat. Lucrasem ca asistentă a lui în ultimele două săptămâni şi gândindu-mă, nu-mi puteam aminti vreo ocazie în care să-i fi dat motive să-mi pună la îndoială abilităţile. Desigur, eram ruginită, dar nu spusese el că eram competentă să-i ţin locul câteva zile? Oare ce vrusese să spună când îmi amintise că sunt liberă să plec din Danesmead? Moartea mamei îmi permitea să-mi reiau profesia şi amândoi ştiam că voi fi nevoită, din motive financiare. Biata mamă nu avusese prea mult, casa era ipotecată şi oricum era prea mare şi prea dificil de întreţinut ca să vreau să mai locuiesc acolo, singură.

— John, începui nesigură, nu înţeleg prea bine. Nu vrei să rămân aici?

— Ce vreau eu nu contează, copila mea dragă, răspunse John, cu o iritare neobişnuită la el. Mă gândesc la ce e mai bine pentru tine şi am reflectat mult, chiar dacă tu nu ţi-ai pus problema. Te-ai îngropa de vie dacă am fi parteneri. Ştii la fel de bine ca şi mine. Făcu un gest spre fereastra pe care se zărea străduţa cu şirurile de case pitoreşti, somnolente în căldura după-amiezii şi părăsite, cu excepţia unei dubiţe de pâine care se depărta de uşa laterală de la Plough şi Harrow. Ăsta e capătul lumii, Stacey. Aici, nu se întâmplă niciodată nimic de importanţă medicală. Şi dacă s-ar întâmpla, ar fi trimis la Spitalul General din Merton, să se ocupe altcineva de el. Ridică din umeri. Oh, mie îmi convine, pentru că nu am ambiţii. Dar tu eşti ambiţioasă şi ai talentul să realizezi orice ţi-ai propune – ai fi ajuns departe dacă ai fi rămas la St. Joseph, Stacey.

— Dar asta e de domeniul trecutului, spusei eu, înroşindu-mă. N-am rămas.

— Nu, ai venit să ai grijă de mama ta.

— A trebuit, John. Nu avea cine altcineva. Şi în afară de asta, eu…

— Mai era sora aceea a ta, nu-i aşa?

— Mandy? Da, dar oricare din noi ar fi venit, ar fi trebuit să renunţe la cariera ei şi cel puţin eu eram calificată, explicai eu, pe un ton defensiv. John n-o plăcuse niciodată pe Mandy şi nu făcea un secret din faptul că o considera egoistă pentru că n-o vizitase atât de des pe biata mama, cum probabil ar fi putut. Dar lucrurile nu fuseseră uşoare pentru ea după ce plecase de la RADA; muncise din greu, ca membră obscură în diferite teatre ambulante şi nu avusese bani sau timp pentru călătorii în Yorkshire. Când în cele din urmă reuşise ca actriţă de televiziune, în serialul „Spitalul”, pierduse obiceiul de a veni acasă şi oricum, agravarea stării mamei i se părea foarte supărătoare, fapt pentru care nu puteam s-o condamn. E oribil să vezi pe cineva iubit în ultimele stadii ale unei boli dureroase, iar Mandy e o persoană sensibilă, mai uşor de întristat decât majoritatea, aşa că mai degrabă o descurajasem să mai vină spre sfârşit. Cu toate că John insista cu obstinaţie că dacă aş fi rugat-o să vină, ar fi inventat scuze să stea departe.

Din punctul mamei de vedere, nu contase. „Spitalul” era în două seri pe săptămână şi, indiferent cât de rău îi era, mama se uitase întotdeauna la fiecare episod de jumătate de oră, la micul televizor pe care i-l instalaserăm în dormitor. Credeam sincer că-i plăcuse mai mult performanţa strălucitoare a fiicei mai mici decât îi plăcuseră vizitele scurte şi neregulate ale lui Mandy. Ironie, când fusese aproape de sfârşit şi mintea începuse să i se înceţoşeze, ajunsese să creadă în imaginea creionată pe micul ecran şi-mi spusese adesea, cu licărirea caldă a mândriei materne, de operaţiile dificile sau de diagnosticele geniale pe care Mandy le stabilise, şi adăugase cu regret: „Păcat că nu poţi să-i urmezi exemplul, Stacey dragă. Dar desigur, ea a fost dintotdeauna cea isteaţă, iar tu gospodina. Mi-am dat

seama de asta încă de când eraţi mici”.

Cred că uneori ne confundase şi de cele mai multe ori păruse să uite că în realitate eu eram doctoriţa, iar Mandy făcea portretul dramatic al unei rezidente care accepta responsabilităţi în faţa cărora un conferenţiar cu experienţă s-ar fi cutremurat în realitate. Dar nu o deziluzionasem – biata de ea, nu-i mai rămăseseră oricum prea multe iluzii – şi nu-i purtasem pică pentru mândria faţă de Mandy, care în ciuda tuturor obstacolelor, avusese până la urmă un succes răsunător în cariera pe care şi-o alesese. În orice caz, întotdeauna am ţinut enorm la sora mea mai mică şi acum, auzind nota de dezaprobare din vocea lui John Mallory, mă grăbii să-i iau apărarea:

— Cred că o judeci greşit pe Mandy, John. A muncit din greu pentru tot ce are şi…

— Cu excepţia moştenirii de la mama voastră, îmi aminti John. Cu o mână ridicată, mă făcu să tac. Bine, bine, ştiu ce o să spui, aşa că nu te mai obosi. Oricum, nu vorbeam despre Amanda, vorbeam despre tine. Despre viitorul tău.

— Ei bine, ce-i cu viitorul meu? îl provocai eu neelegant. Am pierdut trei ani. Dacă nu mă vrei sau crezi că nu sunt destul de bună ca să-ţi devin asistentă, atunci pot să-mi caut de lucru la alt medic. Sau să fiu locţiitoare – sunt destule locuri.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Stacey, nu te încăpăţâna să mă înţelegi greşit! N-am spus niciodată că nu eşti destul de bună şi cu siguranţă, n-am spus că nu te vreau în practică. Toată lumea te-ar lua cu asalt – ţi-aş oferi un parteneriat şi mâine, dacă m-aş gândi numai la interesul meu. Dar încerc să fac cum e mai bine pentru tine, nu înţelegi?

— Bun, cedai eu. Atunci, ce propui să fac?

— Spui că ai pierdut trei ani – adevărat, aşa este. Mă privea cu severitate şi-mi coborâi privirea, prefăcându-mă că scotocesc în geantă după ţigări. John îmi împinse pe masă pachetul lui şi continuă: până acum, dacă ai fi rămas la spital, ai fi avut literele magice C.R.C.C. După numele

tău, ai fi fost şef de lucrări şi în viitorul apropiat, ai fi devenit conferenţiar. Fără îndoială, ai fi primit o bursă de cercetătoare pe lângă o universitate, ca cea pe care ai refuzat-o când am realizat prima dată de ce boală suferea mama ta. Îmi ţinu bricheta, studiindu-mi în continuare faţa cu o expresie ciudată. Ar fi trebuit să te laşi de fumat. Le dai un exemplu rău pacienţilor.

Pufăii sfidătoare câteva inele de fum.

— N-am fumat niciodată în faţa pacienţilor tăi, John.

— Oricum, ţigările tot nu-ţi fac bine. John îşi scose pipa şi tutunul şi începu s-o umple, cu o deliberare iritantă. Dacă ţii neapărat să fumezi, ar trebui să iei una din acestea – cel puţin în particular.

— Am înţeles că discutăm ce e mai bine, din punctul tău de vedere, pentru mine, subliniai eu, inhalând cu plăcere conştientă fumul de ţigară. Mama fumase aproape continuu, în ciuda sfatului lui John, şi de asta fumam şi eu. Sau cel puţin aşa încercam să mă conving. Dar se pare că am ajuns la obiceiurile mele proaste.

— Ai perfectă dreptate, încuviinţă el, cu un zâmbet strâmb şi cu mâinile mari, pătrate şi blânde încă ocupate cu pipa. Şi este important, dragă Stacey. Aceşti trei ani pot fi recuperaţi, să ştii – eşti tânără, dedicată şi ai un creier bun. Tu.

— Tânără! exclamai indignată. Luna viitoare împlinesc treizeci de ani!

— Asta înseamnă că eşti tânără, draga mea. John îşi atinse cu coada pipei tâmplele încărunţite. Aşteaptă să ajungi la vârsta mea şi abia atunci poţi să te plângi. Sunt cu opt ani mai mare decât tine, nu uita.

Într-adevăr, uitasem; îl crezusem mai bătrân, dar avui grijă să nu-i spun. John Mallory fusese atâta timp parte din viaţa mea, încât ajunsesem să-l privesc ca pe un stâlp de sprijin şi dându-mi brusc seama că dacă-i voi urma sfatul, nu va mai fi nimic de genul ăsta, conştientizai un junghi în inimă. Fusese un prieten de nădejde şi o vizitase regulat pe mama în ultimii trei ani, astfel că nu-mi imaginasem niciodată viaţa fără el.

— John, spusei eu cu voce mică, nu vreau să plec din Danesmead. De ce nu pot să rămân să lucrez cu tine? Era o pledoarie disperată, născută din teamă şi, presupun, din lipsa de încredere şi simţind asta, se aplecă să-mi ia mâna într-a lui.

— Pentru că-ţi datorezi ţie însăţi să te întorci la St. Joseph, răspunse el hotărât. Să reiei totul de unde ai rămas.

— Nu la St. Joseph, obiectai eu. La alt spital… la General din Merton, de ce nu? Nu puteam să-i spun de ce St Joseph nu intra în ecuaţie, cu toate că probabil ştia – sau ghicea, oricum. Logodna mea cu Harvey

Lomax fusese anunţată în „Telegraful” şi Harvey venise de câteva ori la Danesmead înainte să ne despărţim. De fapt, John îl cunoscuse. Îi înfruntaţi privirea, văzui reproşul mut din ochii lui cenuşii şi începui să inventez scuze. N-aş obţine un interviu la St. Joseph, dar la General sunt întotdeauna posturi vacante – tocmai am văzut în B.M.J. Că au unul de chirurg şi.

John nu mă lăsă să termin; degetele lui puternice se strânseră în jurul încheieturii mele.

— Pentru tine, Spitalul General din Merton ar însemna aproape aceeaşi risipă de talent ca în cazul în care ai rămâne aici, Stacey – şi nu trebuie să-ţi spun eu asta. În plus, dacă ai fi citit cu atenţie B.M.J., ai fi văzut că St. Joseph are nu mai puţin de trei anunţuri pentru personalul de la chirurgie! Trei! repetă el triumfător. Cu avantaj acordat solicitanţilor din rândul absolvenţilor lor.

— Unul este pentru şef de lucrări… începui eu fără să mă gândesc, trădând faptul că citisem cu atenţie „British Medical Journal”. Şi, după cum mi-ai amintit, am făcut doar prima parte din C.R.C.C. Şi nu am niciun fel de experienţă în chirurgie în ultimii trei ani. Şi ştii cum se întâmplă – dau anunţuri, dar posturile sunt deja reţinute pentru oameni care lucrează în prezent ca asistenţi. N-am nicio şansă să obţin vreunul din cele trei. Mă îndoiesc şi că s-ar gândi acum la mine pentru un post de chirurg. St. Joseph e unul din cele mai bune spitale universitare din

Londra, dacă nu cel mai bun – comisia poate alege pe oricine şi e greu de crezut că s-ar opri la mine, nu? După trei ani de experienţă ca infirmieră, căci cu toată sinceritatea, altfel nu o pot numi, cu o. Îmi reţinui cuvintele care-mi stăteau pe limbă, hotărâtă să nu par sau să nu fiu înrăită.

— Comitetul de recrutare de la St. Joseph n-ar ignora oferta unui medaliat cu aur Delaney, spuse cu convingere John şi din nou simţii cum mă înroşesc sub privirea lui zâmbitoare. Faptul că se întâmplase să câştig medalia Delaney fusese realmente un noroc şi tocmai începeam să-i explic asta, când mă întrerupse. Mi-am luat. Ei bine, cred că ai numi-o libertate. De a-i scrie domnului Humphrey Jones, care, după cum probabil ştii, este şeful comisiei de recrutare, adăugă el, evitându-mi privirea. Ce ai uitat tu, e că este un unchi de-al meu.

— N-am uitat, răspunsei eu, şi în ciuda eforturilor mele disperate de a mă controla, simţii că vocea îmi tremură puţin. Desigur că ar fi însemnat îndeplinirea unui vis să mă întorc la fostul meu spital, să continui de unde fusesem nevoită să renunţ, dar mai era şi Harvey, acum căsătorit cu Janet Lethbridge, care pe vremuri îmi fusese cea mai apropiată prietenă. Din cauza lor, nu luasem în considerare posibilitatea de a mă întoarce la St. Joseph şi citisem lista cu posturi vacante fără să am de gând să candidez pentru vreunul, căci aşa cum îi spusesem şi lui John, nu-mi trecuse prin minte că aş putea avea succes. St. Joseph era un loc vast, era adevărat, şi Harvey era medic generalist, nu chirurg. Dacă mă întorceam, era puţin probabil să-l văd în cursul firesc al sarcinilor. Dar.

— Nu vrei să ştii ce a spus unchiul Humphrey despre tine? întrebă John, nerăbdător.

— Eu… oh, ba da, vreau. Dar n-ar fi trebuit să te deranjezi să-i scrii. Stinsei ţigara şi observai că-mi tremură mâna. Îl ştiam din vedere pe domnul Humphrey Jones şi, desigur, după reputaţie, dar din moment ce era greu de crezut că-şi amintea de mine, nu speram prea multe de la răspunsul lui.

John scotoci în buzunar şi scoase un plic mototolit din care luă o scrisoare de două pagini. Cu meticulozitatea lui iritantă, o reciti pentru el, fără să-mi dea vreun indiciu despre conţinut.

— I-am scris pentru că n-am vrut să-ţi dau un sfat pe care să nu-l poţi urma, explică el, lăsând deoparte scrisoarea şi aruncându-mi unul din caraghioasele lui zâmbete strâmbe. O să te scutesc de înfloriturí, Stacey. E suficient să-ţi spun că dosarul tău de la St. Joseph e destul de remarcabil încât să-şi amintească de tine. Unchiul mă asigură că dacă vei candida pentru vreunul din posturile anunţate, comisia îţi va fi favorabilă. Fireşte, nu-ţi poate promite mai mult de atât, dar a adăugat un post scriptum pe care ţi-l voi citi. Întoarse scrisoarea pe partea cealaltă şi aşteptai cu nerăbdare, în pofida oricărei raţiuni.

— Da, iată, anunţă John şi citi cu voce tare: „Tocmai m-am gândit că domnişoara Duncan ar putea fi candidatul perfect pentru una din bursele noastre la Centrul Postuniversitar Harrowfields. Bursele acestea nu vor fi scoase la concurs. Sunt un soi de experiment, menite să ofere celor mai promiţători rezidenţi ai noştri un stimulent ca să rămână în serviciul medical de aici, în loc să se alăture «exportului de inteligenţă» şi să plece în străinătate. Ca absolventă a St. Joseph şi medaliată Delaney, domnişoara Duncan ar avea şanse mari să fie acceptată, deşi comisia i-ar putea cere să facă o perioadă de probă de câteva luni înainte de a-i permite să plece cu bursă, o condiţie rezonabilă în cazul ei. Poate mă vei anunţa dacă doreşte s-o înscriu şi dacă da, spune-i că voi avea nevoie de patru copii ale C.V.-ului ei şi de două nume care să-i poată da referinţe”. John făcu o pauză, privindu-mă în expectativă. Ei bine, ce spui, Stacey? Să-i spun unchiului că te interesează o bursă la Harrowfields?

O clipă, nu putui decât să mă uit la el mută de uimire. Apoi, recunoştinţa îmi depăşi surprinderea şi sării impulsivă în picioare, aruncându-mă de gâtul lui şi strângându-l în braţe. Era o copilărie, dar nu mă putui abţine.

— Oh, John, fii binecuvântat şi mulţumesc! Bineînţeles că vreau să mă înscrie – aş da orice pentru şansa de a lucra ca cercetător la Harrowfields! Ar fi un vis devenit realitate.

Centrul Postuniversitar Harrowfields fusese înfiinţat de către una din ducesele roiale cu numai doi ani în urmă şi se spunea că era spitalul cel mai modern şi mai bine dotat de genul acesta din ţară – poate cel mai bun din afara Statelor Unite, unde banii pentru astfel de proiecte nu se obţineau cu atâta dificultate ca în Anglia. Sub conducerea profesorului Adrian Kneller – unul din pionierii transplantului de organe, la ale cărui stagii participasem ca studentă – centrul se specializase în boli de rinichi şi deja avea un record impresionant în aria transplanturilor renale. Dintr-o coincidenţă ciudată, seara trecută, înainte de culcare, tocmai citisem un articol despre subiectul acesta într-unul din jurnalele medicale ale lui John, dar nici în cele mai frumoase visuri ale mele nu-mi imaginasem că voi lucra vreodată la Harrowfields. Lui John îi datoram şansa aceasta minunată şi, îmi amintii vinovată, doar cu câteva minute în urmă mă simţisem rănită şi ofensată deoarece crezusem că nu vrea să-mi ofere un parteneriat la cabinetul lui.

Bietul John! Nici măcar nu-i dădusem crezare că-l abordase pe unchiul său în favoarea mea – un act de pur altruism, indiferent din ce punct de vedere priveai, căci nu avea nimic de câştigat din asta. De fapt, probabil că pierduse asistentul de care avea realmente nevoie, ca rezultat al eforturilor lui de a trage ceva sfori care să-mi permită să mă întorc la St. Joseph. Cunoscându-l, ghiceam că probabil nu va căuta pe nimeni să-l ajute la cabinet. Fiind John Mallory, va continua ca şi mai înainte, muncind pe brânci şi aşteptând să se împiedice de alt neajutorat pentru care slujba va fi un dar divin. Aşa cum, puţin mai devreme, ar fi fost şi pentru mine.

— Îţi sunt mai mult decât recunoscătoare, John, i-am spus umilă, simţindu-mă ruşinată pentru că primisem atât de multe de la el, fără să dau nimic în schimb. Cu adevărat

recunoscătoare. Ai fost atât de bun cu mine şi-ţi datorez deja mai mult decât te-aş putea răsplăti vreodată. Nu ştiu ce să spun sau cum să-ţi mulţumesc şi acum, peste toate, a mai venit şi asta… Eu… oh, John, eşti un scump! La fel de impulsiv cum îl îmbrăţişasem, mă aplecai şi-i sărutai obrazul osos, luându-l prin surprindere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Stacey, nu trebuie să-mi fii recunoscătoare pentru nimic! îşi trase capul pe spate, părând stânjenit şi chiar supărat şi se ridică în picioare, un uriaş murdar, în pantalonii lui ponosiţi de cowboy. Totuşi, în maniera lui colţuroasă şi esenţial masculină, arăta bine şi în vreme ce stăteam faţă în faţă, eram conştientă că era atrăgător şi dintr-odată realizai, aşa cum nu mai realizasem niciodată în toţi anii de când ne cunoşteam şi eram prieteni, că relaţia noastră s-ar fi putut foarte bine transforma în ceva mult mai cald şi mai intim, dacă am fi permis.

Dar niciunul din noi nu permisese. Eu fusesem prea absorbită de treburile casnice, prea implicată în lunga agonie a mamei, prea epuizată la sfârşitul fiecărei zile care-mi secase toate forţele, ca să vreau mai mult decât prietenia confortabilă, fără implicaţii intime, pe care mi-o oferise John… şi mi se păruse că nici el nu-şi dorea mai mult. Zi după zi, săptămână după săptămână, susţinuse pe umerii lui povara responsabilităţii profesionale pentru boala şi tratamentul mamei, lăsându-mi sarcina simplă de a o iubi şi de a o îngriji ca fiică, nu ca medic. De multe ori îmi ascunsese veştile proaste şi dezamăgirile, aşa cum făcea faţă de rudele pacienţilor săi, până când decisese că eram pregătită din punct de vedere emoţional să primesc adevărul şi că nu-l voi trăda celei pe care o privea cel mai mult şi căreia, cu orice preţ, nu trebuia să i se divulge nimic. Alteori îi fusesem pacientă: îmi prescrisese sedative când văzuse că tensiunea era prea mare pentru mine şi de mai multe ori îmi amintesc că mă ţinuse în braţe când plânsesem până la epuizare, îmbrăţişarea lui fiind frăţească, goală de orice pasiune, totuşi infinit de consolatoare. Dar acum, privindu-i chipul şi văzând în ochii

lui durere şi un fel de tandreţe stranie, simţii că nu trebuie decât să fac un pas spre el şi va reacţiona într-un fel care va schimba totul între noi.

Era ceva atât de neaşteptat încât ezitai, nevrând să pierd prietenia confortabilă şi fără pretenţii pe care o împărţeam de atâta timp şi temându-mă puţin de ce citisem în ochii lui John Mallory într-o secundă de neatenţie. Întotdeauna fusese controlat şi rece, astfel că ajunsesem să-l consider lipsit de defecte omeneşti, un bărbat puternic şi independent, care deşi solitar ca fire, nu era niciodată singur. Era adevărat că la vârsta de optsprezece ani, când fusesem acceptată ca studentă la medicină şi cu mult înainte să-l întâlnesc pe Harvey Lomax – avusesem o pasiune copilărească pentru John. Mă imaginasem îndrăgostită de el, dar refuzul lui de a recunoaşte sau de a răspunde la avansurile mele insinuante mă descurajaseră într-atât, încât nu durase prea mult. De atunci, nu mă mai gândisem niciodată la el ca la un potenţial soţ sau iubit şi acum îmi era destul de greu s-o fac. În primul rând, nu-mi dăduse niciun avertisment; în al doilea, jucase prea bine rolul de frate ca să-l pot accepta în alt fel.

În afară de asta, mai era şi şansa pe care el însuşi mi-o oferise de a mă întoarce la St. Joseph. Voiam şansa aceasta, realizai eu, o voiam din tot sufletul. Oftai, încă tulburată de îndoieli, şi în timp ce ezitam, momentul deciziei trecu. Trecu atât de repede şi pe nesimţite, încât gândindu-mă apoi la momentul acela, mă întrebai dacă nu cumva îmi imaginasem tot episodul sau oricum îi exagerasem cumva implicaţiile.

Expresia lui John se schimbă, licărirea strălucitoare şi nerăbdătoare care arsese în ochii lui păli şi-şi puse nepăsător braţul pe umerii mei.

— Ai perfectă dreptate, Stacey, copila mea, mă informă el, de parcă mi-ar fi citit gândurile, ba mai mult, de parcă mi le-ar fi înţeles. Nu e nici locul, nici timpul.

— Pentru… ce? bâiguii eu, simţind cum mă trădează culoarea din obraji.

Râse cu obişnuitul lui râs profund şi copios.

— Oh, pentru sugestii alternative sau pentru regrete… pentru ce altceva? îmi va fi dor de tine, dar tot cred că trebuie să pleci, pentru că ştim amândoi că te-ai irosi dacă ai rămâne, nu? Vino în cabinet înainte să apară pacienţii şi o să compunem împreună scrisoarea pentru candidatură. Eu o să-ţi dau referinţe, dacă vrei, şi vom vorbi cu bătrânul general Phillips să-ţi dea şi el. A făcut parte din corpul medical al armatei şi este în comisia de conducere a spitalului din Merton, aşa că numele lui ar trebui să aibă ceva greutate. Vorbind încă, mă grăbi pe holul spre camera lui mare şi demodată de consultaţii şi mă aşeză pe scaunul pacientului din faţa biroului. O să-l sun pe general, de obicei e acasă la ora asta. Şi cât timp vorbesc cu el, ai putea să începi să-ţi faci C.V.-ul, nu? Uite… îmi întinse hârtie şi un pix.

Cu gândul la cât îi datoram, am făcut ce-mi spusese, pe jumătate dorindu-mi să-mi fi permis mai mult timp de reflecţie asupra viitorului meu, pe jumătate regretând decizia pe care o luaserăm împreună cu atâta hotărâre. Dar John nu-mi lăsă niciun timp. Scrisoarea mea fu compusă cu plictiseală şi împreună cu C.V-ul meu, care era departe de a fi impresionant, fu tipărită în numărul de copii cerut de către secretara lui şi trimisă la St. Joseph în ziua următoare. John îi scrise personal unchiului său şi apoi, cu maşina plină cu undiţe şi alte ustensile pentru pescuit, plecă spre Scoţia, în mult aşteptata vacanţă.

În absenţa lui, fui ocupată cu pacienţii de la cabinet – prea ocupată ca să mă mai gândesc la treburile mele – cu încredere crescândă, pe măsură ce mă înfruntai cu dificultăţi şi le depăşii, mă trezii că-mi plăcea postura de medic în Danesmead. În afară de obişnuita înştiinţare de primire a aplicaţiei mele, nu aflai nimic de la St. Joseph şi, simţindu-mă neîmpăcată faţă de John, începui să sper în secret să mi se refuze cererea. Bătrânul general Phillips făcu un atac de gută şi trimise după mine să-l tratez; când durerile începură în sfârşit să se diminueze, îmi bătu un apropo nu prea subtil cum că Spitalul General din Merton

ar fi încântat să se folosească de serviciile mele, dacă St. Joseph se va putea dispensa de ele.

Oricum, după câteva zile de la întoarcerea lui John, am fost chemată la St. Joseph pentru un interviu cu cei din comisia de recrutare. Interviul nu fu nici mai rău, nici mai bine decât mă aşteptasem, dar simţeam că nu făcusem cine ştie ce impresie, mai ales când fusei rugată să răspund la câteva întrebări iscoditoare cu privire la cei trei ani pe care-i pierdusem – profesional vorbind – cât avusesem grijă de mama în Danesmead.

Intervievatorii mei erau impersonali, deşi nu lipsiţi de amabilitate, şi sir Humphrey Jones – probabil din cauza prieteniei mele cu nepotul său – făcu tot posibilul să mă facă să mă simt în largul meu, însă fără prea mult succes. Mă simţeam stângace şi agitată şi eram conştientă că pe măsură ce se desfăşura interviul, părea că-mi cer scuze la nesfârşit. Era evident că fuseseră mulţi candidaţi formidabili pentru bursa aceasta şi comisia nu făcu niciun secret că dorea să aleagă pe cel mai bun. Ajunsesem cu moralul la pământ, când profesorul Adrian Kneller, care ascultase tăcut şi încruntat replicile mele din ce în ce mai ezitante şi mai neconvingătoare, începu să mă chestioneze şi el.

Titularul de Harrowfields era un tip mic de înălţime şi fercheş, cu ochi scânteietori, pe care-l preţuisem enorm în studenţie şi în zilele de rezidenţiat, şi mă simţii mult mai bine când îmi dădui seama că-mi zâmbea şi că părea să mă recunoască cu oarecare plăcere.

— Eşti mult prea modestă, domnişoară Duncan, îmi spuse el cu o severitate ironică şi se întoarse zâmbind spre Humphrey Jones. Tânăra acesta a fost blestemul vieţii mele acum un an, sau aşa ceva, domnule preşedinte. Asista la stagiul meu şi-mi punea tot timpul întrebări la care nu puteam să răspund!

La masa intervievatorilor apărură zâmbete şi atmosfera se schimbă pe nesimţite. Sau poate atitudinea mea care se schimbă, căci profesorului Kneller mă descurcai să-i răspund cu mai multă convingere, cu toate

că întrebările lui nu fură mai puţin iscoditoare decât ale colegilor săi.

— Spune-mi, domnişoară Duncan, mă invită el tocmai când mă aşteptam să scap de calvar, ce părere ai de etica transplanturilor din ziua de azi? Din moment ce ai solicitat o astfel de bursă, îmi imaginez că ai reflectat la problema aceasta, aşa că aş dori un răspuns sincer.

Desigur, mă gândisem destul de serios la asta şi chiar discutasem de câteva ori cu John, care avea convingeri puternice cu privire la donatori şi la dreptul lor de a muri în pace şi linişte. Acest drept fundamental al omului era subiectul numeroaselor controverse din cercurile medicale şi încă părea nerezolvat, din moment ce fără îndoială, de cele mai multe ori, ca să obţii un organ vital în stare corespunzătoare pentru un transplant, viaţa donatorului trebuia prelungită artificial. „Viaţa” era, desigur, numai un stadiu tehnic de supravieţuire; donatorul murea cu siguranţă, afecţiunile sale făcând imposibil orice ajutor omenesc, dar după cum susţinea John, era o diferenţă între asta şi a-i permite să înceteze din viaţă natural.

Pe de altă parte, după cum recunoscuse şi John, problema trebuia privită din perspectiva corectă. Datoria medicului era să-i vindece pe răniţi şi pe bolnavi şi să prezerve viaţa indiferent prin ce mijloace, inclusiv prin transplantul unor organe obţinute de la un alt om, care nu se mai putea folosi de corpul său. Dar moartea trebuia totuşi definită cu precizie.

— Ei bine? insistă profesorul Kneller. Ezitarea ta înseamnă că nu-mi poţi oferi un răspuns sincer, domnişoară Duncan?

Mă înroşii, dar lăsai deoparte ezitările. Cât de scurt şi de sincer putui, îi explicai că din punctul meu de vedere, transplanturile erau justificate etic, cu tot ce implicau, când obiectivele lor erau să salveze viaţa unui pacient altfel sănătos, suferind de o disfuncţie a unei părţi a corpului care putea fi schimbată cu succes. Mă contrazisesem de atâtea ori cu John pe tema asta, încât de data aceasta reuşii să-mi expun părerea cu o fluenţă

rezonabilă şi fusei uşurată să văd că profesorul dădu, aproape imperceptibil, aprobator din cap. Îmi mai puse câteva întrebări scurte şi accentuând necesitatea cercetărilor continue în problema ridicată de respingerea transplanturilor, mă întrebă dacă aş fi dispusă să urmez un curs de imunologie înainte să primesc bursa, în caz că mi se va oferi.

— Da, aş fi dispusă, domnule, îl asigurai eu şi încuviinţă din nou din cap.

După aceea, mi se permise să mă retrag şi în timp ce traversai anticamera şi văzui câţi candidaţi aşteptau să intre la întreviu, moralul îmi scăzu şi mai mult. Nu sperasem să fiu aleasă pentru o bursă, mă gândii mizerabil mai târziu, luând masa cu Mandy şi aflai că sora mea îmi împărtăşea pesimismul.

— Nu pot să-mi imaginez de ce ai ţintit atât de sus, îmi spuse ea cu o candoare lipsită de flaterie, întărindu-şi argumentele cu o paletă impresionantă de termeni pseudoştiinţifici din jargonul medical, evident împrumutaţi din scenariile ei din „Spitalul”. Ai fi putut foarte bine să urmezi nişte cursuri de specializare la Merton General – chiar tu ai spus asta. Sau ai fi putut să-l convingi cu uşurinţă pe John să te facă partenera lui; eu asta aş fi făcut dacă aş fi fost în locul tău. Oh, ştiu că e destul de plictisitor şi nu e nicidecum preferatul meu, dar tu ai reuşit întotdeauna să te înţelegi bine cu el, nu-i aşa?

— Da, încuviinţai eu, iritată de tonul pe care vorbea despre John Mallory, într-adevăr, foarte bine. Şi s-a purtat minunat cu mama. El…

— Atunci, de ce naiba n-ai rămas cu el? Mandy îşi întinse braţele subţiri şi frumoase, într-un gest teatral. Dacă ţi-ai fi jucat cum trebuie cărţile, probabil ar fi sfârşit cerându-te de soţie. Nu e atât de atrăgător ca Harvey Lomax, să recunoaştem, dar nu-şi dă atâta importanţă ca el şi, ce-i drept, draga mea, nici tu nu eşti în cea mai glorioasă perioadă în zilele astea, nu-i aşa? Privirea ei critică zăbovi plină de reproş asupra costumului meu vechi de trei ani şi apoi, căutând parcă o asigurare, se îndreptă

spre imaginea ei modernă care se reflecta în peretele de oglindă al barului de vizavi. Chiar ar trebui să-ţi iei nişte haine noi, Stacey, mă certă ea. Chestia… aia pe care o porţi este din cale-afară de demodată. Cum te aştepţi să se gândească cineva să te angajeze, dacă te duci la interviu îmbrăcată ca o guvernantă eduardiană? Şi mâinile tale! se scutură ea.

Un tânăr zvelt, cu părul aproape până la umeri şi cu barba scurtată cu grijă veni la masa noastră. Mandy nu mi-l prezentă, dar schimbară câteva complimente extaziate şi se admirară unul pe celălalt din toate unghiurile posibile, după care plecă şi se alătură unui grup mare din celălalt capăt al restaurantului.

— Acela e Pat O'Connor. Tonul ei era atât respectuos faţă de când vorbise despre John Mallory, încât mă răzbunai prefăcându-mă că nu auzisem niciodată de el, ceea ce o irită puţin. Îşi reveni repede şi când mă întorsei cu cafelele de la bar, reluă chestionarul cu privire la aspectul meu. Dacă ţi-ai lăsa părul puţin mai lung şi l-ai stiliza corespunzător, ai arăta mai tânără, Stacey. De ce nu-ţi faci o programare la stilistul meu înainte să te întorci în Danesmead? E chiar după colţ şi ai putea să-ţi faci şi manichiura. Îmi luă mâna muncită din greu şi o privi cu un zâmbet compătimitor. Mâinile tale arată ca şmirghelul. Sincer, draga mea, te-ai neglijat cumplit, să ştii, şi nu-mi dau seama de ce.

Toate motivele îmi veniră instantaneu în minte şi o clipă fui tentată să le înşir, unul câte unul, pentru informaţia frumoasei mele surori, dar o privire la ea mă făcu să-mi înghit cuvintele înrăite şi pline de indignare pe care fusesem pe cale să le rostesc. Mă privi nepăsătoare şi ştiui că indiferent ce i-aş fi spus despre oboseala şi frustrarea din ultimii trei ani, n-ar înţelege niciodată de ce fusesem atât de proastă să le îndur. Îmi amintii o ocazie, într-una din scurtele ei vizite la Danesmead, când mă plânsesem de norocul meu şi de corvezile nesfârşite, adăugând cu un zâmbet strâmb că şi atunci când lucrasem la chirurgie la St. Joseph, avusesem dreptul la câteva ore

libere. Mandy mă privise de parcă mi-aş fi pierdut dintr-odată minţile şi în loc să se ofere să-mi uşureze truda – aşa cum sperasem că va face – îmi sugerase că ar trebui să angajez o infirmieră care să aibă grijă de mama în locul meu, dacă realmente nu puteam face faţă.

— Până la urmă, draga mea, a fost alegerea ta, îmi amintise ea ţâfnoasă. Nu te-a obligat nimeni să-ţi sacrifici cariera, nu? Când încercasem să-i explic câte persoane ar fi trebuit să angajez ca să facă tot ce făceam eu de una singură, evident, nu mă crezuse. Cel puţin ai o casă agreabilă în care să locuieşti şi trei mese pe zi. Ceea ce e mai mult decât am eu, care trăiesc într-o cocioabă îngrozitoare şi muncesc ca o sclavă pentru jignitorul salariu pe care mi-l plăteşte trupa de teatru! Nu ştii când o duci bine, Stacey, ăsta e necazul cu tine. Dar dacă treatmente nu mai faci faţă, cu siguranţă că John Mallory ar putea să-i obţină mamei un pat la Spitalul General, nu?

— Nu pot lua cazuri longevive în stadii terminale, îi răspunsesem eu. Şi i-ar displăcea total să stea în spital, chiar dacă i s-ar putea oferi un pat.

— Ei bine, sunt sigură că ai putea să găseşti ceva, fusese verdictul final al surorii mele. Infirmiera de district n-ar costa la fel de mult ca una particulară şi dacă ai încerca ai putea să găseşti o menajeră.

Îmi amintii cuvintele ei acum, în timp ce fumam la o cafea şi abia dacă mă asculta; pierzându-şi interesul pentru lipsa mea de strălucire, Mandy îşi făcu datoria de gazdă şi-mi arătă câteva celebrităţi de radio sau de televiziune care se aflau în încăpere.

— Te uiţi mult la T.V? mă întrebă ea după ce a treia sau a patra oară nu recunoscui o figură familiară pe plan naţional.

— Nu, nu prea, mă tem, scuturai eu din cap.

— Dar cu siguranţă, te uiţi la „Spitalul”? insistă Mandy.

— Când pot. Mama nu pierdea niciun episod, desigur, adăugai eu, simţind-o dezamăgită. I-ai oferit multă plăcere, Mandy.

— Da? Deodată, spre surprinderea mea, observai că avea lacrimi în ochi şi resentimentele pe care care le avusesem pentru ea dispărură complet. Am iubit-o, să ştii, spuse Mandy, recuperându-şi glasul. Mă crezi sau nu, ăsta e adevărul, Stacey. Dar pur şi simplu n-am putut îndura s-o văd. Murind puţin câte puţin.

— Da, ştiu asta, o asigurai eu şi, fără să mă gândesc, îi atinsei mâna. Făcu o figură şi-şi şterse lacrimile.

— Şmirghel! exclamă ea. Draga mea, trebuie să faci ceva cu mâinile astea. Pacienţii or să se plângă când va trebui să-i examinezi! Se uită la ceas şi se ridică. Vino, te duc la François, e chiar după colţ. O să te aranjeze el, dacă-l rog, deşi mă tem că nu va putea face prea multe cu părul până nu-ţi mai creşte puţin. Va trebui să te las cu el, pentru că avem repetiţie la două treizeci, dar nu contează. La ce oră ai tren?

— Patru cincizeci. Dar pot să iau unul mai târziu, răspunsei eu, cedând ca de fiecare dată când Mandy îşi punea ceva în minte. Va trebui să-l sun pe John, totuşi – trebuia să ne întâlnim în Merton.

— Poţi să-l suni de la salon. Mandy mă împinse cu hotărâre înainte, făcându-le în treacăt cu mâna celor care o salutară, dar refuzând să se oprească să stea de vorbă.

Plecarăm spre stilistul ei şi două ore mai târziu, arătând – graţie eforturilor eroice ale lui François – mai modern coafată decât când mă despărţisem de Mandy, pornii cu metroul spre King’s Cross. Mâinile mele rezistaseră până şi celei mai bune manichiuriste, dar unghiile erau nivelate şi colorate într-o nuanţă pală de roz sidefat; numai de la distanţă păreau mai respectabile. Stând în vagonul aglomerat, mă întrebai dacă John va observa vreo schimbare la mine.

Deşi nu prea mă puteam aştepta la aşa ceva, din moment ce va fi întuneric când voi ajunge.

John mă aştepta la gară şi când mă văzu, se grăbi să-mi ia valiza.

— Mă aşteaptă o naştere, Stacey, mă anunţă el. Doamna Lake… aşa că mă tem că trebuie să ne grăbim. Mă

ajută să urc în faţă, îmi aruncă bagajul pe locul din spate şi-şi ghemui trupul uriaş la volan, întorcându-se spre mine în timp ce porni motorul. Dumnezeule mare, ce ţi-ai făcut la păr?

— Nimic, răspunsei eu scurt. Mi l-am aranjat la stilistul lui Mandy.

— Blestematul ăla ar trebui împuşcat, pufni John indignat. Ţi l-a pleoştit, când arăta foarte bine aşa cum era! Dar – zâmbi cu maliţiozitate, aplecându-se să coboare geamul de lângă mine – puţin aer proaspăt te va aduce repede la normal. Şi, cu puţin noroc, va îndepărta şi mirosul acela îngrozitor cu care ţi l-a îmbuibat.

Nu protestai. Standardele de la Danesmead nu erau ca cele din Londra, slavă Domnului! Mandy avusese intenţii bune, dar era o uşurare să simt aerul rece pe faţă şi după câteva clipe, îmi trecui degetele distructive prin creaţia elaborată a lui François. Dintr-odată, mă simţeam mult mai fericită decât mă simţisem toată ziua, în timp ce John îmi povesti detalii despre cazurile de care ne ocupaserăm împreună.

Merserăm într-o tăcere plăcută preţ de câţiva kilometri, apoi John îmi puse întrebarea pe care o aşteptasem cu groază:

— Cum a mers interviul cu comisia unchiului Humphrey? Avea tonul obişnuit, dar îi simţii ochii scrutându-mă cu gravitate, în timp ce oprirăm la o cotitură.

— N-a mers prea bine, recunoscui sincer. Nu cred că am vreo şansă la bursa de cercetare, John. Mi s-a spus că mă vor anunţa, dar. Dădui din umeri. S-ar putea să mă întorc la St. Joseph pe post de chirurg intern, dar nu cred că mă vor lua în considerare pentru Harrowfields.

— Te deranjează mult? mă întrebă amabil.

Mă gândii la asta, încercând să-mi analizez sentimentele şi în cele din urmă încuviinţai din cap, evitându-i privirea.

— Da, mă deranjează.

John intră în viteza a doua şi pornirăm încet.

— În cazul ăsta, spuse el fără să pară dezamăgit sau mulţumit, am face bine să ţinem degetele încrucişate – şi tu şi eu. Când te anunţă?

— Oh, curând. Sir Humphrey a spus că în decurs de două zile. Exact peste două zile, primii scrisoarea pe care o aşteptam şi, spre uimirea mea năucită, dar încântată, spunea că distinsa comisie de recrutare a decis să-mi ofere o bursă de cercetătoare pe lângă Centrul Postuniversitar Harrowfields, cu condiţia să lucrez bine o perioadă de probă de trei luni în personalul rezident. În timpul acestor trei luni, mă informau că trebuie să urmez un curs despre tehnicile de laborator şi încheiau astfel: „În cazul dumneavoastră, este o condiţie ca, în optsprezece luni de la primirea bursei, să vă supuneţi unei examinări pentru diploma postuniversitară în chirurgie”.

Aproape mută de încântare, îi arătai scrisoarea lui John, care o citi cu atenţie, apoi se întoarse zâmbind şi mă felicită.

— Ai reuşit! Mă gândeam eu că aşa va fi şi sunt al naibii de bucuros pentru tine, Stacey, copila mea. Îmi vei lipsi mai mult decât îţi pot spune, dar ai binecuvântarea mea.

— Chiar nu te superi că plec? întrebai nerăbdătoare, gândindu-mă la consultaţiile la care îl ajutasem în ultimele săptămâni.

— Nici nu se pune problema, se eschivă John. Zâmbetul i se lărgi. Trebuie să te duci, amândoi am căzut de acord că trebuie. Cu aceeaşi

abilitate cu care se eschivase de la întrebarea mea, îmi trimise la plimbare şi mulţumirile. Nu-mi datorezi nimic. Nu vreau decât să profiţi la maximum de şansa asta şi nu lăsa pe nimeni să-ţi stea în cale sau să-ţi impună ceva. Mai ales pe sora aia a ta. Vei face fără probleme partea a doua a C.R.C.C., nu-ţi face griji – ai un creier bun şi n-a ruginit. Dar evident, va trebui să citeşti mult în timpul liber şi probabil te vor ţine din scurt în primele trei luni, aşa că nu te voi vedea prea des. Poate doar un

weekend, dacă poţi strecura unul. N-aş vrea să pierdem legătura, Stacey.

— Nici eu, John. Dintr-odată, ideea de a-l părăsi deveni de neconceput şi, simţindu-mi parcă slăbiciunea, interveni repede:

— Un singur lucru îţi cer, totuşi… stai departe de stilistul ăla al Amandei, te rog, şi n-o lăsa să te convingă să-ţi laşi părul lung. Îmi placi exact aşa cum eşti, copila mea, să nu uiţi asta!

Cred că dacă ar fi spus „te iubesc” în loc de „îmi placi”, n-aş fi avut inima să plec, dar nu spusese; un apel urgent ne întrerupse în momentul acela şi amândoi furăm ocupaţi tot restul zilei la cabinet, aşa că nu avui ocazia să-mi slăbească hotărârea.

Două zile mai târziu, John mă conduse din nou la gara din Merton să prind trenul de Londra şi ultima imagine a lui, timp de aproape două luni, fu silueta lui înaltă stând pe peron cu mâna ridicată şi cu două degete clar încrucişate, în vreme ce trenul meu părăsea încet staţia.

Capitolul 2

Previziunea lui John Mallory despre primele mele trei luni la Harrowfields se dovedi extrem de precisă. Din ziua în care ajunsesem, fusesem reţinută să lucrez din greu în laboratoarele de imunologie, serologie şi-n cel de studiu pe animale, şi singurii oameni pacienţi pe care-i vedeam erau cei pe care-i zăream de la o distanţă respectabilă, când mă alăturam procesiunii care intra de două ori pe săptămână în saloane, ca să participe la stagiile profesorului Kneller.

Dar nu mă simţeam privată de niciun drept şi curând devenii absorbită de munca de laborator; zilele mi se păreau prea scurte pentru tot ce voiam să fac, să văd şi să învăţ. Erau atâtea tehnici noi de stăpânit, atâtea teorii de investigat, atâtea medicamente experimentale de testat şi de evaluat încât uneori mă întrebam dacă cele trei luni de pregătire susţinută îmi vor ajunge. Numai câteva operaţii

de transplant – desigur, cu excepţia înlocuirilor de cornee – fuseseră efectuate în timpul în care lucrasem la chirurgie la St. Joseph, dar acum, numărul lor era de aproape de zece ori mai mare şi rareori găseai un pat liber în vreuna din rezervele de la Harrowfields.

Multe din aceste paturi erau ocupate de pacienţi care aşteptau să fie operaţi, majoritatea suferind de forme severe de deficienţe renale sau boli şi erau conectaţi la aparatură pentru rinichi, care-i ţinea în viaţă şi oarecum sănătoşi cât timp aşteptau ca organele să fie disponibile. Alţii, a căror condiţie era mai puţin gravă, puteau să-şi continue ocupaţiile obişnuite, permiţându-li-se să petreacă până la paisprezece ore la dializă, dar şi ei trăiau o viaţă de împrumut şi aşteptau organe de la donatori.

Inevitabil, asistând la agonia lor adesea prelungită, începusem să văd o nouă latură a problemelor etice din jurul transplanturilor de organe şi a tot ce implicau acestea. Simpatizam din ce în ce mai mult cu cei care aşteptau, deşi pentru mine nu erau decât chipuri şi numere de cazuri, din moment ce nu lucram în saloane.

Nu eram singura cercetătoare căreia i se ceruse să facă o perioadă de probă – mai erau încă doi oameni în situaţia mea. Unul, David Brett, era un agreabil tânăr australian din Sydney, care-şi începuse cariera ca tehnician de aparatură pentru cord şi plămâni şi se calificase relativ recent ca medic. Celălalt era o indiancă timidă, care vorbea şoptit, doctoriţa Aiesha Devi; se instruise la St. Joseph, dar fusese nevoită să se întoarcă în ţara ei după ce obţinuse calificarea şi revenise abia acum, după o absenţă mai îndelungată chiar decât a mea, să urmeze partea a doua a Colegiului Roial al Chirurgilor Cercetători. Oricum, lucrase ca şef de lucrări în Calcutta şi era mult mai puţin ruginită decât mine, în afara faptului că avea o experienţă considerabilă în chirurgie. Îmi plăceau amândoi noii mei colegi, mai ales Aiesha şi noi două ne ajutam reciproc seara, când după ce terminam notiţele despre munca de peste zi, trebuia să facem faţă câtorva ore de citit pentru

examinarea din partea a doua pe care urma s-o dăm curând.

Nu reuşii să ajung la Danesmead pentru weekendul plănuit; erau prea multe de făcut şi când îi scrisei lui John să-mi cer scuze, îmi răspunse că nu se aşteptase realmente să vin. „Aştept cu nerăbdare să te văd, când nu vei mai fi atât de tensionată”, îmi scrise el şi apoi, aproape nepăsător, după ce-mi povesti câteva noutăţi despre prieteni comuni, adăugă: „Îmi imaginez că te-ai întâlnit deja cu Harvey Lomax. Aminteşte-i de mine şi spune-i că am fost interesat în notele de caz despre boala Roehm pe care le-a publicat în ultimul buletin medical. Înţeleg din asta că s-a alăturat colectivului redacţional, lucru pentru care aş vrea să-i transmiţi felicitările mele când îl vezi”.

„Dacă-l văd”, mă gândii confuză, în timp ce pusei scrisoarea la loc în plic, să răspund când voi avea timp. Contrar supoziţiilor lui John, nu făcusem nicio încercare să-mi reînnoiesc legăturile cu Harvey şi, destul de ciudat, nu-mi fusese câtuşi de puţin greu. Cu toate că avea personal de la St. Joseph şi era vizitat de aceiaşi consultanţi, Centrul Harrowfields avea spaţiul propriu, situat la un kilometru şi jumătate de spitalul-mamă, şi era condus ca unitate separată şi de sine stătătoare. Harvey era acum şef de lucrări la St. Joseph şi în mod normal nu vizita centrul postuniversitar, dar chiar dacă s-ar fi întâmplat, era puţin probabil să intre în labirintul de laboratoare de la subsol unde lucram, aşa că nu-mi făcusem nicio grijă că ne vom întâlni din întâmplare.

Ar fi putut să mă caute, dacă ar fi dorit. Îi scrisesem un bilet lui Janet, în care-i spusesem că mă întorc, dar nu răspunsese la scrisoarea mea şi înţelesesem că nici ea, nici soţul ei nu doreau să reinstaureze vechea noastră intimitate. Decizia era la latitudinea lor, mai degrabă decât a mea, mă gândisem, şi se părea că hotărâseră să ignore prezenţa mea la Harrowfields. Mă simţeam puţin rănită, căci Janet şi cu mine fuseserăm prietene bune din prima zi de facultate, dar o înţelegeam şi presupuneam că, în locul ei, poate aş fi făcut la fel şi aş fi lăsat ca trecutul să

rămână în trecut. La urma urmelor, fusesem logodită cu Harvey aproape un an şi Janet mersese peste tot cu noi, într-un trio de nedespărţit, dar acum, ca soţie a lui Harvey, prefera evident să nu i se amintească de asta – sau de mine – şi cu toată sinceritatea, n-o puteam învinui. Vechile pasiuni sunt întotdeauna o problemă, chiar şi pentru un cuplu căsătorit, şi nu-mi doream câtuşi de puţin să-i fac să se simtă stânjeniţi.

Ştiam că Janet lucra încă la St. Joseph ca anestezist şi aflasem că ea şi Harvey locuiau într-unul din apartamentele rezervate pentru câţiva membri privilegiaţi ai personalului rezident, aflate în partea de sud a spitalului şi separate de el de căminul infirmierelor. Aşa că nu era de mirare că nu mă întâlnisem nici cu Janet şi văzând că nu binevoise să-mi răspundă la scrisoare, n-o sunai, nici nu trecui pe la apartament… deşi fusesem tentată o dată sau de două ori, în speranţa s-o găsesc singură şi s-o conving că nu reprezint nicio ameninţare pentru mariajul ei.

În orice caz, aveam foarte puţin timp liber pentru activităţi sociale, după cum mă străduii să-i explic lui Mandy când mă sună să-mi sublinieze cu reproş că nu mă văzuse decât o dată de când mă întorsesem în Londra.

— Joi seara dau o petrecere la mine acasă, continuă ea, tăindu-mi scuzele. Şi mă bazez că vei veni, Stacey. O să-ţi placă, îţi promit. Majoritatea distribuţiei serialului va fi acolo. Sărbătorim două sute cincizeci de episoade, dacă-ţi vine să crezi! Şi Tim Jacobs, medicul care este consultantul nostru tehnic, arde de nerăbdare să te cunoască. A fost foarte impresionat când i-am spus că lucrezi la Harrowfields, aşa că trebuie să vii! Şi n-are niciun rost să-mi spui că ai treabă. Numai muncă şi nicio distracţie nu-ţi face deloc bine. Cu siguranţă, poţi să te relaxezi într-o seară.

Cedai, temându-mă să nu se simtă ofensată. Făcui aşa cum îmi spusese: ajunsei chiar mai devreme de ora nouă, dar sufrageria ei era deja plină până la refuz. Apartamentul era minunat, luxos mobilat şi cu o privelişte încântătoare; mâncarea şi băutura erau servite eficient de

două chelneriţe generoase. Şi Mandy arăta minunat, zburând din grup în grup, îmbrăcată într-un costum superb, multicolor, cu pantaloni, evident populară şi la fel de evident, plăcându-i rolul de gazdă. Trecură câteva minute până să mă vadă şi o clipă văzui groază în ochii ei când mă recunoscu şi observă ce purtam. Îmi cumpărasem o rochie de cocteil special pentru ocazia asta, hotărâtă ca de astă dată să nu mai aibă de ce să mă numească demodată, dar cum toate fetele erau în pantaloni, iar bărbaţii în pantaloni largi, cu cămăşi deschise la gât, îmi dădeam seama că nu făcusem cea mai nimerită alegere.

Spre lauda lui Mandy, nu-mi spuse nimic. Veni imediat lângă mine, îşi puse braţul pe umerii mei şi mă salută aparent încântată. O băutură îmi fu plasată în mână şi o chelneriţă îmi întinse o tavă cu gustări apetisante, invitându-mă să mă servesc. Îi urmai îndemnul, dorindu-mi să nu fi venit şi simţindu-mă ciudat şi prea îmbrăcată, dar, din nou spre lauda ei, Mandy nu încercă să nege relaţia noastră.

— Pentru toată lumea, ea este sora mea, Stacey, o auzii anunţând. E medic practicant autentic, aşa că săriţi pe ea, cât aveţi şansa. Timmy, dragule, ea e Stacey. Bill, Francis – oh, şi Lorna, veniţi s-o cunoaşteţi pe sora mea mai mare, care face parte din personalul de la St. Joseph. Da, personalul medical, chiar e doctoriţă. De fapt, chirurg, vă vine să credeţi? Coincidenţă? Oh, da, e o simplă coincidenţă. Stacey dragă, el e Gâl Plumpton, unul din scenariştii noştri. Ştiu că de-abia aşteaptă să stea de vorbă cu tine, dar ai grijă ce-i spui – e foarte probabil să vezi totul în episodul următor!

Făcu tot ce putu, dar pierdui curând numărătoarea persoanelor cu care-mi făcuse cunoştinţă. Poate ar fi fost de ajutor dacă aş fi fost o telespectatoare fervent a serialului şi aş fi putut să recunosc personajele, dar abia dacă văzusem câteva episoade şi flecăreala lor mi se părea de neînţeles. Toţi invitaţii lui Mandy erau veseli, atrăgători şi prietenoşi, dar descoperii curând că nu aveam nimic în comun cu ei şi era evident că mă considerau un fel de

ciudăţenie, faţă de care – de dragul lui Mandy – erau politicoşi, puţin condescendenţi, dar plăcuţi.

Chiar şi consultantul tehnic, deşi fără îndoială medic, părea să facă parte mai mult din lumea lor decât dintr-a mea. Dobândise câteva gesturi teatrale şi încercarăm să ne înţelegem, dar nu era interesat de medicină, iar referirile lui tehnice la arta teatrului de televiziune mi se păreau foarte dificil de urmărit. În cele din urmă, renunţă la mine, spre uşurarea mea, dar fu urmat imediat de un tânăr înalt şi slab, cu un păr ondulat, de culoarea alunei, şi cu o barbă patriarhală, care se aşează turceşte la picioarele mele:

— Eu sunt Gâl Plumpton, draga mea. Obişnuiam să fiu un scriitor destul de bun, dar omul trebuie să şi mănânce, aşa că acum scriu scenariile pentru serialul ăsta. Îmi distruge sufletul, recunosc, dar banii sunt buni – de fapt, foarte buni, aşa că nu mă deranjează cât or s-o lungească producătorii cu „Spitalul”, atâta timp cât pot să-mi ţin nasul deasupra celorlalţi şobolani din cursă. Scriitorii rivali, explică el, văzându-mi figura uluită. Sunt gata să-ţi taie gâtul, cum se uită la tine.

— Chiar aşa? spusei eu, simţind că se cerea o replică din partea mea. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, dragă. M-am aruncat în asta şi n-am de gând să ies până nu sunt pregătit. Luă două pahare de pe tava unei chelneriţe în trecere şi-mi dădu unul, ignorând faptul că aveam deja un pahar plin în mână, apoi scoase din buzunar un pachet de ţigări de foi. Fumezi?

— Nu fumez decât ţigarete, scuturai eu din cap. Şi am şi eu cu mine, aşa că.

— Prostii, dragă, astea sunt mult mai bune pentru tine. Ca medic, ar trebui să ştii asta. Uite – îmi vârî o ţigară între buze – încearcă doar şi o să vezi că am dreptate. Văzând că ezitam, adăugă: să ştii că nu e veche, dacă de asta îţi faci griji.

— Nu-mi făceam griji, răspunsei înţepată. Îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Oh, dragă, eşti minunată! Nu pot să cred că eşti sora lui Mandy… îmi ţinu bricheta aurită şi buzele

acoperite aproape de barbă se despărţită într-un zâmbet pozanaş şi copilăresc când văzu că observai designul oarecum erotic al brichetei. Am cumpărat-o din Amsterdam, nu din Paris, mă informă. Şi o găsesc îngrozitor de folositoare, uneori, ca să sparg gheaţa.

Pufăii stânjenită din ţigara de foi, dorindu-mi să plece ca să mă pot descotorosi de ea. Făcând în continuare pe gazda perfectă, Mandy se opri lângă noi şi mă bătu aprobator pe umăr.

— Mă bucur că tu şi Gâl aţi început atât de bine, Stacey dragă. Dar nu mănânci. Chemă o chelneriţă, dar tava fetei era goală.

— E în regulă, Mandy. Fumez.

— Atunci, trebuie să mai bei ceva, insistă Mandy. Vei avea nevoie, dacă te trage Gâl de limbă.

Punându-mi încă un pahar nedorit în mână, plecă şi fui nevoită să beau tot conţinutul paharului pe care mi-l dăduse Gâl, ca să pot rămâne cu o mână liberă pentru ţigară. Băuturile fuseseră cocteiluri de şampanie la început, dar acum erau altceva. Ceva mai tare, îmi dădui seama cu groază crescândă, simţind cum mi se învârte capul. Înapoiai un pahar plin unei chelneriţe şi mă ridicai în picioare, hotărâtă să nu mă fac de râs. Citind semnele, Gâl spuse cu neaşteptată simpatie:

— E cald aici, nu-i aşa? Mergem să luăm o gură de aer?

Acceptai oferta – şi braţul lui – recunoscătoare, şi mă conduse pe balconul care se deschidea în capătul îndepărtat al livingului.

— Cum te simţi acum?

— Bine, îl asigurai eu, simţindu-mi mintea limpede şi spre uşurarea mea, recăpătându-mi echilibrul.

— Nu eşti obişnuită cu genul ăsta de petreceri, nu?

— Nu. Sunt proverbiala verişoară de la ţară.

— O verişoară de la ţară neobişnuit de inteligentă, totuşi, din câte îmi spune Mandy. Zâmbi cu maliţiozitate. Băuturile alea sunt al naibii de tari, să ştii – chiar şi eu începusem să mă simt puţin ameţit înainte să venim aici.

Nu-l credeam, desigur, dar apreciam amabilitatea care-l făcuse să-mi spună asta. Îmi luă mucul de ţigară şi-l stinse cu piciorul. Chiar intenţionam să te trag de limbă, cum s-a exprimat neelegant Mandy. Trebuie să caut încontinuu idei noi pentru „Spitalul”… blestemăţia asta e nesaturată. Şi n-am mai folosit un transplant de vreo şase luni. Date fiind decesele, a fost considerat un subiect sensibil şi producătorul mi-a spus să-l las deoparte. Dar dacă tot te-am întâlnit. Se întoarse spre mine. Ştiu că e mult să-ţi cer, dar ai vrea să mă înveţi câte ceva despre transplanturi, Stacey?

— Ştiu foarte puţine despre asta, Gâl. Abia acum învăţ…

— Dar eşti cercetătoare pe lângă Centrul Harrowfields – sau a inventat Mandy?

— Nu, e adevărat. Şi sper să obţin calitatea de cercetător, dar acum învăţ meseria şi sunt în perioada de probă. Gâl părea încă nedumerit, aşa că-i explicai despre munca mea în laboratoare şi expresia i se lumină.

— Oh, dar e minunat! Nu înţeleg întru totul teoria imunologiei… dar mi-ar plăcea.

— Ca să poţi scrie scenarii despre ea? îl provocai, obosită.

— Da, dar cu acurateţe. Oh, îmi dau seama că pentru un medic profesionist, „Spitalul” e o gogomănie, o telenovelă ridicată în slăvi care nu trebuie luată în serios. Dar milioane de oameni chiar o iau în serios, să ştii, şi dacă aş putea scrie un scenariu bine documentat şi bazat pe fapte reale pe tema transplanturilor, te-ar putea ajuta să obţii donatori. Uite, nu vreau decât să vorbim. În linişte şi cu mintea limpede şi-ţi dau cuvântul că nu voi folosi nimic din ce-mi vei spune fără permisiunea ta. De fapt, ai putea să citeşti scenariul înainte să-l vadă producătorul şi sunt sigur că aş putea aranja să fii plătită ca un consultant tehnic.

— Dar ai deja un consultant tehnic! obiectai eu.

— Bătrânul Timmy? E irecuperabil depăşit. Nu ştiu dacă a practicat realmente vreodată medicina, dar dacă

da, cred că a fost un pericol public! E prieten cu producătorul, de asta e pe statul de plată. Te rog, Stacey, gândeşte-te, bine? O să te sun peste o săptămână – în momentul ăsta nu-mi văd capul de treabă!

— Bine, încuviinţai fără tragere de inimă. Dar nu-ţi promit nimic şi cred că ar trebui să obţin o permisiune înainte să-ţi spun ceva, cu siguranţă înainte să-ţi arăt ceva. Ai vrea să vezi laboratoarele, nu?

— Într-adevăr, aş vrea. De fapt, dacă ai putea să aranjezi, mi-ar plăcea să văd tot spitalul şi să asist la o operaţie de transplant. Devenise dintr-odată efervescent, flecărind cu nerăbdare şi entuziasm şi ştiui că va trebui să-l deziluzionez.

— Un tur al laboratoarelor s-ar putea aranja, începui, dar mă îndoiesc profund că voi obţine permisiunea să te duc altundeva. Vezi tu.

— Lasă asta în seama mea, zâmbi el. Ei bine, te simţi destul de puternică să ne întoarcem la festivităţi?

— Cred că da. Mă ridicai fără entuziasm, reţinându-mi un căscat.

— Eşti obosită, nu-i aşa?

— Ei bine, da, mă tem că sunt, recunoscui. Cred că voi evada acum, dacă nu te superi. Mandy va înţelege – am câteva note de verificat înainte de culcare şi începem foarte devreme mâine dimineaţă. Profesorul are stagiu şi trebuie să asistăm.

— Te duc la Harrowfields şi nu vom stârni o dispută… Petrecerea abia se dezlănţuie şi Mandy o să insiste să rămâi, dacă nu pleci cu mine.

— Se pare că o cunoşti mai bine decât mine, spusei, neputând să-i urmez raţionamentul. De ce ar fi vreo diferenţă dacă am pleca împreună?

— Simplu, draga mea, îmi făcu el cu ochiul. Surioara ta e romantică din fire, indiferent cum ar vrea să pară. Şi am stat aici, pe balcon mai bine de o oră, aşa că Îmi zâmbi cu maliţiozitate, invitându-mă să intru în joc. Dacă plecăm împreună, se va grăbi să tragă concluzii greşite şi va fi încântată. Încearcă de secole să mă cupleze, dar n-a reuşit

niciodată – până acum. Aşa că vino, şi o s-o păcălim. Asta dacă nu cumva, desigur, vrei să mai rămâi.

— Doamne fereşte!

Traversarăm mulţimea braţ la braţ şi Mandy reacţionă aşa cum prevăzuse Gâl. Cu excepţia uimirii pe care, cu tot talentul ei de actriţă, nu putu s-o ascundă în totalitate când o anunţă că mă duce la

Harrowfields. Dar îşi reveni repede şi mă însoţi să-mi iau haina, şoptindu-mi la ureche în timp ce mă ajută să mă îmbrac:

— Gâl e frumos, e o persoană agreabilă, sub claia aia de păr. E şi inteligent. Mă bucur că vă plăceţi, dar. Ezită, muşcându-şi buza de jos şi încruntându-se, parcă nerăbdătoare să-mi împărtăşească sau să mă prevină de ceva, dar în cele din urmă, gândindu-se mai bine, mă sărută pe obraz şi se întoarse la petrecerea ei.

Gâl mă conduse la Harrowfields fără niciun incident. Era un şofer excepţional şi maşina lui, un Lotus Elan, era exact genul la care mă aşteptasem. Mă ajunsese oboseala şi nu putui decât să mă târăsc în camera mea şi să mă prăbuşesc în pat. Era un bilet sprijinit de pernă, dar nu-l văzui decât după ce mă dezbrăcai şi atunci, cu pleoapele grele de somn, nu l-am citit decât pe jumătate. Aiesha preluase un telefon pentru mine, dar bărbatul care sunase nu-şi dăduse numele şi nu lăsase niciun mesaj, deşi spusese că va reveni.

În dimineaţa următoare, totul păru să meargă prost. Mă trezii târziu, îmi aruncai hainele pe mine şi sărind peste micul dejun, abia reuşii să mă alătur în coada procesiunii docile a profesorului Kneller exact când acesta îşi luă locul în capul ei. Aiesha îmi spuse într-o şoaptă îngrijorată că bătuse de două ori la uşa mea înainte să coboare la micul dejun.

— Şi m-ai asigurat că eşti trează, adăugă ea cu reproş.

— Îmi pare rău, şoptii eu. Îţi explic mai târziu.

Spre spaima mea, profesorul alese tocmai dimineaţa acesta dintre toate să mă nominalizeze pentru atenţie

specială. Cu un semn încurajator din mână, mă chemă din obscuritatea sigură pe care o căutasem şi mă invită să prezint unul din cazurile care-mi fuseseră încredinţate pentru investigaţiile de laborator. Făcusem investigaţiile cu destulă conştiinciozitate, dar în graba de a ajunge la stagiu, uitasem să-mi iau notiţele pe care oricum nu le verificasem, nici nu le actualizasem când mă întorsesem de la petrecerea lui Mandy. Fiind nevoită să mă bazez doar pe memorie, am eşuat lamentabil în a-i oferi informaţiile pe care le dorea, în ciuda ajutorului amabil al asistentului său.

Profesorul Kneller nu-mi făcu nicio observaţie verbală, dar tonul pe care-mi spuse să-i dau asistentului cât mai curând posibil notiţele fu tăios.

— Stacey, îmi pare rău că te-am criticat, îmi spuse Aiesha când ne urcarăm pe acoperiş pentru repriza zilnică de citit.

— Dar nu m-ai criticat. Mă întorsei spre ea, abandonând cartea.

— Oh, ba da. Nu cu vorbe, poate, dar aici – se bătu uşor pe frunteşi ştiai ce părere am, nu-i aşa?

— Ai dreptul la propria opinie, Aiesha, chiar dacă e critică.

— Am fost nedreaptă, recunoscu ea. Aşa cum a spus David, e bine să te relaxezi din când în când. Şi tu nu te-ai relaxat deloc. A fost prima oară în trei luni! Nu aveam niciun drept să-ţi reproşez, nici măcar în gând, dar eram furioasă pentru ce s-a întâmplat la stagiu. Ai apărut într-o lumină complet falsă şi. Oh, nu ştiu, dacă ar fi fost David, care se relaxează permanent, n-aş fi fost furioasă.

— Bietul David! râsei eu, încercând să fac ca totul să pară o glumă, dar Aiesha nu se lăsă.

— Ai fost la sora ta aseară, era petrecerea ei, nu-i aşa?

— Da, confirmai eu. Şi a fost cu totul inofensivă, să ştii – nu orgia pe care vi-o imaginaţi voi.

— Nu mi-am imaginat nicio orgie, râse ea. Şi desigur că trebuie să-ţi vezi sora, când te invită, doar că Ezită, privindu-mă gânditoare.

— Doar că, ce?

— N-o cunosc pe sora ta, am văzut-o o dată sau de două ori la televizor. Nu semănaţi, nu?

— Nu. Întotdeauna am fost la poli opuşi şi acum… îmi amintii prima reacţie la petrecerea lui Mandy şi părerea mea despre invitaţii ei şi adăugai sec: acum trăim în lumi complet diferite – lumi care nu se intersectează, mă tem.

— Înţeleg. Dar – Aiesha zâmbi, parcă la un gând secret, şi-şi puse mâna peste a mea – şi lumile noastre sunt diferite, Stacey. La fel de diferite ca şi culoarea pielii, vezi? Ne uitarăm amândouă la contrastul dintre mâinile noastre. David a spus dimineaţă că muncim amândouă ca nişte sclave de când am venit aici, şi are dreptate. Dar eu sunt sclava şefă. Eu te îndemn mereu să mi te alături cu cărţile astea, noapte după noapte. Poate ai prefera să te las în pace?

— Nu, realmente. Îţi sunt foarte recunoscătoare, îi spusei eu sincer. Am mult de recuperat şi trei ani nu m-am ţinut la curent cu medicina modernă, aşa că realmente trebuie să muncesc. Şi mi-ai dat un exemplu minunat, Aiesha.

Mă învăţase multe lucruri, reflectai eu când Aiesha îşi deschise din nou cartea. Cunoştinţele ei, atât în medicină, cât şi în chestiuni generale, erau vaste, avea memorie bună şi o capacitate de a învăţa aproape de nemăsurat. Într-adevăr, David Brett, care uneori ni se alătura pe acoperiş, vrând să flecărească, se plângea că era al naibii de dedicată să fie aievea şi mă avertizase că dacă nu voi avea grijă, voi ajunge la fel, ceea ce nu era adevărat, dar.

— Stacey, cred că poate ar fi timpul să-ţi spun motivele pentru care sunt „al naibii de dedicată”, cum spune David.

— Nu e nevoie, mă eschivai. Doar dacă vrei, Aiesha.

— Seara nu mă pot concentra să lucrez, mărturisi ea. Şi vreau să-ţi spun, ca să înţelegi.

Mă lăsai pe spate s-o ascult. Iniţial, povestea ei era exact cum mă aşteptasem. Era nerăbdătoare să-şi

însuşească tot ce puteau s-o înveţe la Harrowfields despre transplanturi, ca să-şi poată folosi cunoştinţele în beneficiul bolnavilor săraci şi neluminaţi din ţara ei. Când se va întoarce în India, va organiza în spitalul ei cursuri postuniversitare referitoare la genul acesta de operaţii şi probabil se va face o unitate specializată, care se să ocupe numai de transplanturi.

— Va avea laboratoare ca cele de aici, deşi la început puţin mai mici, fireşte, zâmbi Aiesha. Mai am şi un motiv personal puternic pentru graba mea, continuă ea. Vezi tu, sunt căsătorită şi.

— Căsătorită?! exclamai, speriată. Nu mi-ai spus niciodată că eşti măritată, Aiesha.

— Nu m-ai întrebat niciodată, nu? Zâmbea încă şi surâsul îi deveni dintr-odată tandru. Narayan e cel mai bun şi mai blând soţ din lume şi-i sunt devotată. Şi el e doctor – generalist – suntem căsătoriţi de doi ani.

— Şi vrei să te întorci la el? sugerai cu simpatie, dacă nu întru totul convinsă.

— Da, într-adevăr vreau să mă întorc la el. Vezi tu, el va fi primul meu caz de transplant de rinichi, aşa că trebuie să mă grăbesc. În prezent, numai dializa îl mai ţine în viaţă, altfel ar fi murit acum şase luni, căci e un caz foarte grav. Îmi făcu istoria cazului cu o voce plată şi lipsită de emoţie.

— Dar de ce n-a venit cu tine la Londra, la spitalul ăsta? întrebai încurcată şi bolnavă de compasiune pentru Aiesha. Profesorul Kneller l-ar fi operat cu siguranţă.

— Oh, da, ştiu că l-ar fi operat. Dar este dorinţa soţului meu ca operaţia lui de transplant să fie făcută în spitalul lui, de un chirurg de rasa lui, ca un exemplu – un act de credinţă, dacă vrei. Aiesha întinse braţele, neputincioasă. Le va arăta calea celor ale căror ignoranţă şi prejudecăţi superstiţioase i-au făcut să se teamă. E hotărât să facă asta ca să-i încurajeze pe cei care au de asemenea nevoie de transplant şi nu îndrăznesc să-l caute.

— Dar tu…

— Dacă sunt de acord cu el? Sunt de acord cu

judecata lui, bineînţeles. Ştiu că ăsta e genul de exemplu de care mulţi semeni de-ai mei au nevoie. Nu cei educaţi, desigur, ci cei săraci şi neluminaţi – şi, din păcate, sunt încă milioane în India. Ca soţie a lui Narayan, trebuie să-l ascult şi să-i urmez dorinţa fără întrebări. Dar în inima mea, Stacey, mi-e foarte teamă pentru el. E un om foarte bolnav, dar nu face nicio concesie când vine vorba de munca lui. Nu mi-a plăcut să-l las şi să vin aici şi sunt neliniştită, căci timpul nu e de partea mea – de asta încerc să nu irosesc nicio clipă. Poate că n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea, spuse ea. Nu vreau să-ţi faci griji pentru mine sau pentru soţul meu. Ai şi tu problemele tale. Doar că Oh, voiam să înţelegi şi mărturisesc, a fost o uşurare să mă descarc în faţa unei prietene.

— Mă bucur că mi-ai spus, Aiesha, şi sper să te pot ajuta.

— M-ai ajutat deja. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai păstra pentru tine ce ţi-am spus. Nu mai ştie nimeni.

— Nu suflu o vorbă, promisei.

— Noapte bună, Stacey… mulţumesc că m-ai ascultat cu atâta răbdare.

— Noapte bună. Somn uşor.

Mă dusei în camera mea, simţindu-mă dintr-odată obosită şi demoralizată. De data aceasta, găsii un bilet lipit de oglindă, cu o semnătură indescifrabilă mânzgălită la final.

„Doctorul Harvey Lomax a telefonat de la St. Joseph. Te roagă să-l suni la interior 709 dacă te întorci până la miezul nopţii”. Mă uitai la ceas şi văzui uşurată că nu trecuse încă de unsprezece treizeci. Fără să mai stau pe gânduri, ridicai receptorul şi formai numărul de la St. Joseph. Interiorul 709 răspunse imediat, dar vocea, deşi masculină, nu era a lui Harvey.

— Sunt domnişoara Duncan, de la Centrul Harrowfields. Doctorul Lomax a lăsat un mesaj în care m-a rugat să-l sun înainte de miezul nopţii – e disponibil, nu ştiţi?

— Îmi pare rău, nu este, se scuză vocea de la celălalt

capăt al firului. E cam agitaţie pe aici şi doctorul Lomax a fost chemat la Terapie Intensivă. Trebuie să se întoarcă destul de curând, aşa că o să-i spun că l-aţi căutat. Hm. Domnişoara Duncan, aţi spus?

— Da. Mulţumesc. Stacey Duncan.

Mă pusesem în pat şi aproape adormisem, când soneria insistentă a telefonului mă trezi. Bâjbâind prin întuneric, ridicai receptorul şi auzii vocea familiară a lui Harvey.

— Stacey, te-am trezit? îmi pare rău, abia am primit mesajul tău. De fapt, abia am aflat vestea bună că eşti la Harrowfields şi am sunat şi aseară, dar nu te-am găsit. Pentru numele lui Dumnezeu, de când eşti aici şi de ce nu m-ai anunţat că te întorci?

Dacă n-aş fi fost atât de ameţită de somn, poate i-aş fi răspuns cu mai mult tact; însă fără să mă gândesc, îi spusei adevărul.

— Sunt aici aproape de trei luni, Harvey… şi i-am scris lui Janet să-i spun că mă întorc, pentru că.

— A neglijat să mă informeze, spuse Harvey, puţin iritat. Deşi nu ştiu ce spera să câştige cu omisiunea asta! Oricum – schimbă tonul – eşti aici ca cercetătoare cu bursă, am înţeles? Sunt încântat să aud asta. Şi. Mama ta?

Ezitai. Din cauza mamei ne despărţiserăm, acum trei ani. Considerasem de datoria mea să mă duc la Danesmead ca să am grijă de ea, dar Harvey nu fusese de acord cu decizia mea, căci însemna să amânăm nedefinit căsătoria, şi… reuşii să-mi controlez glasul:

— Mama a murit în aprilie, Harvey.

— Înţeleg; îmi pare rău. Păru neaşteptat de afectat şi amintindu-mi mesajul lui John, i-l transmisei. John? Oh, John Mallory, desigur. Ce drăguţ din partea lui. A fost o muncă asiduă, Stacey, dar în sfârşit ajung undeva, slavă Domnului! Schimbarăm un minut-două noutăţi şi apoi îmi spuse: Nu trebuie să te mai reţin de la somnul de frumuseţe, dar mi-ar face mare plăcere să te văd, Stacey. Când am putea să ne întâlnim? Eşti liberă duminică seară?

— Da, aş putea fi, dar… ezitai din nou. O să vrea Janet… începui ciudat, dar mă întrerupse.

— Să zicem ora opt? O să trec să te iau şi vom lua cina la apartament. Trebuie să plec. E un haos total în seara asta şi nu avem oameni. Ne vedem duminică, abia aştept. A trecut mult timp, Stacey – mult prea mult, nu-i aşa?

Aşa era, mă gândii punând receptorul în furcă. Dar voiam să-i revăd pe Janet şi pe Harvey. Îmi lăsai capul pe pernă şi adormii aproape instantaneu.

Capitolul 3

Există întotdeauna o tensiune emoţională când te întâlneşti după câţiva ani cu bărbatul pe care odată l-ai iubit şi cu care, dacă soarta n-ar fi intervenit cu maliţiozitate, te-ai fi căsătorit. Eram conştientă că mă simţeam din ce în ce mai agitată, pe măsură ce se apropia ziua de duminică şi odată cu ea, întâlnirea cu Harvey şi cu fata cu care se însurase. Mă temeam că Janet nu mă va primi bine, judecând după faptul că nu numai nu-mi răspunsese la scrisoare, dar nici nu-i spusese lui Harvey că o anunţasem că mă întorc la Harrowfields.

Eu fusesem cea care rupsese logodna, nu Harvey, şi privind în urmă, îmi aminteam că-i mărturisisem motivele mele lui Janet, pe care o consideram cea mai bună prietenă. Nu încercase să mă îndepărteze de la scopul meu, realmente mă încurajase în credinţa mea că n-ar fi corect faţă de el dacă m-aş duce la Danesmead să am grijă de mama şi nu i-aş oferi şansa să anuleze nunta pe care o plănuisem pentru primăvara aceea. Nu putusem să uit cuvintele ei. În ochii lui Janet, Harvey fusese cel la care trebuia să ne gândim, faţă de Harvey n-ar fi fost corectă o separare nedefinită. Ca prietenă a amândurora, Janet nu păruse să

aibă vreun motiv personal ca să-mi dea sfaturile pe care mi le dăduse. Dar poate că fusesem oarbă şi puţin

prea încrezătoare în mine, căci fusesem sigură de iubirea lui Harvey şi de faptul că înţelegea în ce situaţie mă aflam, şi desigur, de prietenia şi loialitatea lui Janet, astfel că nu mă îndoisem nicio clipă de niciuna din ele.

Harvey nu sugerase niciodată că n-ar trebui să plec de la St. Joseph şi să-mi abandonez cariera – considerase, ca şi mine, că era datoria mea de fiică. O cunoscuse destul de bine pe mama şi ţinuse destul de mult la ea ca să-i propună să vină să stea cu noi după ce ne vom căsători. Dar desigur, asta tot ar fi însemnat să-mi abandonez cariera. Şi ar fi însemnat de asemenea să locuim în Londra, ceea ce ştiam că mamei nu i-ar fi plăcut deloc. Era o femeie din provincie, se născuse şi crescuse în Yorkshire şi găsise întotdeauna oraşele mari oarecum alarmante. Fără doar şi poate, probabil ar fi fost de acord să stea cu noi, chiar dacă ar fi însemnat în Londra, dacă am fi putut să-i spunem de ce. La sfatul lui John Mallory, decisesem să nu-i spunem adevărul despre boala ei până nu vom fi nevoiţi sau până când va începe să bănuiască şi gândindu-mă acum, cu înţelepciunea ulterioară, ştiam că avusese dreptate. Deşi fragilă fizic şi devenind din ce în ce mai slăbită, mama acceptase nevoia evidentă să împartă casa cu mine şi s-o uşurez de sarcinile cărora nu le mai putea face faţă, dar până aproape de sfârşit, nu ştiuse cât de bolnavă era şi fără îndoială, nu realizase că era pe moarte. Fusese fericită în felul ei doi din cei trei ani pe care-i petrecusem cu ea la Danesmead, mult mai fericită – ştiam în adâncul inimii – decât ar fi putut fi vreodată la Londra.

Destul de ciudat, nu-i păruse rău că mă despărţisem de Harvey. Îl plăcuse sau cel puţin aşa păruse, dar când îi spusesem, cât de indiferentă şi de impasibilă putusem, că decisesem să nu mă căsătoresc cu el, nu încercase să-şi ascundă eliberarea.

— Nu e bărbatul potrivit pentru tine, Stacey dragă. Nu mă întreba de unde ştiu. Pur şi simplu ştiu. Oh, e inteligent şi chipeş şi sunt sigură că va ajunge departe, dar nu e potrivit pentru tine. Ştie să ia, nu să dea, adăugase cu tâlc, când o iscodisem care erau motivele pentru care-mi

aplaudă decizia. Şi… e un vânător de glorie! Ar accepta orice sacrificiu pe care tu sau oricine ar fi pregătit să-l facă, doar ca să-şi atingă scopul, dar n-ar fi recunoscător şi n-ar da nimic înapoi – pur şi simplu, ar uita cui îi datorează progresul. Iar tu, Stacey, copila mea dragă, eşti genul care ar face sacrificii la nesfârşit, fără să primească nimic în schimb, ceea ce ar fi rău pentru amândoi. Aşa că slavă cerului că ai avut flerul să nu te căsătoreşti cu el, şi înţelepciunea de a te întoarce aici, unde vei fi liberă de tentaţia de a te răzgândi.

Eram conştientă de un nod ciudat în gât când, în timp ce mă îmbrăcam pentru întâlnirea cu Janet şi Harvey, îmi amintii părerea mamei despre caracterele noastre. Studiindu-mă în oglinda de la toaletă mai concentrată decât de obicei, mă întrebam dacă şi ea avusese dreptate. Chipul care mă privea din perete fără să zâmbească era mai degrabă plictisitor şi neinteresant, lipsit de personalitate şi de animare, palid şi cu ochi cenuşii, obosiţi, o gură prea sensibilă şi cu câteva riduri care începeau să se formeze pe frunte. Mandy moştenise toată frumuseţea şi farmecul viu al mamei, părul blond şi ochii albaştri, dar eu semănam cu tata, care fusese medic de familie, apatic, de nădejde, dar necaptivant – mai rău de fapt decât John Mallory din punctul ăsta de vedere. John avea temperament şi câteodată, când îi dădea frâu liber, un simţ al umorului irezistibil, în vreme ce eu. Mă privii dezgustată în oglindă.

Arătam ca o stafie! O doctoriţă de treizeci de ani, dedicată – al naibii de dedicată – care ajunsese absolut nicăieri, dobândise fix nimic şi care arăta fiecare zi a vârstei ei! îmi trecui posomorâtă pieptănul prin părul scurt, îmi aplicai un strat prea generos de ruj şi tocmai mă ştergeam puţin când auzii un ciocănit la uşă.

— Stacey, pot să intru? Aiesha părea emoţionată şi când răspunse invitaţiei mele şi intră în cameră, expresia ei mă contrarie, căci pe jumătate radia, pe jumătate plângea.

— Ce este? Aiesha, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, Stacey… cel puţin nu pentru noi. Flutură o hârtie tipărită şi scoase din buzunarul halatului ei alb de laborator o a doua, pe care mi-o dădu. Asta e a ta: e confirmarea oficială – lista e afişată pe panou. Văzându-mă nedumerită, îmi explică: lista celor care au primit confirmarea pentru bursa de cercetare, desigur! Numele tău figurează acolo, la fel şi al meu. Dar nu şi…

— Al lui David, terminai pentru ea, uitându-mă la listă acum la fel de emoţionată ca şi ea. Bietul David, va fi o lovitură pentru el.

— Nu cred, Stacey. Chiar el mi-a spus că ritmul ăsta e prea alert pentru el şi zice că nu-i pare rău. Dar felicitări pentru tine. Ai făcut faţă ritmului!

— Şi ţie. De fapt, meriţi toate felicitările, pentru că nu cred că aş fi reuşit fără ajutorul şi exemplul tău.

— Prostii! Vocea ei era indignată. Ai fost aleasă pentru meritele tale şi nu trebuie să crezi niciodată altceva. Eşti o persoană extrem de capabilă, Stacey – şi ştiu, căci am lucrat cu tine. Impulsiv şi cu o neaşteptată afecţiune, se ridică pe vârfuri şi mă sărută pe obraz. Trebuie să plec, acum; trebuie să-i scriu lui Narayan să-i dau vestea cea bună. Şi – uitându-se la ceas – e opt fără cinci. Nu te duci să iei cina la opt?

— Ba da, încuviinţai panicată. Şi nu sunt gata. Unde naiba mi-am lăsat geanta? Şi ţigările. Arăt oribil, dar nu am timp să mai fac nimic acum, nu?

— Arăţi foarte bine, mă asigură Aiesha. Îmi găsi geanta şi ţigările şi mi le dădu, aruncându-mi o ultimă privire. Întâlnirea asta… nu e cu sora ta, nu?

— Nu, recunoscui eu.

— Dar eşti încordată, ţâfnoasă – nu prea eşti nerăbdătoare să te duci?

— Ei bine, nici nu ştiu, Aiesha. Vezi tu, iau cina cu bărbatul cu care am fost odată pe cale să mă mărit şi cu soţia lui.

Harvey aştepta când ajunsei în holul de la intrare. Se schimbase foarte puţin, hotărâi studiindu-l pe ascuns în

timp ce ne salutarăm. Se mai îngrăşase puţin, poate, dar îi stătea bine – în vremurile de demult, fusese mult prea slab – şi nu părea să fi îmbătrânit deloc. Adevărat, arăta obosit şi avea câteva riduri în jurul gurii şi ochilor care acum trei ani nu existaseră, dar în ansamblu, era acelaşi bărbat zdrobitor de frumos, cu părul negru pe care mi-l aminteam şi pe care-l iubisem. Mai puţin copilăros, mai sigur pe el şi cu un aer de autoritate. Dar tot Harvey şi, în ciuda hotărârii mele neînduplecate, simţii cum inima îmi bate mai repede când mă uitai la el şi mă luă de braţ să mă ajute să urc în maşină.

Maşina, un frumos Rover 2000, i se potrivea ca o mănuşă, aşa cum Lotusul Elan i se potrivea scenaristului, lui Gâl Plumpton.

— Frumoasă, nu-i aşa? Abia am cumpărat-o.

— Foarte frumoasă, încuviinţai, şi foarte luxoasă – trebuie s-o duci bine!

— Oh, lucrăm amândoi şi, fără copii de întreţinut şi de educat, am hotărât că mi-o pot permite. Harvey urcă la volan şi pornirăm. Şi trebuie să mă gândesc şi la imagine, desigur. Momentan, îi ţin locul lui Martin Galbraith – poate că ai auzit.

Doctorul Martin Galbraith era unul din seniorii de la St. Joseph, ştiam, un cardiolog foarte bun şi extrem de respectat, cu care Harvey lucrase ca medic de familie şi mai târziu, ca şef de lucrări.

— Nu, n-am auzit. E plecat în vacanţă?

— Nu, e bolnav, grav bolnav şi, ironie, cu inima! M-am ocupat de pacienţii lui particulari din Harley Street în ultimele şase săptămâni, pasămite temporar, şi aici şi la spital, dar nu cred că se va întoarce. Cu siguranţă, nu ca medic cu normă întreagă şi dacă se hotărăşte să se pensioneze, atunci. Alison o să-i ia locul, James Furber o să-i ia locul lui Allison, şi cu puţin noroc, voi lua locul lui James.

— Felicitări!

— Încă nu e stabilit nimic. Doctorul Galbraith ar putea să mai continue o vreme, deşi nu cred că ar fi

înţelept şi am încercat să-i spun asta – cu tact, desigur. Dar din moment ce rezultatul e încă nesigur, o să păstrezi ce ţi-am spus pentru tine, nu?

— N-o să suflu o vorbă, îl asigurai.

Într-adevăr, ştiam amândoi va fi un mare noroc dacă doctorul Galbraith se va pensiona. Diferenţa dintre un conferenţiar senior şi un şef de lucrări junior era atât ca statut, cât şi ca onorariu, şi ar fi excepţional dacă la vârsta lui ar reuşi s-o depăşească. La multe din spitalele universitare mari din Londra, şefii de lucrări puteau şi adesea aşteptau ani buni un post de conferenţiar, deşi majoritatea erau la fel de calificaţi şi aproape la fel de experimentaţi ca oamenii de deasupra lor. Unii oboseau să mai aştepte şi renunţau la luptă, căutând de lucru în spitale din provincie, dar Harvey nu era genul care să renunţe uşor… Privii în direcţia lui în timp ce opri la un semafor şi dintr-odată mă întrebai dacă mama îl judecase mai bine decât mine. Îl numise „vânător de glorie”, dar cu siguranţă, ambiţia nu era o crimă. Nici măcar la un medic? Muncise din greu, câştigase pe merit averea care ar putea să-i revină. Îi spusei asta şi-mi zâmbi.

— Mulţumesc, iubire. Mărturisesc că-mi place Harley Street şi postul de şef de lucrări. În afară de asta, orele sunt mai puţin obositoare. Continuă să vorbească degajat şi fără nicio reţinere. Ei bine, am ajuns, mă anunţă el la un moment dat.

— Da, încuviinţai privind cu întors nostalgic în jur.

Harvey parcase prima lui maşină aproape în acelaşi loc, după o petrecere la spital, şi ne sărutaserăm prima oară pe bancheta din spate. Mă întrebam dacă-şi amintea şi el ocazia. Îl întrebasem de ce parcase atât de departe pe apartamente; râsese şi-mi spusese că era singura cale să rămână singur cu mine.

— Janet nu te scapă o clipă din ochi, nu-i aşa? se plânsese el…

— Haide, iubire, mă invită Harvey, deschizându-mi portiera şi întinzându-mi mâna. Nu mai visa cu ochii deschişi. Janet o să înceapă să-şi imagineze tot felul de

lucruri dacă întârziem – şi întârziem zece minute, la naiba! A durat mai mult decât am crezut să trecem prin traficul ăsta.

Mă încordai involuntar, îngrijorată atât de tonul lui, cât şi de implicaţiile remarcii sale.

— Janet nu are niciun motiv să-şi imagineze nimic în privinţa mea, Harvey. Aş vrea să încerci s-o convingi, pentru că Ei bine, presupun că aşa se explică de ce nu mi-a răspuns la scrisoare sau de ce nu ţi-a spus că m-am întors.

— Janet n-a reuşit încă să-mi explice asta, răspunse el sec. Şi-şi imaginează cel mai rău lucru, indiferent ce fac sau ce spun, din nefericire; aşadar, mă tem că va trebui s-o convingi tu. Dacă poţi.

— Oh, dar am fost prietene! Cu siguranţă, nu poate să creadă că eu – că vreunul din noi…

— Poate. Fii sigură că poate. Liftul sosi şi Harvey deschise uşa cu o mişcare scurtă şi furioasă. Urcă, iubire, mă îndemnă el, folosind inconştient modul pe jumătate tachinant, pe jumătate afecuos, în care mi se adresase pe vremuri. Fui tentată să-l întreb de mariajul cu Janet, dar mă mai gândii o dată şi cu o amărăciune inconfundabilă, schimbai subiectul.

— John Mallory m-a rugat să-ţi amintesc de el, începui, şi…

— Ah, da, admirabilul şi pe veci credinciosul John! spuse Harvey, cu o notă de ironie. Mă mir că nu te-ai căsătorit cu el.

Mă îmbujorai iritată, dar înainte să găsesc o replică la fel de zdrobitoare, liftul se opri şi Harvey deschise uşile. Îşi uitase cheile acasă, aşa că sunarăm la uşă, dar nu răspunse nimeni. Exasperat, se întoarse la lift.

— Am o cheie de rezervă în maşină. Aşteaptă-mă, mă duc s-o iau. Janet trebuie să se fi dus la spital – e de serviciu la urgenţă.

Dispăru, trântind uşa liftului după el şi aşteptai stânjenită. Oare Janet chiar fusese chemată de urgenţă, sau plecase ca să evite o întâlnire cu mine? în orice caz, nu ar fi fost o idee bună să cinez în tête-à-tête cu Harvey în

apartament, în absenţa soţiei lui. Dacă era probabil să-şi imagineze diferite scenarii fiindcă întârziasem puţin în trafic, atunci cu siguranţă, îşi va imagina mult mai multe dacă voi rămâne să cinez singură cu el. Pornii spre lift şi întorcându-mă, mi se agăţă geanta de clanţă. Uşa se deschise încet şi după o clipă de ezitare, intrai în hol, observând că siguranţa fusese trasă deoparte – evident, Janet văzuse că Harvey îşi uitase cheile.

Pe masa din hol era un bilet adresat mie, cu scrisul lui Janet. Îl citii în grabă: „Îmi pare rău că nu voi fi acolo să te primesc", scrisese Janet. „Dar tocmai am fost chemată la spital. N-o să întârzii mai mult de o oră, aşa că te rog, simte-te ca acasă şi, dacă nu te deranjează să serveşti cina, am lăsat-o în cuptor. Vă rog, începeţi fără mine – mă întorc cât pot de repede; voi fi foarte dezamăgită dacă nu mă aşteptţi. Cu drag, Janet".

Ezitai, indecisă, şi înainte să mă pot hotărî ce să fac, Harvey reveni:

— Ai intrat? spuse el mirat.

— Da. Janet a lăsat uşa deschisă. Şi a lăsat biletul ăsta. Îl citi, încruntându-se.

— Oh, ei bine, presupun că mai bine am face cum spune. Te deranjează să serveşti cina?

— Nu, desigur că nu. Dar… Mă oprii, realizând că nu puteam să-i sugerez că ar trebui să mă ducă în oraş, sau chiar la cantina spitalului sau la sala de mese a rezidenţilor, şi mă luă de braţ, conducându-mă în sufragerie.

— Bei ceva? îmi enumeră câteva băuturi şi alesei gin tonic. O ţigară? îmi dădu paharul şi puse lângă mine un portţigaret de lemn, apoi se aşează vizavi. În cinstea ta, Stacey! E minunat să te revăd.

Mi se păruse că vorbea serios şi simţii că mă înroşesc, dar schimbă subiectul, povestindu-mi cu plăcere şi naturaleţe despre munca lui, punându-mă la curent cu veştile despre colegii noştri şi cu bârfele din spital. Eram la cel de-al doilea pahar, când mă întrebă cum mă

descurcam la Harrowfields şi mă ascultă cu un interes măgulitor. De undeva din apartament se auzi un ceas şi mă uitai în grabă la mână.

— Dumnezeule, e nouă! S-o mai aştept puţin pe Janet, sau vrei să mă duc să-mi fac treaba la bucătărie?

— Fă-ţi treaba la bucătărie, iubire, dacă sincer nu te deranjează. N-am mai avut timp să mănânc după micul dejun şi sunt lihnit. Harvey se ridică, zâmbind. Va fi exact ca pe vremuri, nu-i aşa? O să desfac o sticlă de vin. Mă urmă în bucătărie şi cât timp îmi făcui de lucru la cuptor, sună telefonul. Îl auzii cum răspunde, pe un ton puţin brutal: da, bine. Oh, ne descurcăm, nu-ţi face griji. Da, o să-i spun. Bine.

Pa.

Harvey mâncă încântat, vorbind amuzant despre fleacuri şi umplându-mi paharul cu vin de fiecare dată când luam câteva înghiţituri. Întotdeauna avusese simţul umorului şi o limbă ascuţită, iar cina bine gătită era o schimbare plăcută de la meniul bogat, dar preparat în masă, de la Harrowfields. Începui să mă simt bine, alunecând cu uşurinţă spre vechea camaraderie pe care eu şi Harvey o împărţiserăm întotdeauna şi amintirea ultimilor trei ani în care nu ne văzuserăm începu să se şteargă, încetul cu încetul. Făcui cafea şi pusei vasele la spălat, iar Harvey duse ceştile de cafea în sufragerie, făcându-mi semn să mă aşez pe canapea.

— Janet întârzie.

— Oh, ştii cum e în sala de operaţii, dădu el din umeri. Să bem puţin coniac la cafea, să sărbătorim? Fără să aştepte consimţământul meu, turnă coniac în două pahare şi le aduse pe masă.

Se aşeză lângă mine pe canapea şi se lăsă pe spate, cu un oftat mulţumit, încălzindu-şi în mâini paharul de coniac.

— De mult n-am mai avut o seară atât de plăcută, îmi spuse el cu blândeţe. De trei ani, mai exact. Mi-a fost dor de tine, Stacey.

Sorbii din cafea, fiind nevoită să fac un efort

considerabil ca să-mi potolesc bătăile nebuneşti ale inimii. Toată magia de odinioară se întorsese; eram conştientă din nou de atracţia pe care o simţisem dintotdeauna pentru Harvey, de farmecul şi frumuseţea lui şi când se întinse după ceaşca de cafea şi degetele lui îmi atinseră din greşeală braţul gol, simţii un fior prin tot trupul. Îmi dorit cu disperare ca Janet să se întoarcă sau să sune telefonul – orice care ar rupe vraja sau mi-ar da o scuză să plec, dar tăcerea din încăperea mică rămase netulburată până când Harvey spuse, lăsând deoparte cafeaua:

— N-a mers cu mine şi Janet, după cum probabil ţi-ai dat seama. Nu suntem. Oh, la naiba, Stacey, n-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu ea! Ar fi trebuit să te aştept sau să mă străduiesc mai mult să te conving să nu te duci în Yorkshire… la naiba cu toate, eram îndrăgostit de tine. Nu cred că am încetat vreodată să fiu îndrăgostit de tine, şi acum. Se întoarse spre mine cu o expresie gravă şi fără să zâmbească. Acum te-ai întors şi te doresc mai mult ca oricând, iubito. Dar ştii asta, nu-i aşa? Trebuie să fi simţit, la fel cum am simţit şi eu, din clipa în care am ajuns aici. Braţul lui mă înconjură, trăgându-mă spre el. Şi tu simţi la fel, nu-i aşa, Stacey?

Îl doream în momentul acela, stând acolo în lumina palidă, atât de mult încât aş fi putut să strig în gura mare. Dar ştiui, din clipa în care toate amintirile de odinioară mi se învălmăşiră din nou în minte, că nu îndrăzneam să recunosc faţă de el şi nici măcar faţă de mine însămi adevărul. N-ar face decât să ne provoace suferinţă amândurora şi lui Janet, în afară de faptul că ar pune în pericol cariera lui Harvey, perspectivele lui minunate, întregul lui viitor, ca să nu mai vorbesc de bursa de cercetare pe care cu greu o obţinusem la Harrowfields. Încercai să-i spun; vocea mi se înecă într-o încercare zadarnică de a părea raţională şi nepăsătoare, dar cuvintele veniră îmbulzindu-se unul după altul, într-o confuzie incoerentă şi ştiam că nu erau câtuşi de puţin convingătoare.

Expresia lui Harvey se relaxă şi-mi zâmbi cu o ironie

plină de afecţiune.

— Nu crezi o iotă din ce spui, iubire, mă acuză el. Şi în orice caz, nimic din toate astea nu contează. Sau cel puţin niciuna nu se aplică în cazul nostru. Nu suntem copii, suntem adulţi raţionali şi ştim amândoi care e socoteala, nu?

— Dar asta încerc să-ţi spun şi eu. Reuşii cumva să mă eliberez din braţele lui şi mă ridicai în picioare. Cred că… ar fi mai bine să plec. O să iau taxiul sau autobuzul, nu e nevoie să mă duci tu. Ar fi mai bine, pentru că Janet va fi obosită când va veni şi.

— Nu trebuie să fugi, iubire, protestă el. Încă nu mi-am pierdut minţile de tot. Ştiu şi eu că Janet poate veni în orice clipă. Dar trebuie să vorbim. Trebuie să stabilim ce vom face.

— Nu e nimic de făcut, Harvey. Îmi căutai geanta şi mă dusei în hol să-mi iau haina; mâinile îmi tremurau când o luai din cui.

— Nimic drastic, de acord. Se presupune că medicii nu trebuie se comporte ca ceilalţi oameni, în astfel de situaţii. Din partea lor, se aşteaptă să aibă standarde morale şi etice mai înalte, să se supună unui reguli de conduită mult mai rigide decât majoritatea muritorilor. Deşi numai Dumnezeu ştie de ce! Dar accept asta şi presupun că ăsta e temeiul argumentelor tale. Ei bine, de acord. Dar cu siguranţă, nu e un motiv pentru care ar trebui să nu te mai văd, pentru care să nu încercăm să găsim. O cale de compromis, nu? Trebuie să te mai văd, Stacey.

— Cred că ar fi mult mai cuminte dacă nu ne-am mai vedea deloc, îi spusei cu tristeţe.

— Poate că da, conchise el, apoi se aplecă şi mă sărută. Fu un sărut scurt, controlat, dar simpla atingere a buzelor lui mă străbătu ca un foc şi fiecare instinct din mine îmi striga să rămân în braţele lui, să mă agăţ de el ca să mă mai sărute o dată şi încă o dată. Dar el fu cel care se dădu înapoi, simţind parcă pericolul, şi spuse, ţinându-mi mâinile atât de strâns încât nu mă putui mişca: Janet ar

putea să apară, îţi aminteşti? Şi ea nu-şi uită cheile.

Cuvintele şi tonul ironic pe care le rosti avură efectul unui duş rece şi simţii cum devin rigidă.

— Uitasem, recunoscui. Dar nu se va mai întâmpla… şi nu voi putea niciodată să uit că Janet şi cu mine am fost prietene. Plec, Harvey, trebuie. Te rog. Dă-mi drumul.

— Nu, până nu-mi promiţi că o să te mai văd. Nu poţi să te întorci în viaţa mea, după atâţia ani, pur şi simplu. Nu poţi. Nu vreau decât să fiu cu tine din când în când, să te văd şi să vorbim, să uit de toate şi să mă relaxez, ca în seara asta. Nu-mi poţi refuza atât de puţin, draga mea. Dacă mă iubeşti. Cum am spus, suntem adulţi şi ştim bine care e socoteala. Dar poţi avea încredere în mine, Stacey, îţi promit. La urma urmelor, acum am destul de multe în joc din punct de vedere profesional şi nu-ţi imaginezi că aş fi atât de prost încât să le dau cu piciorul, nu? Janet a fost prietena ta şi este soţia mea – nu intenţionez s-o rănesc, ca şi tine.

Vorbea cu sinceritate şi-l credeam. Dar oricum, ştiam că ar însemna să ne asumăm un risc. Nu numai Janet s-ar fi simţit rănită; plătisem scump – o inimă sfâşiată şi o singurătate apăsătoare – acum trei ani, când fusesem nevoită să aleg între iubirea pentru Harvey şi datoria faţă de mama. Dar făcusem o alegere, de bunăvoie şi cu ochii larg deschişi, şi acum trebuia să mi-o menţin. Ce era făcut era bun făcut, nu puteam să dau înapoi sau să fac un compromis. Înfruntându-i privirea, cu lacrimile pe care nu le mai puteam ascunde sugrumându-mi gâtul, scuturai din cap.

— Îmi pare rău, Harvey. Nu te voi mai vedea.

Oftă şi-mi dădu drumul; braţele îi căzură în lături, într-un gest disperat.

— Depinde de tine, dar mai gândeşte-te, te rog, iubire. Nu e nevoie să te grăbeşti aşa, când e o decizie care ar putea face o diferenţă enormă pentru amândoi – diferenţa dintre a trăi şi a exista doar. Sau cel puţin aşa simt eu, pentru că sunt încă îndrăgostit nebuneşte de tine, Stacey.

Nu răspunsei, căci nu aveam încredere în mine, şi mă îndreptai hotărâtă spre uşă, ştiind că picioarele îmi erau parcă din plumb şi că, în adâncul sufletului, nu voiam să-l părăsesc, mai ales în termenii aceştia. Cu mâna pe clanţă, aproape cedai şi avui nevoie de toată puterea ca să deschid uşa. În urma mea, Harvey întrebă brusc:

— Nu există altcineva, nu-i aşa? Scuturai din cap fără să mă uit la el.

— Nu.

— Nici John Mallory?

— Ei bine, eu… nu, nu tocmai. Vezi tu…

— Aşadar, asta era! Puteam să ghicesc. Ei bine, tot ce pot să spun e… nu face aceeaşi greşeală ca mine, nu te mărita cu cineva de care nu eşti îndrăgostită, Stacey, pentru că e un iad, crede-mă. Şi în lumina acestei revelaţii, pot să te avertizez că te voi face să te răzgândeşti. Trebuie să te revăd.

În momentul acela, îmi dădură lacrimile, brusc şi copleşitoare; trântii uşa în urma mea şi mă năpustii orbeşte spre lift, dar când apăsai butonul să-l chem, auzii că urca deja. Janet, mă gândii cu spaimă. Oh, Dumnezeule, nu puteam să dau acum ochii cu Janet, nu putea să mă găsească înlăcrimată! Privii în jur, căutând o scăpare şi zării scara de incendiu. Din ascunzătoarea casei scărilor, văzui cum Janet coboară din lift. Arăta obosită şi abătută; se opri nehotărâtă o clipă înainte să vâre cheia în uşă. Apoi, ridicând sfidătoare capul, intră şi o auzii strigând:

— Harvey… Stacey, mai sunteţi aici? îmi pare rău că am…

— Eu mai sunt încă aici, dar Stacey a plecat, auzii vocea neaşteptat de aspră a lui Harvey. Nu te-ai grăbit, nu-i aşa?

Uşa de la apartament se închise şi nu mai auzii răspunsul lui Janet.

Capitolul 4

Aiesha şi cu mine fuseserăm repartizate în echipe

diferite şi, din moment ce orele noastre de serviciu coincideau rar, nu ne mai vedeam în timpul programului, dar continuam să citim împreună în timpul liber.

Îmi părea rău şi-mi lipsi mult în primele zile, dar munca pe care o făceam acum era atât de interesantă şi de solicitantă, încât devenii repede absorbită, excluzând orice altă preocupare. Şeful meu era domnul Miles Enderby, conferenţiar de curând, care fusese înainte unul din şefii de lucrări ai profesorului Kneller. Avea puţin peste patruzeci de ani, un om energic, vesel şi foarte direct şi un chirurg foarte talentat, cum realizai în scurt timp. Stabilea un standard înalt şi nu prea suferea proştii, dar era nepărtinitor şi generos cu laudele când simţea că erau pe merit şi nu cerea de la echipa lui mai mult decât era gata să dea el însuşi, ceea ce-l făcea să fie o persoană cu care lucrai uşor.

Îl plăcui de la bun început, dar nu eram la fel de sigură în privinţa locţiitorului lui, Richard Leyland, care dimpotrivă, avea o figură gravă şi aparent ducea lipsă de simţul umorului, era un om al cuvintelor puţine şi avea o atitudine rezervată şi nesigură, pe care iniţial o pusesem pe

seama timidităţii. Nu era uşor să-l cunoşti şi tindea să stea departe de noi; rareori rămânea să flecărim şi să bem un ceai după o repriză lungă în sala de operaţii, aşa cum făcea şeful nostru. Domnul Leyland era mai mare decât ceilalţi cu aceeaşi funcţie, datorită faptului că petrecuse câţiva ani în Vietnam, ca membru al unităţii Crucea Roşie. Nu vorbea niciodată de experienţa de acolo, dar opinia generală – susţinută de şeful de lucrări, Shane O'Hagan – spunea că fusese atât de cumplit, încât îl afectase profund.

În weekend, obţinui permisiunea să plec şi stabilii cu John să mă aştepte la gară.

— Îmi pare rău că am întârziat", mă întâmpină el, grăbindu-se să-mi ia valiza. Am făcut câteva vizite pe drum şi una din ele a fost mai lungă decât anticipasem. Credeai

că am uitat?

— Ei bine, începeam să mă întreb, recunoscui. Mai ales că am crezut că mi-ai spus că-ţi ţine cineva locul în weekendul ăsta.

— Da, aşa ţi-am spus, încuviinţă el şi urcă la volan. Mă lovi contrastul între maşina lui bine întreţinută, dar veche, cu tapiţeria uzată şi caroseria prăfuită, şi Roverul lustruit şi capabil al lui Harvey. Maşina unui medic de familie circula pe orice fel de vreme, desigur, şi adesea nu era timp pentru spălat şi lustruit cu ceară – lui John îi plăcea să-şi cureţe singur maşina, insistând că făcea o treabă mai bună decât cei de la spălătorie. Ceea ce era adevărat; dar când nu avea timp, maşina rămânea pur şi simplu murdară. Oftai tare şi John, înţelegând greşit motivul, mă bătu cu simpatie pe genunchi.

— Trebuie să fii extenuată, copila mea dragă. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Am făcut vizitele acelea doar pentru că mi s-a părut mai rapid decât să stau să-i explic locţiitorului unde şi cum trebuie să ajungă.

— Nu-ţi face griji, te rog. N-am avut timp să ajung decât în staţia de autobuz. N-ai întârziat mai mult de cinci minute.

— Dar arăţi obosită şi ai slăbit. Te muncesc mult la Harrowfields?

— Destul de mult. Dar sunt extrem de mulţumită că m-am dus acolo – sau mai degrabă că m-ai făcut să mă duc acolo. Îmi place la nebunie şi, cu voia Domnului, sper ca peste trei-patru luni să fiu un membru folositor şi competent al breslei noastre.

— Încetează! Erai folositoare şi competentă şi înainte.

— Oh, ştii la ce mă refer!

— Da, bineînţeles că ştiu. Mă întrebă despre Harrowfields şi-i povestit despre munca şi colegii mei, îi relatai despre prietenia mea cu Aiesha şi apoi îl bombardai cu detalii despre primul transplant la care asistasem, despre tehnica domnului Enderby. Îi spusei chiar şi despre domnul Leyland.

— I-am spus doamnei Atkinson să ne lase ceva pentru cină, mă anunţă când oprirăm în faţa casei lui. Mai bine coboară acum, înainte să intru în garaj: ştii cât de îngust e. Îţi aduc eu valiza. Vei sta în camera din capul scărilor, apropo – nu în cea obişnuită. Sper că nu te superi.

— Nu, desigur. În camera mea stă locţiitorul?

— Da, exact, zâmbi el cu maliţiozitate.

Intrai în casă şi fui primită călduros de către bătrâna şi mămoasa menajeră, doamna Atkinson, care mă anunţă că ne pregătise o cină modestă.

— Nu e cine ştie ce, domnişoară Stacey – doar câteva sandvişuri şi o prăjitură, dar ştiam că o să-ţi fie foame după drum. Mă privi critic. Eşti mai slabă ca niciodată – nu vă hrănesc cum se cuvine la spitalul ăla al tău?

— Doamna A. Ne-a făcut foarte mândri, observă John. Trebuie să fie foarte încântată să te vadă: cu mine nu face niciodată aşa o risipă!

Era într-adevăr o risipă; cele câteva sandvişuri şi prăjitura menajerei se dovediră un festin care ar fi hrănit şi zece persoane.

— De ce nu-l trezeşti pe locţiitorul tău să mănânce cu noi?

— Nu cred că va vrea să fie târâtă jos – s-a dus la culcare, Stacey.

— Ea? Oh, deci ai angajat o altă femeie-doctor? întrebai surprinsă, căci fusesem prima doctoriţă pe care o angajase vreodată John.

— Ei bine, ştii cum e – am devenit dependent de doctoriţe, zâmbi el cu aceeaşi maliţiozitate de mai devreme. Am cunoscut-o pe Grace la un consiliu, în Merton, acum şase săptămâni. Speră să intre în parteneriat cu Dilys Powell, dar a apărut un fel de întârziere legală, aşa că-mi ţine din când în când locul, ca să-şi umple timpul şi să cunoască districtul.

— Oh, înţeleg. Aşadar, nu e de aici, nu?

— Nu încă. Vine din Cheshire – doctoriţa Grace Kinnell, îmi explică el molfăind încântat un sandviş. Pe cuvântul meu, Mama Atkinson s-a dus în oraş pentru tine –

astea sunt cu paté, nu-i aşa? mie nu-mi dă decât sandvişuri cu şuncă sau carne de vită rece cu murături… iar biata Grace a primit carne de vită rece fără murături, când a venit! Am senzaţia că doamna A. Nu prea o simpatizează, din păcate. În legătură cu weekendul ăsta – m-am gândit să mergem mâine la mama, dacă-ţi surâde ideea.

Mama lui locuia în capătul îndepărtat al Mertonului, într-un sat pitoresc de lângă mlaştini. John îşi va lua ustensilele de pescuit şi după ce-şi va face datoriile filiale, îşi va petrece restul zilei pescuind. Ştiam, căci îl mai însoţisem de câteva ori la mama lui. O găseam puţin cam impunătoare, dar va fi linişte lângă apă şi-l voi urmări pe John cum pescuieşte; dacă va fi frumos, vom face şi un picnic. Încuviinţai.

— Din întâmplare, Grace s-a uitat la vechea ta casă.

— Vrei să spui că se gândeşte s-o cumpere? întrebai. Casa era pe mâinile unui agent imobiliar, dar până acum nimeni nu arătase mai mult decât un interes trecător. Serios?

— Nu fi atât de surprinsă, copila mea… I-am spus că i s-ar potrivi de minune şi să ştii că-i place mult.

— Şi chiar crezi că doctoriţa Kinnell o s-o cumpere?

— Cred că sunt şanse bune, iar eu fac tot posibilul s-o conving. Flecărirăm despre chestiunile locale şi când, în cele din urmă, mă simţii copleşită de somn, mă scuzai şi mă dusei la culcare. Doamna Atkinson îmi aduse micul dejun în dimineaţa următoare, cu mesajul că John va fi gata de plecare pe la zece.

— Mă bucur că pleacă şi el o dată, spuse menajera, agitându-se în jurul meu. Munceşte prea mult. Şi tu la fel, după cum arăţi. Păcat că ai decis să te duci la Londra, domnişoară Stacey – ar fi trebuit să rămâi aici, din mai multe motive. Oh, domnişoară Stacey, tu şi doctorul John sunteţi făcuţi unul pentru altul, nu-ţi dai seama? Cel puţin aşa credem majoritatea sătenilor – întotdeauna am crezut asta, chiar şi pe vremea când trăia mama ta. Desigur, aveai o datorie faţă de ea şi nimeni n-ar putea să critice felul în care ţi-ai făcut-o. Dar acum s-a dus, biata de ea; a fost o

uşurare milostivă, trebuie să recunoşti, şi un capăt pentru suferinţa ei.

— Da, ştiu. Oricum, doamnă Atkinson, m-am întors la Londra – la St. Joseph – ca să-mi termin studiile de chirurgie. Şi a fost la sfatul doctorului John – de fapt, chiar m-a ajutat foarte mult.

— Doctorul John e cel mai bun şi mai lipsit de egoism om din câţi există. Ar fi făcut orice ar fi crezut că-ţi doreşti, domnişoară Stacey, dar nu înseamnă că asta a vrut, nu?

— Nu… Dar… Oftai şi mă refugiai mestecând în tăcere dintr-un sandviş. Nu puteam să-i spun că John nici măcar nu-mi sugerase să rămân, nici nu puteam să-i menţionez că-n toţi anii de când ne cunoşteam, nu insinuase niciodată că ar simţi ceva pentru mine.

— Domnişoară Stacey, probabil că n-a fost nicio problemă că ai plecat atunci. Dar acum, a apărut acea doctoriţă Kinnell, cea care-i ţine locul. N-ai cunoscut-o, nu-i aşa?

— Nu, recunoscui şi, împinsă de curiozitate, întrebai: cum e ea, doamnă Atkinson? înţeleg că n-o prea aveţi la inimă.

— Nu, dar nu e locul meu să-mi exprim opinia. Trebuie să judeci singură, când o vei cunoaşte. Se spune că e un pediatru bun şi. Contrazicându-şi afirmaţia de mai devreme, mi-o descrise pe doctoriţa Kinnell cu lux de detalii irelevante, din care-mi făcui impresia că locţiitoarea lui John era mai mare decât el, deşi nu se vedea, mărunţică şi blondă platinat, atrăgătoare „în felul ei” şi, în ochii părtinitori ai doamnei Atkinson, „genul neajutoratei care se agaţă”. Desigur, doctorul John încearcă s-o ajute. Ştii cum e el. Ce nu vede, e că a pus ochii pe el şi cum ai fost plecată atâta timp la Londra, părerea mea e că dacă stai departe, următorul lucru pe care-l vei auzi vor fi clopote de nuntă.

Când uşa se închise în urma ei, oftai, gândindu-mă dintr-odată la Harvey. Desigur, nu putusem să-i spun despre Harvey; nu putusem să-i spun nici măcar că nu eram îndrăgostită de preţiosul ei doctor John. Nici el de

mine, dacă venea vorba. Ţineam unul la celălalt, întotdeauna ţinusem, dar afecţiunea nu e iubire şi afecţiunea lui John pentru mine era una frăţească, indiferent ce credeau oamenii din sat. Şi – simţind cum mă podidesc lacrimile, mă întinsei după o ţigară şi mi-o aprinsei, încercând să-mi înec plânsul. Seara trecută îmi demonstrase că nu trecusem încă peste Harvey. Încă eram îndrăgostită de el, şi asta în ciuda faptului că era căsătorit cu fata care ani la rând îmi fusese cea mai bună prietenă – aşadar, nu aveam niciun viitor împreună. Totul era un dezastru, reflectai confuză, inhalând fum fără să simt nicio plăcere. Nu puteam face prea multe în privinţa lui John şi în orice caz, dacă era interesat serios de Grace Kinnell, nu mi-ar mulţumi dacă aş încerca să intervin, indiferent ce credeau sătenii şi devotata lui menajeră că ar trebui să fac. John nu era un tânăr novice; cu atitudinea lui tăcută, era foarte hotărât şi nicio femeie nu-l putea ademeni să se căsătorească – orice capcană i-ar fi întins – decât dacă asta îşi dorea şi el. Şi poate că, în cazul lui Grace Kinnell, îşi dorea.

Plecarăm spre mama lui puţin după ora zece. Fu un drum plăcut şi profitai din plin de el. John era vesel şi expansiv, iar drumul pe care-l alese era plin de verdeaţă.

— Oh, John, ce bine e să fiu iar acasă! în comparaţie cu asta, Londra e sobră, zgomotoasă şi aglomerată şi în momentul ăsta, nu-mi pasă dacă n-o s-o mai văd niciodată.

— Vorbeşti serios? Credeam că te-ai bucurat că te-ai întors la Londra.

— Oh, mă bucur, îl asigurai fără ezitare. Ţi-am spus ieri că ador munca pe care o fac şi sunt extrem de fericită la Harrowfields. Spitalul e o lume aparte şi n-aş vrea să fiu nicăieri altundeva, dar lumea din exterior e diferită – la ea m-am referit când am spus Londra. Nu că aş fi văzut-o prea mult. Nu ies prea des şi nici nu vreau.

— Ar trebui să mai părăseşti din când în când Harrowfiels, Stacey, îmi reproşă John. Ştii ce se spune despre muncă încontinuu şi niciun pic de distracţie. Ai văzut-o pe Mandy, nu-i aşa?

— Da. M-a invitat la o petrecere la apartamentul ei, dar… dădui din umeri, prietenii ei sunt toţi oameni de televiziune sau de teatru.

Pur şi simplu nu vorbim aceeaşi limbă şi mi s-au părut ciudaţi; de altfel, cred că şi ei m-au considerat la fel, aşa că a fost un eşec lamentabil.

— N-ai prea făcut faţă provocării, hm? Doar o petrecere la sora ta. Cu siguranţă, poţi mai bine de atât. Şi aşa cum ţi-am spus, ar trebui.

— Ei bine… începui, conştientă că venise timpul să-i spun despre Harvey. Totuşi, ezitai, pentru că mă temeam că nu va înţelege, indiferent cu câtă grijă îi voi explica. Deşi, îmi amintii singură, John înţelesese întotdeauna în trecut şi rareori avusesem vreun secret faţă de el. Trăsei aer în piept. Am ieşit cu Harvey săptămâna trecută şi.

— Da? Se încruntă. A cui a fost ideea?

— A lui, cred. I-am scris lui Janet… îţi aduci aminte că s-au căsătorit?

— Da, mi-ai spus.

Îi povestit tot. Îmi dădeam seama că făceam o poveste îngrozitor de lungă, amplificând detalii neimportante care pe John nu-l priveau, aşa că trecui în grabă peste restul, încercând să-mi păstrez vocea cât mai neafectată. Dar îmi tremură puţin când trebui să-i explic de ce am cinat singuri şi John îmi aruncă o privire scurtă şi cercetătoare.

— Nu sunt sigur că înţeleg. Insinuezi că a fost ceva deliberat?

— Ce? Oh, dacă Janet ne-a lăsat într-adins singuri? Se poate, dar nu cred. Încercai să-i mai explic o dată, ştiind prea bine că tot ce voiam să-i spun e că mi-era teamă că nu-l uitasem pe Harvey, că eram încă vulnerabilă, încă. Simţeam nodul acela dureros în gât. Încă eram îndrăgostită de el, deşi nu-l mai văzusem de trei ani şi era căsătorit. În final, povestirea deveni un haos şi-i spusei verde-n faţă tot adevărul, fără măcar să încerc să mă justific sau să mă scuz şi uitându-mă la John, văzui că se încruntase mai tare şi că strângea din buze, ca şi cum l-ar

fi costat mult să nu-şi piardă răbdarea cu mine.

Conduse în tăcere câteva minute şi apoi spuse, cu un ton rece, dar controlat:

— Eşti o proastă dacă laşi ca lucrurile să ajungă mai departe între tine şi Harvey Lomax. Dar nu trebuie să-ţi spun eu asta, nu?

— Nu. Ştiu şi eu. I-am spus lui Harvey că nu ne vom mai vedea.

— Şi ai vorbit serios?

— Da. Ar fi o nebunie pentru amândoi. Harvey e pe cale să obţină un post de conferenţiar, iar eu vreau să rămân la Harrowfields. Chiar vreau. În afară de asta, Janet şi cu mine am fost prietene bune, n-aş vrea s-o fac să sufere. Şi m-am descurcat fără el timp de trei ani, John. Nu l-am văzut, nici n-am vorbit cu el după ce am rupt logodna.

— Ultimii trei ani n-au fost normali pentru tine. Ai stat tot timpul în tensiune. Acum e vremea să-ţi testezi adevăratele sentimente, Stacey, draga mea.

— Da, aşa cred. Dar aş vrea să nu-l fi văzut. Mi-era foarte bine înainte să ne vedem, John, dar acum.

— De ce te-ai hotărât să nu te mai măriţi cu el? Din cauza lui Janet sau a mamei tale?

— Din cauza mamei. Harvey n-a vrut să amânăm nunta pe o perioadă nedefinită. El.

— Dar cu siguranţă, ştia care era situaţia, ştia de ce boală suferea mama ta. E medic, nu-i aşa?

— Da. Şi s-a oferit s-o luăm pe mama la noi, în Londra, dacă ne-am fi căsătorit când am plănuit. Dar ştiam că n-o să meargă. Mamei nu i-ar fi plăcut deloc să plece din Danesmead şi la Londra nu s-ar fi simţit niciodată acasă. Dacă ar fi fost şi nefericită şi bolnavă, Harvey s-ar fi simţit foarte prost şi am fi avut un mariaj tensionat, nu? Şi aşa, a fost destul de rău pentru ea – şi pentru mine – către sfârşit, după cum ştii.

— Da, încuviinţă el grav, strângându-mi mâna. De asta, eu… Se întrerupse brusc, eliberându-mi mâna, şi mă întrebă cu o schimbare bruscă de ton: dar Harvey n-ar fi putut să te aştepte?

Îmi reţinui un suspin, amintindu-mi cât tânjisem să facă asta. Dar fusese implacabil; a trebuit să aleg între căsătoria noastră şi întoarcerea la Danesmead şi alesesem. Mă uitai la John, văzui furia din ochii lui şi răspunsei evaziv:

— Ei bine, cred că ar fi putut să aştepte. Dar niciunul din noi nu ştia cât va trebui să aştepte. Şi tu ai spus că mama ar fi putut să trăiască doi ani – sau cinci.

— Adevărat. Furia din ochii lui dispăru. Adevărat, repetă el gânditor. Intrarăm în Staithes Holtby şi începurăm să urcăm pe drumul îngust şi cu multe curbe care ducea la conac.

— Când s-a căsătorit cu Janet?

— Oh, la două luni după ce am rupt logodna. A fost un… şoc. Pentru mine, vreau să spun.

— Îmi imaginez. E un succes – crezi că sunt fericiţi împreună?

— Nu ştiu, John.

— Putem să vorbim mai târziu despre asta, sugeră el. Bine? O să mă gândesc puţin şi o să văd dacă pot să găsesc ceva care să te ajute. Dar îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, Stacey, draga mea.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc că m-ai ascultat. N-ar trebui să te împovărez cu problemele mele, dar nu am pe nimeni altcineva cu care să pot vorbi aşa cum pot cu tine, cu Sinceritate absolută. În afară de asta, eu. M-am obişnuit să-ţi povestesc tot.

Un spasm, care ar fi putut fi durere sau compătimire, îi traversă chipul şi dispăru înainte să pot decide care din cele două fusese. Probabil compătimire, mă gândii, ruşinându-mă instantaneu.

Realmente, nu aveam niciun drept să-i cer lui John s-o facă pe fratele mai mare sau chiar să mă ajute. Amintindu-mi ce-mi spusese doamna Atkinson, zâmbii strâmb în sinea mea. Cât de puţine ştiau oamenii! Chiar şi Harvey se arătase surprins că nu mă măritasem cu John, dar John nu insinuase niciodată aşa ceva.

Mama lui John ne aşteptă în pragul uşii. Nu mă

agrease niciodată, ştiam, şi nu-şi ascundea dezaprobarea, considerându-mă acceptabilă doar din punct de vedere social. Oare despre Grace Kinnell ce părere avea?

Casa era minunată, data din perioada tudoriană, dar detaliile arhitecturii de atunci erau ascunse, dacă nu ştiai unde să le cauţi. Lady Mallory era văduva unui distins general; ea însăşi provenea dintr-o familie de oameni ai armatei. Avusese banii ei şi reuşea să trăiască în confortul cu care fusese obişnuită când soţul ei mai trăia încă. Grădina conacului era vestită şi foarte admirată pe plan local, dar în locul celor doisprezece oameni care o îngrijiseră odată, acum nu lucra decât un grădinar bătrân, ajutat de doi băieţi semihandicapaţi de la un cămin din apropiere, a cărui patroană era doamna Mallory.

— Vă duceţi la pârâu, domnule? întrebă Tom Baines, bătrânul grădinar, zâmbindu-ne şi evident bucurându-se de şansa unui scurt relaş de la muncă. Dar, conştiincios ca întotdeauna, îi făcu semn băiatului care era cu el şi-i strigă cu asprime: în regulă, tinere, n-ai de ce să te opreşti, nu? N-au trecut nici zece minute de la pauza de prânz şi vreau să terminăm până diseară cu răsadurile astea, ai înţeles?

Băiatul, un tânăr robust şi puternic de vreo optsprezece ani, dădu morocănos din cap, dar îşi continuă ascultător sarcina în timp ce vorbeam, uitându-se din când în când la noi şi apoi la Tom, printre genele neaşteptat de groase şi de dese. John îi lăudă energia şi bătrânul

Tom Baines scuipă în mâinile lui noduroase şi negre de pământ, oftând din rărunchi:

— Oh, Luke lucrează destul de bine când sunt lângă el, îţi garantez. Dar cum îl scap din priviri, e un leneş, doctore John. E aproape la fel de împătimit ca şi tine de pescuit; cum are ocazia, cum o zbugheşte la pârâu.

Bătrânul flecărea vrute şi nevrute şi nu-l ascultai decât pe jumătate. Băieţii de la cămin erau handicapaţi şi fizic şi psihic, ştiam – desigur, unii mai mult decât alţii – dar studiindu-l pe furiş pe Luke, nu detectai niciun semn evident de dezvoltare retardată nici la faţă, nici la corp. O anumită lipsă de inteligenţă, poate, în ochii maţi şi pe

chipul durduliu, dar se mişca în perfectă coordonare, mânuind lopata cu îndemânare şi cu un scop bine determinat.

John îşi instală ustensilele de pescuit, ba chiar îmi propuse să-mi pregătească şi mie o lansetă. Cu toate că-mi plăcea să mă uit cum îşi demonstrează talentul, nu simţeam nicio dorinţă de a-i urma exemplul. Nici să citesc nu prea aveam chef. După drum şi cu atâta aer neobişnuit de curat, aveam o stare plăcută de somnolenţă. Deschisei câteva jurnale medicale, însă ademenită de lumina caldă a soarelui şi de gânguritul muzical al porumbeilor din apropiere, mă întinsei pe spate şi aproape înainte să-mi dau seama, adormii. John mă trezi pentru prânz.

— După ce mâncăm, mă duc mai sus pe albie. Nu e nevoie să vii, dacă te simţi confortabil aici.

— Mă simt foarte bine, îl asigurai.

— O să-ţi facă bine, afirmă John cu convingere. Ar trebui să faci asta mai des. Ei bine. Să vedem ce ne-a pregătit doamna Atkinson. Mi-e o foame de lup!

Doamna Atkinson ne trimisese un pui întreg prăjit, franzelă, brânză, biscuiţi şi cafea. Nu mai stăturăm pe gânduri şi atacarăm mâncarea, flecărind cu aceeaşi uşurinţă ca întotdeauna, tachinându-ne reciproc şi râzând ca doi copii, până când John îşi ridică privirea.

— Oh, Dumnezeule, avem auditoriu!

Mă uitai în direcţia în care privea şi zării chipul ursuz şi palid al lui Luke, ajutorul de grădinar, care ne spiona din spatele copacilor.

— Îi place să pescuiască, spusei eu. Poate că e ora de prânz şi-i e foame.

— Poate, încuviinţă John, puţin îmbufnat. Dar îşi recuperă repede firea bonomă şi-l strigă pe Luke să ni se alăture. Băiatul ezită, dar în cele din urmă acceptă invitaţia. Se aplecă deasupra găleţii cu peşti, îi examină cu atenţie pe fiecare, apoi studie lanseta lui John, încuviinţând viguros când văzu musculiţele pe care le folosea ca momeală. Amândoi încercarăm să-l facem să vorbească, dar rămase tăcut, scuturând din cap la toate

ofertele noastre de mâncare, şi după încă cinci minute de contemplare deasupra găleţii, se retrase la postul lui de spionaj, din spatele copacilor şi continuă să ne urmărească stânjenitor de interesat până când chemarea lui Tom Baines îl făcu să se ridice în picioare.

— Bietul de el! exclamă John. Ce viaţă… totuşi, cred că preferă libertatea pe care o are aici, faţă de restricţiile de la cămin. Baines îl lasă să pescuiască seara. Se pare că e singurul lucru de care-i pasă şi pe care vrea să-l facă. Şi se pricepe de minune, după spusele lui Baines.

Se ridică în picioare şi se uită cum strâng picnicul. Eram conştientă că prezenţa lui Luke distrusese dispoziţia fericită şi lipsită de griji pe care o avuseserăm amândoi înainte de apariţia lui neaşteptată şi că, din acelaşi motiv, John era iritat. Nu că ar fi făcut asta evident; doar că ştiindu-l atât de bine, simţii schimbarea din el şi-mi păru rău. Momente ca cel pe care-l împărţiserăm înainte ca studiul tăcut al lui Luke să ne deranjeze nu erau uşor de readus la viaţă şi cred că şi John simţise asta. Şi regreta. Mă întrebă aproape arţăgos dacă vreau să vin cu el în susul albiei şi când scuturai din cap, nu încercă să mă convingă.

— Somn uşor, îmi ură el, făcându-mi cu mâna, apoi dispăru printre copaci.

Fui trezită din somn brutal, nu aveam idee cât trecuse de când adormisem, de zgomotul unor paşi greoi care se apropiau din spatele meu. Alarmându-mă din instinct, deschisei ochii şi încercai să mă ridic, dar fui aruncată brutal înapoi, cu faţa la pământ. Îmi ridicai privirea şi-l văzui pe Luke stând în genunchi lângă mine, cu o expresie ciudată, pe jumătate rugătoare, pe jumătate înspăimântată, şi crezând că-mi adusese vreun mesaj de la John, sau poate de la conac – îl salutai şi încercai să mă ridic.

— Bună, Luke… ce doreşti?

Băiatul nu răspunse. Avea o licărire strălucitoare, aproape sălbatică, în ochi şi respira greu, de parcă ar fi alergat; convinsă acum că-mi invadase intimitatea fără

niciun motiv temeinic, hotărâi să încerc să mă înţeleg cu el, vorbindu-i cu calm şi liniştitor. Dar refuză în continuare să mă lase să mă ridic, lăsându-se cu toată greutatea pe umerii mei de fiecare dată când făceam vreo mişcare în sensul ăsta şi părând să nu audă nimic din ce-i spuneam. Conştientă de primii fiori ai groazei, ridicai vocea să-l chem pe John în ajutor. Fu o greşeală.

— Taci! bâigui el, răguşit. Taci sau te lovesc!

— Nu! protestai. Ia-ţi mâinile de pe mine, Luke. O să dai de necaz dacă nu. Tu.

Îi simţii degetele puternice şi aspre strângându-se în jurul gâtului meu şi-mi înghesui peste gură braţul stâng, cu mâneca murdară şi suflecată, sufocându-mi strigătul alarmat. Era numai un băiat de optsprezece ani, îmi amintii, luptându-mă cu spaima – un retardat cu mintea unui copil cu vârsta poate jumătate din a lui. Ca medic, ar trebui să-l pot înţelege şi să mă pot descurca fără prea mare caz, dar.

— Luke, rostii eu sugrumat, trăgându-i braţul deoparte, dă-mi drumul, te rog. Eu.

Pumnul îi coborî peste gura mea într-o lovitură crudă. Poate ar fi fost mai cuminte să fi tăcut, cum îmi ceruse, şi să fi continuat să încerc să fac apel la raţiunea lui, în speranţa că-şi va veni în fire sau că va veni John. Dar mâinile lui îmi căutară din nou gâtul. Forţa pe care o exercita îmi golea plămânii de aer şi temându-mă să nu-mi pierd cunoştinţa şi să rămân cu totul la mila lui, cedai panicii şi mă încăpăţânai să mă eliberez, trăgându-l cu disperare de muşchi.

Şi acesta fu o greşeală, căci lupta mea îi trezi o furie bruscă şi bestială. Îmi împinse genunchiul în coaste şi ridicându-se, îmi aplică o ploaie de lovituri sălbatice cu piciorul, smulgându-mi un ţipăt de durere pe care braţul lui nu-l atenuă decât pe jumătate. Strigai din nou, în culmea disperării, dar se lăsă în genunchi şi mă strânse din nou de gât.

— Stai cuminte! Nu-ţi fac niciun rău, dacă nu te mişti… îi auzii vocea ca din depărtare şi apoi, încălcându-şi

promisiunea – căci nu mai aveam putere sau suflu să mă lupt – mă scutură ca un terier, bombănind cuvinte pe care nu le mai puteam distinge. O ceaţă roşie îmi plutea în faţa ochilor şi nu-i mai puteam vedea chipul. Apoi, din senin, Luke îmi dădu drumul. Mă întinsei pe spate, gemând; abia conştientă, sesizai vag paşi apropiindu-se şi o altă voce, care nu era a lui Luke, strigându-mă pe nume.

— Stacey, trezeşte-te, somnoroaso! Era vocea veselă şi plină de tachinărie a lui John şi niciodată nu fusesem mai încântată să aud o voce.

Mă ridicai cu dificultate într-un cot; mi se învârtea capul şi mă cuprinsese greaţa.

— L-am văzut pe puştiul grădinar – cum îl cheamă? Luke. A şters-o când m-a văzut. Te-ai împrietenit cu el?

Dacă mă împrietenisem cu… Luke?! Deschisei gura plină de vânătăi să neg îngrozită, dar nu reuşii să scot niciun sunet şi John îşi lăsă găleata plină cu peşte şi se întoarse cu faţa spre mine. Trebuie să mă fi văzut bine întâia oară, căci azvârli lanseta şi grăbi pasul.

— Stacey, pentru numele lui Dumnezeu, păpuşă, ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă. Era lângă mine, cuprinzându-mă în braţele lui, agitaţia făcându-şi loc în ochii lui când îmi ridică bărbia şi-mi atinse urmele de pe gât. Nu, nu încerca să te ridici, mă avertiză el. Rămâi aşa până-mi dau seama ce ai.

— Sunt… bine, John. Vocea-mi era un horcăit şi-mi simţeam limba de două ori mai mare decât gura, dar senzaţia de greaţă şi ameţeala îmi treceau. Conştiinţa profesională începu din nou să lucreze, avertizându-mă că dacă-i voi spune lui John ce se întâmplase, consecinţele puteau fi severe şi îngrozitoare pentru Luke. Îşi va pierde slujba – evident, era inevitabil; indiferent dacă-i spuneam sau nu adevărul lui John, nu mai putea rămâne aici să se bucure de libertatea grădinilor conacului, pentru că putea să atace oricând pe altcineva. Dar. Ezitai, trăgând aer în plămânii torturaţi şi întrebându-mă cât de urâte erau rănile de pe gât şi cât îi vor da de înţeles ochiului de cunoscător al lui John. Luke era retardat; nu putea fi făcut

răspunzător pentru acţiunile lui şi va trebui examinat de un psihiatru, probabil i se va da un tratament. Ceea ce înseamnă că va fi reţinut în spital. Nu i se mai putea permite să rămână la cămin. John îmi punea întrebări cu o voce joasă şi şocată şi ştiam că se aştepta să primească răspunsuri.

Trăsei adânc aer în piept şi, ghicindu-mi parcă gândurile, John îmi spuse:

— Şi eu sunt medic şi e puţin probabil să-l altoiesc pe Luke – cu toate că recunosc, sunt foarte tentat. Luke a fost, nu-i aşa?

— Da, el a fost. Dar sunt sigură că nu ştia ce face. Şi mama ta, John… trebuie să-i spunem? Nu va înţelege şi.

— Trebuie să-i spunem ceva, pentru că băiatul trebuie să plece imediat de aici. Dar nu-i vom spune mai mult decât e necesar, pentru binele lui. Pe de altă parte, vreau să ştiu adevărul, îndată ce te curăţ puţin. Din păcate, n-am trusa cu mine, aşa că va trebui să fie doar primul ajutor.

Îmi aduse o compresă cu apă rece ca să-mi calmeze durerea musculară de la gât şi-mi curăţă sângele de pe bărbie cu un tampon cu spirt. Coastele erau altă problemă; după ce le palpă cu grijă, mă asigură că erau lovite serios, dar totuşi intacte. Îmi confecţionă un bandaj dintr-o eşarfă pe care o adusesem cu mine şi mă legă, ca să pot respira mai uşor. În final, îmi turnă o cană de cafea, adăugă zahăr din abundenţă şi mi-o dădu s-o beau cu două aspirine.

— Acum, Stacey, spune-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi totul.

Îi dădui ascultare fără tragere de inimă, însă nu-i ascunsei nimic şi văzui cum chipul i se întunecă de o furie profundă şi controlată, cum nu mai văzusem niciodată la el. Mă ascultă fără să mă întrerupă şi când terminai, se ridică şi-mi mai aduse o compresă pentru gât.

— Puteai să mori, Stacey, îmi spuse, scuturând din cap de parcă încă nu-i venea să creadă că aşa ceva se putuse întâmpla în locul acesta minunat, într-o zi atât de perfectă. Conacul fusese casa lui de-a lungul copilăriei,

pârâul acesta era locul în care venea întotdeauna – chiar şi acum – când simţea că are nevoie de linişte şi relaxare şi-mi dădeam

seama că faptul că Luke mă atacase aici îl şocase până în adâncul fiinţei lui. Gândindu-mă să-l consolez, îmi pusei mâna peste a lui:

— S-a terminat, John… Şi n-am murit. O să uităm totul şi…

— Nu! explodă el. N-o să uit niciodată, cât voi trăi. Stăteai aici dormind şi băiatul acela. Oh, Dumnezeule, nu pot să vorbesc despre asta, Stacey. Dacă n-aş fi fost atât de prost încât să te las singură!

— Nu aveai de unde să ştii. Nimeni nu avea cum să ştie că Luke va căpia aşa. Crezi că dacă bătrânul Baines ar fi ştiut, nu ne-ar fi prevenit? Şi evident, n-avea idee şi lucrează cu băiatul ăsta de luni de zile!

— Adevărat. Se ridică în picioare. Strâng lucrurile şi le lăsăm aici… Baines poate să le aducă mai târziu acasă. Apoi, dacă te simţi în stare, voi încerca să te duc până acasă.

Capitolul 5

În ciuda sfatului lui John, mă întorsei la Harrowfields duminică seara, chiar dacă nu tocmai în apele mele, însă simţindu-mă mult mai bine.

Doamna Mallory acceptase explicaţia pe care John i-o dăduse despre întoarcerea lui Luke la cămin şi eram destul de sigură că nu legase boala mea cu plecarea băiatului. Fusese foarte amabilă cu mine pe parcursul scurtei mele şederi sub acoperişul ei, mă vizitase de două ori pe zi şi-mi dăduse sfaturi în privinţa dietei şi remediilor pentru ce-şi imagina că era clar rezultatul muncii în exces şi subnutriţiei. Şi apoi, cu atâta subtilitate încât nu putui să nu-i bănuiesc motivele ascunse, începuse s-o ridice în slăvi pe Grace Kinnell.

— Mă bucur atât de mult că-l suplineşte pe John!

începuse mama lui, uitându-se cu dezaprobare cum îmi aprind o ţigară. După ce mă avertizase că fumatul e nociv, revenise la subiectul necunoscutei – cel puţin mie – Grace Kinnell. Înţelesei că provenea dintr-o familie veche din Yorkshire, ceea ce în ochii doamnei Mallory o făcea să fie acceptabilă social şi o pereche excelentă pentru fiul ei. Ar fi atât de

potrivit, dragă Stacey, continuase ea când îi dădusem de înţeles, cu mai puţină subtilitate, că eu şi fiul ei nu eram decât buni prieteni. E mai apropiată de vârsta lui decât tine şi, desigur, e tot medic de familie, ca şi John… în vreme ce tu eşti foarte ambiţioasă, nu-i aşa? vorbise de parcă ar fi fost o crimă şi recunoscusem, simţindu-mă vinovată, că poate într-adevăr era. Încântată de reacţia mea, care mai degrabă o luase prin surprindere, mă bătuse uşor pe mână şi-mi spusese cât de înţeleaptă şi de raţională sunt. Şi în Londra, la un spital mare, vei avea atâţia doctori tineri din care să alegi, nu-i aşa, Stacey dragă? Ambiţioşi şi cu înaltă calificare, ca şi tine.

John mă condusese la Merton şi mă urcase în trenul de Londra. Fusese foarte amabil şi mai grijuliu decât de obicei, dar îl simţisem oarecum constrâns şi atribuisem asta în parte şocului datorat comportamentului lui Luke, în parte influenţei mamei sale. Mă invitase să mai trec pe la el şi mă rugase să-l sun luni seara ca să-i spun cum mă simt şi ca să mă anunţe dacă Grace voia casa.

— Asta depinde de cum se va rezolva cu parteneriatul cu Dilys. Dar îi place casa. Ridicase el din umeri. O să ne ţinem degetele încrucişate.

— Bine. Mulţumesc pentru tot, John. Ai fost foarte amabil.

— Amabil? îngânase el cu o notă de amărăciune. Aşa mă vezi tu amabil? Oh, ei bine. Ai grijă de tine şi drum bun.

* * *

— Cum a fost weekendul cu fidelul de John? mă

întrebă Mandy la telefon.

— A avut momentele lui.

— Te cred! auzii râsul ei amuzat şi uşor ironic. Cred că te-ai distrat de minune când aţi vizitat-o pe mama lui – locţiitoarea lui mi-a spus că stai la conac, când am telefonat. De ce naiba te-ai dus acolo, Stacey? Ţi-ai pierdut minţile sau cum?

— Ei bine, e o poveste lungă.

— Că veni vorba, draga mea, cum e locţiitoarea lui John? Avea o voce foarte atrăgătoare – răguşită… sper cănueo rivală, nu? Unde a găsit-o John?

Îi explicai că doctoriţa Kinnell avea o propunere de parteneriat cu Dilys Powell şi-i pomenii de posibila vânzare a casei, care-i trezi imediat interesul.

— Minunat, dragă! Mi-ar prinde bine ceva bani şi casa aia e un mastodont, nu? Aşa că să nu faci nimic s-o descurajezi pe doctoriţa nu-ştiu-cum, bine?

O asigurai cu gravitate că nu voi face nimic şi închiserăm, după ce mă rugă să nu întârzii mâine la prânz. Abia pusesem receptorul la loc, când auzii din nou soneria enervantă a telefonului. Răspunsei fără tragere de inimă; era Gâl Plumpton, scenaristul, care mă invită să luăm cina într-o oră, ca să discutăm detaliile vizitei lui la Centrul Harrowfields.

La şapte şi un sfert, Lotusul Elan sosi punctual în faţa aripii rezidenţilor, atrăgând privirile admirative şi pline de invidie ale unui grup de tineri tehnicieni care se îndreptau spre parcare. Gâl sări din maşină: purta o jachetă de culoarea prunei, o cămaşă roz şi o eşarfă la gât. Mă zgâii la el, încercând să nu arăt că eram puţin surprinsă, şi-mi zâmbi cu încântarea unui băieţel în timp ce mă ajută să urc în maşină. La petrecerea lui Mandy, unde fusese unul din mulţime, nu mi se păruse atât de exotic ca acum, în împrejurimile sobre ale Harrowfieldsului.

— E în regulă, Stacey – o să-mi pun un costum bleumarin când vom face turul spitalului, nu-ţi face griji.

— N-am spus nimic, mă apărai.

— Nici n-a trebuit – expresia ta a fost de-ajuns.

— Îmi pare rău. Doar că… nu sunt obişnuită cu… Mă oprii, dându-mi seama că-l comparam cu John, care întotdeauna purta costume din tweed.

— Aşadar, eşti sora lui Mandy… E greu de crezut.

Conducea fără niciun efort şi se angajă în traficul aglomerat la o viteză care uneori mă lăsa fără suflu, dar în acelaşi timp mă umplea de admiraţie. După un timp deschise radioul şi începu să cânte vesel, întorcându-se din când în când să-mi zâmbească amuzat.

Realizai uimită că mă simţeam bine şi curând căzui într-un somn adânc şi liniştitor. Gâl mă trezi cu un râs:

— Am ajuns, somnoroaso!

Ameţită de somn, mă uitai pe geam şi văzui că ne aflam în parcarea unui hotel de pe marginea unui râu. Parcarea dădea într-o grădină chinezească, în care se afla şi un ring de dans; o orchestră cânta o melodie veche, iar mesele erau adunate în jurul scenei.

— Stăm afară, nu? Te simţi mai bine după ce ai dormit?

— Mult mai bine, mulţumesc.

Gâl mă amuză cât mâncarăm, lăsându-mi puţin de făcut în afară să-l ascult – ceea ce era plăcut şi relaxant. Abia la cafea aduse vorba despre vizita la Harrowfields şi adoptă un ton de afaceri. Ştia exact ce voia să vadă şi care aspecte ale muncii noastre la Centru îl interesau în primul rând. Stabilirăm împreună programul unei vizite de o zi şi Gâl îl notă, reper cu reper, în carneţelul lui.

— Pot să cer să-mi fii ghid şi mentor, nu-i aşa? întrebă el, închizându-şi carneţelul şi făcându-i semn chelnerului să ne reumple ceştile.

— Da, aşa cred. Dar să ştii că ar fi mai bine să ceri pe cineva mai experimentat. Sunt foarte nouă la Harrowfields şi dacă obţii permisiunea pentru un tur oficial, atunci.

— Desigur că obţin. Dar oricum, Stacey, aş aprecia mult dacă ai veni şi tu. Ştii ce vreau şi simt că te pot întreba lucruri fără să fac prea mare paradă cu ignoranţa mea în faţa vreunui profesor cu o mie de titluri, care s-ar aştepta să-i înţeleg jargonul medical. Şi nu-l înţeleg,

adăugă cu tristeţe, cu toate că scriu de atâta timp scenariul pentru „Spitalul”.

— Mai exact, cine-ţi aranjează vizita?

— Producătorul – va trage toate sforile necesare. Vom face un documentar, dacă mi se acceptă propunerea.

— Oh, nu va fi un episod din serial? Mă simţeam uşurată şi trebuie să se fi văzut, căci mă bătu uşor pe mână şi-mi zâmbi.

— Nu eşti de acord cu serialul nostru?

— Ei bine… ezitai, gândindu-mă cum să-i spun părerea mea fără să-l jignesc sau să par neloială faţă de Mandy.

— E în regulă, draga mea, râse Gâl, nu trebuie să-ţi faci griji că mă insulţi – sunt obişnuit cu asta. Dar transmitem pentru o audienţă vastă şi majoritatea primesc ce-şi doresc. Imaginea foarte dramatică a vieţii din spital, aşa cum cred ei că este. Nu s-ar uita la „Spitalul” dacă le-am oferi un tablou absolut real. Dramele depăşesc realitatea, prin urmare o distorsionează uşor – toate fazele plictisitoare ale vieţii de zi cu zi sunt tăiate cu grijă.

Mă gândii puţin şi trebui să-i dau dreptate.

— De exemplu, nu le-aş arăta-o niciodată telespectatorilor pe Mandy aşa de obosită cum erai tu mai devreme – indiferent câte ore ar petrece în sala de operaţii, luptându-se să salveze vieţile pacienţilor. Telespectatorii ar rămâne şocaţi!

— Da, cred că ai dreptate. Cred că mulţi nici nu s-ar mai gândi să-şi pună viaţa în mâinile mele. Oricum, să ştii că majoritatea personalului din spitale trebuie să lucreze la ore imposibile.

— Cred. De ce o faci, Stacey?

— Nu ştiu, nu m-am gândit niciodată la asta. În principal, cred că pentru că, la fel ca toţi medicii, am un simţ al responsilităţii foarte dezvoltat. Munca trebuie făcută şi oamenii ar avea de suferit dacă vreunul din noi ar sta să se gândească la ore şi la plată. Medicii de familie lucrează la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, adăugai gândindu-mă la John.

— Dar sunt şi mai bine plătiţi, nu?

— Unii, da. Nu toţi. Medicina e o profesie care nu poate fi niciodată răsplătită corespunzător, aşa că presupun că tindem să nu ne gândim la munca noastră în termenii recompenselor financiare pe care le aduce.

— E o coincidenţă ciudată, nu-i aşa, că sora ta joacă, pe scenă, rolul pe care tu-l trăieşti în fiecare zi la spital. E realmente uimitor. Şi sunteţi atât de diferite una de cealaltă – nici măcar fizic nu semănaţi.

— Îmi pare rău, spusei, simţind că trebuie să mă scuz cumva. Îmi pare rău dacă realitatea e o deziluzie pentru tine.

— Să nu-ţi pară, spuse Gâl pe un ton ciudat, care aducea a furie. Şi ca să stabilim odată lucrurile, nu sunt câtuşi de puţin dezamăgit de realitate. Ca să fiu sincer, e mai degrabă frumoasă, în opinia mea. Diferită, dar frumoasă.

Făcu un gest spre ringul de dans care de-acum devenise mai aglomerat. Vrei să facem câţiva paşi, sau eşti prea obosită?

— Ei bine… n-am mai dansat de mult, începui nesigură. Dar… Se ridică şi-mi luă mâna.

— Nici eu, aşa că vom dansa orbeşte la margine. Dar putem să încercăm.

Dimpotrivă, era un dansator foarte bun, dar coastele mele afectate, de care uitasem pe moment, reacţionară dureros când muzica deveni mai ritmată şi braţele lui viguroase se strânseră mai tare în jurul meu. Nu-mi putui reţine un geamăt involuntar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gâl, dându-mi imediat drumul şi privindu-mă cu îngrijorare. Te-am rănit?

— Nu e vina ta, îl asigurai. Doar că am fost implicată într-un… accident şi. Îmi acceptă explicaţia jalnică fără să comenteze, dar mai târziu, când ne aflarăm din nou în intimitatea Lotusului, reveni:

— În legătură cu coastele, Stacey… e mai mult decât pare, nu-i aşa? Te-a lovit vreo maşină sau ceva? Sau a înnebunit şeful tău şi te-a lovit cu precizia pe care se ştie

c-o au toţi chirurgii? rămase în expectativă, atent la drum. Nu vrusesem să-i spun povestea, dar mă înduioşase cu umorul lui. Îmi simţeam obrajii arzând când încheiai scurta expunere şi dându-şi seama că mă supăraseră întrebările lui, îmi strânse compătimitor mâna.

— Lucruri ca ăsta se întâmplă, Stacey, spuse cu blândeţe. Se întâmplă în fiecare zi. De dragul tău, mă bucur că n-a fost mai rău. Dar trebuie să încetezi să te mai învinuieşti pentru ce a făcut băiatul acela.

— Să încetez să mă mai învinuiesc? îngânai şi realizai, uitându-mă la el, că exact asta făcusem în subconştient. Ghicindu-mi parcă gândurile, Gâl continuă:

— Cunoscându-te, draga mea, sunt convins că nu i-ai oferit nicio provocare. Asta te frământă, nu-i aşa – teama că poate l-ai provocat fără să vrei? în ciuda educaţiei tale de medic, nu eşti sigură.

— Da, aşa cred, încuviinţai nefericită. De câte ori a trebuit să povestesc cuiva ce s-a întâmplat. M-am simţit vinovată şi mi-a părut rău pentru băiat.

— Care băiat n-a primit nicio pedeapsă drastică, nu-i aşa?

— Nu. În cazul lui, nu poate fi tras la răspundere.

— Nici tu, Stacey, spuse Gâl cu hotărâre. Dacă i s-ar fi întâmplat surorii tale ceva de genul ăsta, poate aş fi avut oarecare reţineri. Dar nu în privinţa ta. Eşti ultima persoană din lume care ar oferi genul ăsta de provocare. Dacă l-ai provocat în vreun fel, atunci a fost cealaltă extremă.

— Da? Schiţai un zâmbet timid, simţindu-mă dintr-odată mai bine. Gâl descoperise rădăcina temerilor mele şi – chiar dacă ultima lui remarcă nu fusese tocmai amabilă – reuşise să-mi risipească şi teama şi sentimentul de vinovăţie.

— Da, afirmă convins şi văzui că-mi zâmbeşte strâmb. Mandy e extrovertită, iar tu eşti exact opusul, ceea ce e o coincidenţă ciudată, date fiind circumstanţele, nu crezi?

— Ar trebui să mă scuz?

— Oh, nu; cu siguranţă, nu faţă de mine. Eu

colecţionez trăsniţi! Zâmbetul lui era atât de prietenos şi de înţelegător, încât cuvintele lui îşi pierdeau orice urmă de jignire. Oricum, şi eu sunt un ciudat, cum o să-ţi dai seama când o să mă cunoşti mai bine.

Îl studiai gânditoare, observându-i barba, părul lung – neobişnuit de drept şi iritant de curat – şi hainele scrobite şi mă trezii râzând.

— Vrei să-mi spui că eşti un impostor, Gâl?

— Da, desigur. Când sunt în Roma… oamenii cu care am de-a face profesional nu m-ar accepta dacă nu m-aş contopi cu împrejurimile, ca să zic aşa. Aşadar, asemenea proverbialului cameleon, exact asta fac. Să nu mă dai de gol, bine? Nici măcar lui Mandy.

— Nu prea putem să vorbim una cu cealaltă. De ani de zile nu mai vorbim aceeaşi limbă.

— Nu mă miră. Încetini la o intersecţie şi spre surprinderea mea, observai că eram aproape de Harrowfields.

— Mă văd mâine cu Mandy. Cred că are ceva să-mi spună. Să fie vorba de tine?

— Aproape sigur. Dar să nu iei în serios tot ce-ţi spune.

— E probabil să te discrediteze?

— Oh, da, dădu el din umeri. Aşteptai să dezvolte afirmaţia, dar n-o făcu şi în cele din urmă îi întinsei mâna şi-i mulţumii pentru seara plăcută. Chiar te-ai simţit bine?

— Da, răspunsei sincer.

— Şi eu, Stacey. Îmi sărută mâna cu un gest exagerat de teatral, apoi sări şi veni să-mi deschidă portiera. Noapte bună, spuse el brusc şi plecă fără să aştepte să-i răspund.

Un om ciudat, mă gândii în timp ce urcai scările spre camera mea. Ca şi Mandy, juca un rol şi mă întrebam cum era Gâl Plumpton în realitate, dincolo de imaginea pe care şi-o construise cu atâta grijă. Probabil, era mult mai agreabil – şi mult mai obişnuit – decât voia să bănuiască cineva. Dar nu-mi puteam analiza sentimentele în privinţa lui până nu-l vedeam pe adevăratul Gâl şi asta era foarte puţin probabil să se întâmple, decât dacă voia el.

Când ajunsei în camera mea, găsii un bilet de la Aiesha. Sunase John – întrebase cum mă simt – şi deşi Aiesha făcuse tot posibilul să-l liniştească, mă sfătuia să-i telefonez şi să vorbesc personal cu el. Luke fusese examinat de un psihiatru în dimineaţa aceasta şi recunoscuse că se mai purtase şi înainte ca sâmbăta trecută. Celălalt mesaj era de la Mandy – mă ruga să ne întâlnim la douăsprezece treizeci în loc de douăsprezece şi mai era unul de la Janet Lomax, care mă ruga s-o sun, indiferent de oră. Îmi aprinsei o ţigară şi mă aşezai lângă telefon. Mai întâi formai numărul din Danesmead; sună de câteva ori şi când tocmai mă pregăteam să închid, îmi răspunse o voce feminină, pe un ton tăios şi descurajator:

— Reşedinţa doctorului Mallory, doctoriţa Kinnell la telefon. Cine este?

Vocea era răguşită şi recognoscibilă, dar în momentul acela mi se păru departe de a fi atrăgătoare. Fui tentată să spun că greşisem numărul şi să închid, dar o încăpăţânare pe care nu ştiam că o posed mă făcu să mă răzgândesc şi spusei cu hotărâre:

— Aş putea să vorbesc cu doctorul Mallory, vă rog? Aşteaptă telefonul meu şi.

— Nu prea cred, din moment ce a plecat şi nu mi-a spus că aşteaptă vreun telefon. Dar pot să preiau mesajul, dacă doriţi. Sunteţi o pacientă? Dacă da, poate să aştepte până dimineaţă, pentru că e destul de târziu, nu?

— Nu sunt o pacientă, răspunsei indignată. John nu era niciodată tăios sau descurajator cu pacienţii care-i tulburau somnul – sau cu rudele bolnavilor, care-l sunau noaptea. Dar evident, vederile lui n-o impresionaseră pe Grace Kinnell. Nu am niciun mesaj, mulţumesc, doctore Kinnell. După cum aţi sugerat, poate să aştepte până dimineaţă.

— Oh, nu cumva sunteţi Stacey Duncan? întrebă ea, pe un ton mult mai prietenos. Mi-a spus John că s-ar putea să suni, doctore Duncan. Dar e atât de târziu şi am crezut că Nu-şi deconspiră gândurile, dar îmi povesti că doamna Mallory se îmbolnăvise şi-l chemase de urgenţă pe fiul ei. Îi

ţin din nou locul până se întoarce.

— Oh, înţeleg. Îmi dispăruse indignarea. O întrebai pe Grace dacă ştia natura bolii doamnei Mallory, dar îmi spuse că nu avea idee. Ai putea să-l suni acolo, îi sugeră ea. A plecat abia după unsprezece.

Îi mulţumii şi închisei. John nu putea să fi ajuns deja la conac, aşa că nu avea rost să sun. Luai biletul Aieshei şi formai numărul lui Janet. Răspunse imediat şi când mă recomandai, spuse cu voce scăzută:

— Aşadar, ai primit mesajul meu. Te-am mai căutat de câteva ori, Stacey, dar eşti întotdeauna plecată.

— Îmi pare rău. Abia am primit mesajul tău.

— Da, înţeleg. Rămase tăcută atâta timp, încât crezând că se întrerupsese legătura, întrebai:

— Janet, mai eşti acolo?

— Da, răspunse ea sec.

— Îmi pare rău că nu te-am văzut deunăzi, începui eu, încercând să fac conversaţie. Ne-ai lăsat o cină delicioasă, pentru care n-am apucat să-ţi mulţumesc, dar.

— Nu contează. Eu… Stacey, vreau să te văd. Mai exact… trebuie să te văd. Se întrerupse, ţinându-şi respiraţia.

— Nu mi-ai răspuns la scrisoare, Janet, mă apărai. Ţi-am scris acum trei luni să-ţi spun că mă întorc la Harrowfields. Cum nu mi-ai răspuns, am tras concluzia că preferi să nu reînnodăm legăturile, aşa că.

— Ai tras concluzia corectă, confirmă cu amărăciune Janet. Dacă tot vrei să ştii, am sperat să stai departe, chiar dacă eşti aici, la Harrowfields.

— Atunci, de ce vrei să mă vezi? întrebai confuză.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Stacey, chiar nu ştii? Nu vreau să spun prea multe la telefon. Dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai veni aici, pentru că trebuie să stăm de vorbă, trebuie să stabilim câteva lucruri între noi. Nu mai putem continua aşa – sau cel puţin eu nu pot. Vii?

— Da, vin, încuviinţai eu, făcând eforturi să par calmă. Când propui?

— Mâine e ziua mea liberă. Ai putea să ajungi după-

amiază? Voi fi singură; Harvey nu se întoarce niciodată înainte de şapte.

— Dacă-ţi spun că voi încerca să ajung între cinci şi şase, e bine?

— Da, e bine. Dar nu veni după şapte, te rog. Când Harvey va fi acasă, mă gândii imediat plină de resentimente, dar mă controlai rapid şi-i promisei că o voi anunţa dacă nu voi putea ajunge înainte de şapte. Janet îmi mulţumi fără căldură.

— Janet, realmente şi sincer, nu avem despre ce să vorbim sau ce să stabilim. În ceea ce mă priveşte. Îţi dau cuvântul meu că nu e nimic şi.

— Oh, ba da, este! tună ea brusc. Crezi că sunt oarbă sau proastă? Ştiu ce se întâmplă şi ştiu ce-i face lui Harvey. Nici de data asta nu mă lăsa să neg, hotărâtă fiind să nu mă creadă. Nu sunt oarbă, aşa că nu te mai obosi, Stacey. Te aştept între cinci şi şase. Îmi închise brusc şi rămăsei perplexă şi plină de frustrări, cu receptorul în mână.

Aveam conştiinţa împăcată. Nu-l mai văzusem şi nici nu încercasem să iau legătura cu Harvey de la cina noastră şi cu siguranţă, nu mă dusesem la apartamentul lor în speranţa de a-mi petrece seara singură cu el – ăsta fusese ultimul lucru la care mă aşteptasem. Chiar Janet ne lăsase singuri acolo – poate intenţionat – căci ar fi putut foarte bine să amâne cina în clipa în care fusese chemată la spital. Dacă nu vrusese să vin sau nu avusese încredere să ne lase singuri, ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să amâne invitaţia, să-mi fi explicat circumstanţele şi să mă fi chemat în altă seară, când nu era de serviciu. Sau ar fi putut foarte bine să nu lase mâncarea în cuptor şi aşa să-l determine pe Harvey să mă ducă la un restaurant sau chiar înapoi la Centru. În schimb, îmi lăsase un bilet şi totul pregătit.

Oftai, ştiind prea bine că nu aveam conştiinţa întru totul curată. Îl lăsasem pe Harvey să mă ia în braţe, îl lăsasem să mă sărute şi, dacă eram sinceră cu mine, trebuia să recunosc că-i şi răspunsesem la sărut. Desigur, un sărut nu însemna nimic la vârsta aceasta permisivă. Nu

însemna infidelitate. Dar sărutul acela, în particular, fusese suficient încât să mă facă să-mi dau seama că sentimentele mele pentru Harvey nu se schimbaseră, că încă mai eram îndrăgostită de el, în ciuda faptului că era soţul lui Janet.

Sau nu mai eram? întrebarea care-mi răsări nechemată în minte nu era una la care să răspund cu uşurinţă. Îmi aprinsei o ţigară şi mă întinsei pe spate, gândindu-mă la toate implicaţiile ei. Iubirea nu este doar atracţie fizică – nici măcar pasiunea irezistibilă pe care Harvey o trezise dintotdeauna în mine. Să iubeşti un bărbat înseamnă să-l respecţi şi să-l placi. Aşa trebuie să fie ca să aibă vreun viitor. Şi-l plăceam – îl plăcusem vreodată pe Harvey atât de mult cum îl plăceam pe John, de exemplu? Stând acolo, pe întuneric, urmărind strălucirea roşie a ţigării, fui obligată să recunosc că poate nu. Cu siguranţă, nu-l respectam şi nu-l admiram ca pe John Mallory. Dacă John ar fi fost căsătorit cu altcineva – cu Janet sau cu Grace Kinnell – nu mi-ar fi cerut niciodată să ne mai vedem, aşa cum făcuse Hervey şi nimic nu l-ar fi indus să mă sărute cum mă sărutase Harvey cu prima ocazie când fuseserăm singuri. Indiferent ce provocare i-aş fi oferit. Îmi reţinui un suspin şi stinsei ţigara. Oferisem vreo provocare în seara aceea – fusese vina mea că Harvey mă luase în braţe? Presupuneam că da şi gândindu-mă la ce-mi spusese Janet, îmi jurai ca pe viitor să nu-i mai dau niciun motiv de îngrijorare. Nu-l voi mai vedea pe Harvey.

În dimineaţa următoare, fui ocupată cu o pacientă căreia îi făcusem un transplant împreună cu şeful meu şi care acum avea hemoragie internă. Iniţial, îmi fusese teamă că organismul ei respinge noul rinichi, dar după ce o consultai cu atenţie, îmi amintii ceva ce spusese şeful în timpul operaţiei în legătură cu peretele arterei la care alăturase transplantul. Mă întorsei spre asistentă şi-i dădui încrezătoare şi fără grabă instrucţiuni. Până când domnul Leyland ajunse în salon, Jenny Tremayne primea deja o transfuzie de sânge şi-i dădusem o doză preventivă de antibiotic, după ce mă asigurasem că nu respinge rinichiul. Bucuroasă să afle vestea şi cum sângele pe care-l pierduse

începea deja să fie înlocuit cu cel din transfuzie, arăta deja mai bine şi Richard Leyland îi făcu numai un examen obişnuit, după ce mă întrebă dacă anunţasem la sala de operaţii.

— Da, domnule, le-am spus că s-ar putea să avem o urgenţă.

— Bravo! Du-o jos cât poţi de repede… şi aş vrea să mă asişti. Vom încerca să-i reparăm artera şi să punem o drenă în spatele rinichiului. Intră în detalii tehnice, pe care le ascultai cu atenţie, bucuroasă şi uşurată.

Pierdui micul dejun şi ajunsei exact la timp pentru stagiul şefului meu, dar când ajunserăm la patul lui Jenny Tremayne, avui satisfacţia să văd că, deşi era încă inconştientă, culoarea şi aspectul general ale pacientei mele erau dovada mută că era pe cale să-şi revină. După ce terminai prezentarea, domnul Leyland mai adăugă câteva cuvinte pe care nu le auzii, dar domnul Enderby se întoarse spre mine şi-mi zâmbi.

— Bună treabă, domnişoară Duncan! Ceea ce-ţi lipseşte la capitolul experienţă ai recuperat în dimineaţa asta, cu observaţia extrem de pătrunzătoare. În toate cazurile de genul acesta, este de importanţă vitală să nu se accepte diagnosticul aparent evident de respingere până nu se examinează cu atenţie pacientul şi nu se exclud toate celelalte posibilităţi, le explică el celorlalţi. În cazul de faţă, indiciul a fost scăderea bruscă a tensiunii arteriale – şi domnişoara Duncan l-a zdetectat şi a făcut deducţia corectă, lucru deloc uşor pentru un novice în domeniul acesta.

Nu făcusem mare lucru, ştiam – domnul Leyland ar fi văzut în câteva secunde ceea ce mă nedumerise. Dar fără doar şi poate, laudele şefului îmi dădeau satisfacţie şi asemenea unui copil care primea un premiu, simţii cum mi se umple inima de mândrie.

Extazul mă urmări tot restul dimineţii şi printr-un miracol, reuşii să-mi completez foile de observaţii cu zece minute înainte de ora la care trebuia să mă întâlnesc cu Mandy la Silver Teapot. Aiesha fu de acord să-mi ţină locul

între cinci şi şase şi, cum mai aveam câteva minute la dispoziţie, sunai la conacul de la Staithes Holtby. Îmi răspunse chiar John şi-mi spuse că mama lui suferise un uşor atac de inimă, dar se simţea mai bine decât s-ar fi aşteptat.

— Rămân aici cu ea până mâine, să fiu sigur că e în afara oricărui pericol. Dar cred că este o doamnă în vârstă remarcabil de tare, după cum ştii şi tu. Apropo, cum te simţi? Vânătăile acelea sunt la fel de dureroase?

— Mă simt bine, mulţumesc, John, îl asigurai vesel.

— Aşa pari – bine, puţin fără suflu. Ai alergat?

— Da, aproape. Încerc să-mi fac timp pentru un prânz cu Mandy, aşa că o să mă ierţi dacă o să închid acum, nu-i aşa? Mă bucur că mama ta se simte bine.

— Mulţumesc. O să-i spun că ai sunat. Ciudat, chiar a întrebat de tine.

— De mine?! exclamai, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Oh, trebuie să fi fost confuză, John – probabil s-a referit la doctoriţa Kinnell.

— Nu, de tine a întrebat. Ei bine, ar fi mai bine să nu te mai reţin, altfel o să dai de necaz că ai făcut-o pe Mandy să aştepte. Fii binecuvântată, Stacey dragă… ai grijă de tine şi treci pe aici îndată ce poţi, bine?

Capitolul 6

Mandy nu părea deloc încântată când mă aşezai lângă ea la douăsprezece şi patruzeci şi cinci, cu răsuflarea încă tăiată, căci alergasem pe drum.

— Nu pot să înţeleg de ce întârzii mereu, îmi reproşă ea. Îmi cerui scuze, dar nu dădui nicio explicaţie pentru întârzierea mea şi adăugă binevoitoare: am început fără tine – ştiam că n-o să te superi. Am comandat pentru amândouă antricoate la grătar – nu că m-aş omorî cu ele, dar nu prea au altceva în meniu.

Îi menţionai că măcar în privinţa preţurilor nu va

avea nimic de comentat, dar refuză să se calmeze şi abia când ni se aduseră cotletele – care arătau şi miroseau extrem de apetisant – acceptă să schimbăm subiectul. Nici după aceea nu trecu la motivul pentru care dorise să ne vedem decât când aşteptam următorul fel.

Cu acelaşi ton critic, îmi spuse că era păcat că ajunsesem atât de târziu, pentru că avea câteva lucruri despre care voia să discutăm.

— Repetiţiile s-au amânat până la două şi jumătate, dar va trebui să plec mai devreme ca să fiu sigură că găsesc un taxi care să mă ducă la studiouri.

Aşa că nu ne rămâne prea mult timp, nu?

— Mai avem trei sferturi de oră, observai eu, uitându-mă la ceas. Şi o să găseşti uşor un taxi în faţa spitalului. Despre ce voiai să discutăm, oricum?

— Ei bine, în primul rând e vorba de Gâl Plumpton, spuse ea, aprinzându-şi o ţigară. Sper că ospătăriţa aia ştearsă îşi aminteşte că am comandat brânză. Îi făcu nerăbdătoare semn chelneriţei hărţuite şi apoi reveni la mine, încruntându-se. Am auzit că ieşi cu el.

Rezistai tentaţiei să-i spun să-şi vadă de treburile ei, căci cu toate defectele, Mandy avea de obicei intenţii bune.

— Doar o dată. Am luat cina cu el aseară. Ţi-a spus că o să mă invite, nu-i aşa?

— Da, mi-a menţionat. Dar trebuie să ai foarte mare grijă cu Gâl, Stacey.

— Să am grijă cu Gâl? Eram surprinsă şi o arătai. Dumnezeule mare, de ce? Nu m-am cuplat cu el, dacă de asta îţi faci probleme. Şi în orice caz, nu sunt un copil, sunt perfect capabilă să am grijă de mine, cu Gâl sau cu Mă întrerupsei, muşcându-mi buza. Fusesem pe cale să spun „cu Gâl sau cu oricine altcineva”, dar îmi amintii de Luke şi simţii cum mă înroşesc vinovată. Cu Gâl, cel puţin, încheiai brusc.

— Nu-l cunoşti, mă avertiză Mandy şi spre surprinderea mea, văzui că nu glumea. E un om foarte

ciudat.

— Nu suntem toţi? râsei eu, în ciuda expresiei ei grave. Chelneriţa ne aduse brânza şi biscuiţii şi mai comandai cafea. După ce plecă fata, vrui să ştiu în ce privinţă era ciudat Gâl. Mie mi se pare destul de normal. Oh, ştiu că mai joacă şi teatru, dar.

— Nu la asta mă refer, sări Mandy. Îşi aprinse o altă ţigară, încruntându-se. Are nişte standarde foarte ciudate de – presupun că i-ai zice moralitate.

— Încerci să-mi spui că e vreun maniac sexual sau ceva? sugerai, continuând să transform totul în glumă. Pentru că vreau să-ţi spun că nu a dat absolut niciun semn în sensul ăsta, în ceea ce mă priveşte. Comportamentul lui a fost ireproşabil, ba chiar cavaleresc şi.

— Oh, încetează, Stacey! mă întrerupse Mandy, pierzându-şi răbdarea cu mine. Cine-şi mai face griji în privinţa moralităţii în ziua de azi? Am vrut să spun că standardele lui de integritate sunt dubioase. Văzându-mi uimirea, îmi explică: este foarte dedicat slujbei lui, chiar dacă vrea să lase o impresie contrară. Ca să obţină material pentru un scenariu, ar face orice, s-ar folosi de oricine, nu înţelegi? Şi se va folosi de tine, dacă-i dai fie şi o jumătate de şansă. E clar că asta vrea, altfel n-ar ieşi niciodată cu tine.

Ultima ei concluzie nu era câtuşi de puţin măgulitoare, dar eram obişnuită cu sinceritatea tipică a lui Mandy, aşa că n-o provocai şi nu făcui niciun comentariu. Nu spusei decât că producătorul lui Gâl făcea demersuri să obţină permisiunea de a vizita spitalul.

— Spune că o să facă un documentar despre operaţiile de transplant şi desigur, dacă va primi aprobarea, o să se consulte cu mine în privinţa materialului pe care-l va folosi. Scenariul va trebui verificat de către profesor şi.

— Gâl scrie scenarii pentru „Spitalul”, declară ea sec. De acord, poate că spune adevărul în legătură cu documentarul, dar tot va folosi pentru serial tot ce-i va cădea în mână, fără să aibă aprobarea profesorului tău. Şi

se va folosi de tine, pe ocolite. Ştiu, pentru că a fost foarte interesat de tine din clipa în care te-a cunoscut, mi-a pus tot felul de întrebări despre tine. Recunosc semnele. Şi m-am gândit că trebuie să te avertizez.

— Ei bine, m-ai avertizat. Mulţumesc, Mandy, o să ţin minte şi o să am grijă pe viitor. Cafeaua sosi odată cu nota de plată, pe care o achitai eu. Cafea? o invitai şi sora mea încuviinţă absentă din cap. Turnai cafea în ceşti şi i-o împinsei pe a ei.

— Sper doar să-ţi aminteşti. Se uită la ceas. Oh, la naiba, în două minute va trebui să plec… şi mai voiam să vorbim despre câteva lucruri. Despre casa din Danesmead – a mai făcut ceva doctoriţa aceea a lui John?

— Din câte ştiu, nu. Dar casa e pe mâinile domnului Burrows, de la Burrows and Gâl – agenţia imobiliară. O să ia legătura cu noi dacă doctoriţa Kinnell face vreo ofertă.

— Nu ai idee cât am putea să luăm pe ea, nu?

— Preţul stabilit e de opt mii de lire, dar după cum ştii, mai e şi ipoteca şi domnul Burrows mi-a spus că avem noroc dacă obţinem şapte mii, pentru că sistemul de încălzire e învechit şi cu toate că terenul din jur e destul de mare, a spus că.

— Da, da, ştiu toate astea. Dar e vreo şansă să vindem repede, dacă scădem preţul sub şapte mii? Asta ar însemna că fiecare am primi cam.

O mie de lire, nu?

— Cam aşa. Dar nu cred că…

— Mi-ar prinde bine banii. Aşa că te rog, Stacey, fă tot ce poţi ca să vinzi casa.

— Da, desigur, o asigurai, puţin nedumerită. Păruse destul de insistentă când pomenise de banii moşteniţi de la mama, aşa că mă trezii întrebându-mă dacă nu cumva avea dificultăţi financiare. Părea o idee absurdă; primea un salariu substanţial pentru rolul din „Spitalul”, ştiam şi – din moment ce era un serial – banii veneau regulat şi aşa fusese de când îl lansaseră. Mandy ducea o viaţă luxoasă, desigur chiria pentru apartamentul ei trebuie să fi fost toţi banii pe care-i câştigam eu la Harrowfields. Se distra, se

îmbrăca bine şi pleca în vacanţe de lux în străinătate, de câte ori avea ocazia, aşa că probabil nu economisise prea mult. Ezitai, neplăcându-mi s-o întreb cât de mare nevoie avea de banii de pe casă şi schimbă repede subiectul.

— Stacey, îmi pare rău – trebuie să plec. Dar nu te grăbi. Rămâi şi termină-ţi cafeaua.

— Ei bine, dacă eşti sigură că nu vrei să te ajut să găseşti un taxi…

— Nu, nu e nevoie. Ai spus că sunt o mulţime în faţa spitalului. Unde mai exact? îi dădui instrucţiuni şi se aplecă pe neaşteptate şi mă sărută pe obraz. Pa, Stacey – a fost minunat să te văd. Trebuie să mai luăm masa împreună. Doar că data viitoare, va fi în partea mea de oraş, bine? O să te sun într-o după-amiază când sunt liberă. Şi anunţă-mă dacă afli ceva de casă, bine?

În faţa parcării spitalului, spre uimirea mea, văzui Lotusul Elan şi pe Gâl Plumpton pufăind plictisit dintr-o ţigară. Când mă apropiai, îmi ieşi în cale zâmbind.

— Bună, Stacey! Sora ta mănâncă încă? Avea un ton uşor ironic, dar îl ignorai şi scuturai din cap.

— Nu. A plecat acum zece minute să caute un taxi… de ce? vorbiserăţi să o iei?

— Da, dar se pare că a uitat, dădu el din umeri. Oricum, bate vântul. Sari în maşină şi te duc la Centru. Asta dacă nu cumva vrei să-ţi iei câteva ore libere ca să asisşti la o repetiţie pentru „Spitalul”. Ţi-ar plăcea?

— Da, recunoscui sincer. Dar mă tem că nu pot. Dar sunt de serviciu la cabinet, de la două şi un sfert şi cred că sunt deja în întârziere.

— Păcat. Oricum, urcă şi te las acolo. Mă luă de braţ şi mă conduse spre maşină. Cu gândul la avertismentul lui Mandy, îl studiai pe furiş în timp ce ne îndreptam spre Centru – în ciuda înştiinţării, plăcându-mi ce văd. Gâl se întoarse o dată spre mine, luându-mă prin surprindere, dar în afară să-mi facă jucăuş cu ochiul, nu comentă nimic.

— La ce oră crezi că termini la cabinet?

— Pe la cinci, sper, pentru că i-am promis unei prietene c-o vizitez între cinci şi şase. Vrui să cobor, dar

Gâl mă prinse de mână.

— Nu te grăbi aşa. Nu eşti liberă în seara asta, după ce te vezi cu prietena ta, nu?

Îmi amintii din nou avertismentul lui Mandy şi ezitai. Dar cum ar putea Gâl să se folosească de mine pentru unul din scenariile lui? Ce din viaţa mea insipidă putea să intereseze sau să distreze audienţa de top ten a serialul?

— Nu am niciun program, recunoscui. Dar…

— Eşti liberă pe la şase?

— Ei bine, mai degrabă la şase şi jumătate.

— Spune-mi unde vei fi şi vin să te iau, se oferi Gâl.

Împotriva raţiunii, îi dădui adresa familiei Lomax şi încuviinţă din cap.

— Am înţeles, voi fi acolo la şase şi jumătate. Şi putem să mergem la un film, înainte să mâncăm, dacă vrei. Au lansat un film pe care chiar aş vrea să-l văd, dacă-ţi place şi ţie – „The King's Majesty".

— Mi-ar face mare plăcere, răspunsei, simţindu-mă vinovată. Până la urmă, ce era rău dacă alegeam să văd un film cu Gâl Plumpton? Era greu de crezut că-mi va smulge povestea vieţii într-un cinematograf.

— Minunat. Apropo, sâmbătă, pe zece, aşteaptă-te să mă asişti la turul spitalului.

— Adică ai obţinut permisiunea oficială?

— Desigur… credeai că n-o să reuşesc? Te deranjează că te-am ales printre ghizi?

— Nu, doar că…

— Nu-ţi face griji, vom fi sub ochiul de vultur al unuia din conferenţiarii voştri, mă întrerupse el zâmbind. Dar ar fi plăcut să vii şi tu. Mă ajută să cobor, reţinându-mi încă mâna. Mă priveşti cu suspiciune, mă acuză el, dacă nu cu dezaprobare. Ce am făcut, Stacey?

— N-ai făcut nimic, Gâl. Îmi luai mâna dintr-a lui. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec. Vezi tu, eu…

— Înţeleg. Dar… mă privi cu gravitate… azi ai luat prânzul cu Mandy, ceea ce explică totul. Uitasem. Mă urăşte dintr-un motiv oarecare, pe care încă n-am reuşit să-l desluşesc. Dar nu contează. Ne vedem la şase şi

jumătate. Nu te speti muncind, Stacey. La revedere.

Se întâmplă că trebui să lucrez mai mult decât de obicei, pentru că domnul Leyland fusese chemat într-o urgenţă, dar Shane O'Hagan îi luă locul şi la cinci, când Aiesha veni, aşa cum îmi promisese, ca să mă acopere, consultaţiile se terminaseră practic.

Mă schimbai în grabă, luai un taxi până la St. Joseph, însă traficul era foarte aglomerat şi se dovedi o extravaganţă inutilă. Sunai la soneria apartamentului de la etajul cinci, unde acum zece zile cinasem cu Harvey. Nu primii niciun răspuns şi sunai din nou, la fel de zadarnic. Janet mă asigurase că va fi acasă şi-i spusesem exact când să mă aştepte. Puţin iritată de întârziere, încercai clanţa şi, la fel ca data trecută, cedă la atingerea mea.

— Janet? Sunt Stacey… eşti acolo? Intrai în holul îngust şi mă întâmpină o tăcere absolută. Uşa neîncuiată îmi părea ciudat de familiară şi fără să mă gândesc, mă uitai pe măsuţa de pe hol după un bilet. Era acolo, ca şi la ultima vizită la apartament, sprijinită de telefon şi adresată mie, cu scrisul mare şi urât al lui Janet. Luai plicul, întrebându-mă nervoasă de ce, dacă fusese chemată, nu mă sunase să-mi spună, scutindu-mă astfel de un drum inutil. Fusese iniţiativa ei să vin şi insistase, dar poate că nu va lipsi mult şi probabil biletul era ca să mă roage să aştept.

S-o aştept pe ea – simţii cum mi se pune un nod în gât – sau pe Harvey? spusese că se va întoarce la şapte, dar cu siguranţă, nu încerca să forţeze o a doua întâlnire între patru ochi, cu siguranţă, nu ăsta fusese scopul şi obiectul invitaţiei ei? Aruncai o privire speriată la ceas şi, deşi asigurată că mai era o oră până să vină Harvey, desfăcui nerăbdătoare plicul, cu degete neîndemânatice din cauza grabei.

Biletul dinăuntru era scurt, numai câteva rânduri, dar pe măsură ce le citii şi realizai încet implicaţiile lor, mă trecu un fior îngrozitor. „Stacey, nu mai pot să suport", scrisese Janet. „Întotdeauna aţi fost tu şi Harvey şi presupun că ar fi trebuit să ştiu. Cu siguranţă, n-ar fi

trebuit să mă căsătoresc cu el, pentru că ştiam că nu e îndrăgostit de mine. Am sperat că voi putea să-l fac fericit – atât de fericit încât te va uita – dar e dureros de evident că n-am reuşit. De când te-a revăzut, s-a schimbat şi n-am încetat nicio clipă să ne certăm. În privinţa ta, întotdeauna în privinţa ta.

În dimineaţa asta am avut o dispută oribilă, i-am spus lucruri de neiertat şi m-a acuzat că sunt nebună de gelozie şi că-mi imaginez neadevăruri. Dar sunt adevăruri, Stacey, nu-i aşa? Ştiu că sunt, indiferent ce spune Harvey. Aşa că mă dau la o parte, îi redau libertatea în singurul mod în care pot şi poate să vină la tine, dacă asta vrea. Nu mai pot să lupt, nici măcar nu mai vreau, nu-mi pasă. Mă simt doar ameţită îngrozitor la acest eşec şi nu pot îndura să-l văd pe Harvey atât de nefericit, pentru că-l iubesc foarte mult, să ştii".

Scrisoarea se încheia cu o semnătură mâzgălită. Mă zgâii la cuvinte. Unele din ele erau pătate, unde căzuseră lacrimile lui Janet şi împrăştiaseră cerneala. Eram năucită, nu puteam să cred ce tocmai citisem şi încercam în zadar să-i dau un sens. Dar nu găsii niciunul, aşa cum nici acuzaţiile lui Janet nu aveau niciun sens. Oare înnebunise realmente de gelozie, aşa cum îi spusese Harvey? Oricât de crudă părea explicaţia aceasta, era singura plauzibilă.

Undeva în apartament bătu un ceas şi mă trezi din starea de şoc. Lăsai scrisoarea lângă telefon. Unde era Janet, unde se dusese? Trebuia s-o găsesc şi s-o conving să se întoarcă, mă gândii cu disperare – fără ca Harvey să afle că-l părăsise. Dar nu aveam idee unde s-o caut. Avea un tată văduv, dar nu-mi aminteam nimic în afară de nume. Căutai în agenda de telefon, însă nu descoperii nimic. Deschisei uşa de la sufragerie şi aprinsei lumina.

Abia acum îmi venii în fire şi hotărâi să mă asigur că Janet plecase realmente. În scrisoare, spusese că „se dă la o parte" şi. Dintr-odată mi se uscă gâtul. „Mă dau la o parte", scrisese ea, „îi redau libertatea în singurul mod în care pot". Dumnezeule, ce vrusese să spună cu asta?

Dacă doar l-ar părăsi pe Harvey, dacă doar ar fugi de

el şi s-ar duce la tatăl ei, tot n-ar fi liber în faţa legii. Ar fi nevoie de un divorţ ca să-l elibereze, cât timp trăia Janet, şi ca tânăr medic plin de ambiţii, pe cale să facă cel mai important pas din cariera lui, nu şi-ar permite riscul unui partaj, nici măcar la vârsta şi în vremurile acestea – şi Janet trebuie să fi ştiut la fel de bine ca şi mine. Atunci, ce vrusese să spună când îmi spusese că intenţionează să-i redea libertatea în singurul mod în care poate?

O clipă, îmi stătu inima în loc, apoi începu să-mi bată cu putere şi alergai în bucătărie. Era pustie. Răsuflai uşurată, luându-mi-se o piatră de pe inimă, dar nu pentru multă vreme. Baia, la fel ca şi bucătăria, era părăsită, dar în dormitorul alăturat o găsii pe Janet. Zăcea în patul dublu, complet îmbrăcată şi părând doar să doarmă, cu părul lung şi negru răsfirat pe perne şi cu un braţ peste ochi.

Îi dădui braţul deoparte şi mă aplecai deasupra ei să-i iau pulsul. Îl găsii, slab şi neregulat, şi văzui că respira încă, deşi pieptul abia dacă i se mişca şi avea o culoare bolnăvicioasă. Pe noptiera de alături era o cană goală şi un flacon de tablete, cu capacul desfăcut. Mai rămăseseră doar patru pastile albe şi luai flaconul, în speranţa că eticheta îmi va permite să le identific.

Dar speranţele îmi fură năruite. Tabletele nu fuseseră luate de la spital, ci de la un farmacist particular, iar pe eticentă nu era trecută decât doza zilnică. După cum arătau, decisei că trebuie să fie preparate barbiturice, dar nu aveam cum să aflu la ce oră le luase Janet – putea să fi fost acum o oră sau poate chiar două – iar pastilele puteau fi cu acţiune rapidă, fatale în intervalul acesta. Faptul că fuseseră prescrise pentru ea sugera că cel mai probabil se încadrau în categoria celor cu acţiune pe termen lung – Veronal sau Medinal – dar nu puteam fi sigură de asta. Janet era într-o comă profundă, din care trebuia să încerc s-o trezesc cu orice preţ, dar nu aveam cu mine trusa medicală şi ştiam că voi avea nevoie de ajutor.

Primul gând fu să chem o ambulanţă de la St. Joseph şi să aranjez să fie primită la spital, ca urgenţă, dar ezitai

cu mâna pe telefon, conştientă de complicaţiile care ar rezulta… pentru amândoi, dacă Janet îşi revenea, sau pentru Harvey, dacă nu. O ridicai cu greu în şezut şi răspunse apatic, dar cel puţin reacţionă într-un fel şi după câteva minute, hotărâi să-l sun pe Harvey şi să-l las să decidă dacă o internează sau nu.

— Da, Stacey, ce este? Părea obosit, dar intră imediat în alertă când îi spusei ce se întâmplase. Nu avui timp să-mi aleg cu prea multă grijă cuvintele – oricine ar fi ascultat convorbirea, ar fi avut dificultăţi în a face conexiuni, dar făcui tot posibilul şi Harvey mi-o luă înainte.

— Bine, înţeleg. Tabletele sunt Medinal, treizeci de miligrame, şi flaconul nu era plin, ceea ce ne induce în eroare. Nu le-a luat înainte de patru şi jumătate, pentru că am vorbit cu ea la telefon şi nu mi s-a părut nimic în neregulă. Oricum, probabil a luat cel puţin zece blestemăţii din astea. Cum arată acum?

Îi spusei cât de precis putui şi apoi întrebai dacă să aranjez s-o interneze.

— Eu… nu, aş prefera să n-o internăm, din motive evidente, dacă putem evita asta. Putem? Adică, eşti dispusă să-ţi asumi responsabilitatea până când ajung acolo? în zece minute – maximum un sfert de oră. O să aduc tot ce avem nevoie, inclusiv un resuscitator, pentru orice eventualitate. Ştiu că-ţi cer al naibii de mult, Stacey, dar ai tu grijă de ea până vin?

— Da, dar cât aştept, nu e nimic aici care ar putea s-o ajute?

— Desigur, de ce nu m-am gândit la asta? Servieta mea pentru Harley Street e în dulap la mine – fă-i imediat o injecţie cu zece miligrame de metedrină. Ar trebui să-i facă bine.

Injecţia intramusculară cu metedrină acţiona ca un stimulent puternic pentru circulaţie şi începuse deja să-şi facă efectul până când ajunse Harvey. Mâna lui Janet se îmbunătăţise şi respira mai uşor, sprijinită de un morman de perne. Harvey îmi veni în ajutor, alb la faţă şi vizibil şocat, dar controlându-se perfect, şi împreună începurăm

să ne ocupăm de Janet, încercând să-i curăţăm organismul de medicamente. Mulţumit, o ridică în picioare, susţinând-o cu o mână în jurul mijlocului, o conduse în sufragerie şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo cu ea. Acum, era semiconştientă, dar îşi ţinea ochii închişi şi se prăbuşea neajutorată peste el ori de câte ori se opreau.

— Cred că a depăşit perioada critică, spuse Harvey cu uşurare. Şi până la urmă n-o să avem nevoie de resuscitator. Te superi dacă te rog să faci cafea pentru mai târziu? Vom avea nevoie. Nu ştiu tu, dar eu sunt sfârşit.

Făcui ce mă rugă şi când mă întorsei de la bucătărie, începu să-mi pună întrebări, plimbându-se în continuare cu Janet în braţe.

— Ai fost minunată, Stacey, dar ce căutai aici aşa de la ţanc? Te-a rugat Janet să vii?

— Da. Îi povestit despre convorbirea telefonică şi văzui cum un spasm de durere îi traversează chipul.

— Nu ţi-a dat niciun… indiciu?

— Nu. Dar părea supărată, poate chiar puţin isterică, şi a insistat foarte mult să vin înainte de şapte. I-am spus că încerc să ajung între cinci şi şase, dar când am sunat la uşă nu mi-a răspuns.

— Atunci, cum ai intrat? Nu era încuiată uşa?

— Nu. Harvey… a lăsat un bilet şi…

— Un bilet? Harvey mă privi încruntat. Vrei să spui un… Pentru noi?

— Avea numele meu. Adusei biletul pe care-l găsisem la intrare şi controlându-mi bine emoţia, i-l dădui.

— Nu, nu. Citeşte-mi-l tu, te rog. Îmi pare rău că trebuie să te rog asta, dacă e jenant, dar.

— Nu contează. Îi citii biletul şi ascultă cu buzele strânse, continuând să se perinde prin cameră.

— Oh, proastă mică! Vocea lui era aspră de furie şi compătimire, în timp ce-i privi chipul alb ca varul. Tâmpita! Drept cine mă ia, pentru numele lui Dumnezeu?! Cum a putut să-şi imagineze că i-aş face vreodată rău dacă ar sta în puterea mea să împiedic asta sau că aş vrea să fiu liber cu preţul vieţii ei? Dumnezeule mare, o iubesc. Am

iubit-o când ne-am căsătorit! Desigur, am avut şi probleme şi ne-am certat căsnicia noastră n-a fost perfectă. Dar cu siguranţă, trebuie să ştie că nu vreau să ne despărţim! Am nevoie de ea.

Îmi dădeam seama că spunea adevărul. Se simţea în glasul lui, i se citea în ochi – în timp ce stătea şi o privea pe nefericita care-i era soţie şi se vedea în gestul neajutorat, aproape disperat, cu care se întoarse spre mine.

— Tu ştii, nu-i aşa, Stacey? Am vrut să te văd pentru că, dincolo de toate, încă mai ţin foarte mult la tine. Am fost egoist, presupun – ar fi trebuit să-mi dau seama ce o să creadă Janet. Dar ştii că nu sugeram nimic – ei bine, nimic permanent. Doar că ne distram de minune împreună pe vremuri şi am crezut că am putea s-o facem din nou, fără s-o facem pe Janet sau pe altcineva să sufere. Asta a fost tot, crede-mă.

— Te cred, îl asigurai deprimată, recunoscând că şi asta era adevărat. Dar judecând după biletul acela, mă tem că Janet nu te crede. Nu cred că a fost vreodată sigură de tine, Harvey. Dacă vrei un sfat, spune-i că e singura care contează pentru tine. Repetă-i până când o convingi.

— Şi tu? Ce o să faci?

— Eu? Oh, o să păstrez distanţa până când Janet va fi convinsă, indiferent cât de mult va dura. Inspirai adânc, apoi mă îndreptai hotărâtă spre uşa dinspre hol. Eram conştientă că dacă voi pleca acum, voi ieşi definitiv din viaţa lui Harvey şi-l voi scoate din a mea – probabil pentru totdeauna – dar cumva, nu mă durea şi faptul că nu-l voi mai vedea dintr-odată nu mai avea nicio importanţă. Poate nu avusese niciodată. Până la urmă, mă descurcasem trei ani fără el; ce existase între noi luase sfârşit de mult. Nu rămăsese decât o amintire sentimentală şi nu puteam să dăm timpul înapoi, nici măcar nu avea sens să încercăm. „Distracţia” împreună – cea pe care Harvey voia s-o recupereze – făcea parte din tinereţea noastră iresponsabilă şi acum nu mai eram copii.

Ajungând la uşă, mă oprii să privesc o clipă înapoi şi

văzui că Janet deschisese în sfârşit ochii. Se uita ameţită la Harvey, încă suferind din cauza efectelor supradozei, cu un zâmbet nesigur. Harvey se aplecă şi o sărută cu blândeţe, ţinând-o în braţe. Nu mai aşteptai. Uşa de la intrare era încă deschisă şi înainte să mă îndrept spre lift, lăsai zăvorul să alunece la locul lui, din moment ce Harvey şi Janet nu vor vrea să mai dea cineva buzna neinvitat.

În faţa blocului erau câteva maşini parcate şi aş fi trecut pe lângă toate – inclusiv pe lângă Lotusul Elan – dacă Gâl Plumpton nu ar fi coborât geamul şi nu m-ar fi strigat.

— Hei, Stacey! Unde te duci aşa cu capul în nori? Avem întâlnire, îţi aminteşti. Te aştept de secole!

Uitasem complet că-mi promisese că trece să mă ia şi mă întorsei speriată. Ultimul lucru pe care mi-l doream în momentul acela era să mă ducă la cinematograf, dar reuşii să schiţez un zâmbet.

— Oh, Gâl, îmi pare rău. E târziu rău? Mă tem că… am fost reţinută. Mă privi cercetător, nu supărat sau nerăbdător, spre surprinderea mea.

— Ei bine, e aproape şapte şi un sfert şi vorbisem de şase şi jumătate, spuse cu blândeţe. Oricum, nu-ţi face griji – încă mai avem timp să ajungem la film. Asta dacă mai vrei să mergem.

Ezitai, neplăcându-mi să recunosc că nu aveam niciun chef, din moment ce era atât de evident că Gâl voia să vadă filmul şi-l făcusem să aştepte atâta. Mă luă de umeri şi mă împinse blând spre maşină.

— Până te gândeşti, urcă. Mă mulţumesc şi cu cina, fără film, dacă preferi, Stacey. Şi nu să-ţi port pică, promit. A fost o încercare grea acolo sus, nu-i aşa? Arătă spre blocul din care ieşisem.

— O… încercare grea? Trecură câteva clipe până când realizai înţelesul cuvintelor şi apoi, amintindu-mi avertismentul lui Mandy, mă întorsei să mă zgâiesc la el, aproape îngrozită. De unde ştii?

— Am urcat să te caut, dădu el din umeri. Uşa de la apartament era deschisă şi mă pregăteam să strig după

tine, când am auzit voci. Din ce se spunea, nu mi s-a părut că voi fi tocmai binevenit, aşa că M-am retras la maşină.

Îmi tresări inima. Trebuie să fi venit după Harvey, mă gândii, trebuie să fi auzit conversaţia noastră. Dar care parte şi cât? Evident, auzise destul încât să decidă că trecusem printr-o încercare grea şi. Înghiţii în sec, simţindu-mi dintr-odată gura uscată.

— Gâl… ţi-ai dat seama ce s-a întâmplat?

Dădu din cap, privindu-mă cu gravitate şi nefăcând nicio încercare să iasă din parcare.

— Da, mai mult sau mai puţin. Trebuie să intrăm în amănunte?

— Cred că trebuie. Vezi tu, eu… Cum puteam să-i explic fără să spun prea multe? Şi cum puteam să-i cer să păstreze tăcerea fără să trădez faptul că Mandy găsise de cuviinţă să mă prevină că nu era de încredere, când venea vorba de documentarea pentru serial? Ştiam prea bine că sora mea înclina să dramatizeze; putea să se înşele în privinţa integrităţii lui Gâl şi era posibil să fi interpretat greşit recentul lui interes faţă de mine. Pe de altă parte, de dragul lui Janet, trebuia să mă asigur că nimic din ce auzise nu va merge mai departe, dar. Cum continuam să ezit, Gâl porni motorul şi în timp ce ieşea din parcare, îmi spuse peste umăr:

— O să mergem în vest, până te hotărăşti până unde poţi avea încredere în mine. Sau preferi să te duc înapoi la Centru şi cu asta basta? Depinde numai de tine.

— Nu-mi place să-ţi stric seara, mă scuzai. Dar poate ar fi mai bine dacă m-ai lăsa la Harrowfields, date fiind… circumstanţele.

— Cum spui tu, Stacey. Tonul lui Gâl era sec.

— Îmi pare sincer rău, Gâl… începui.

— Nu-ţi bate capul. Înţeleg, „date fiind circumstanţele”. Circumstanţele fiind că nu-mi vei spune mai mult decât eşti nevoită. Şi nu eşti sigură, nici măcar acum, cât de puţine poţi spune, nu-i aşa?

Îmi citise gândurile cu o acurateţe decontertantă şi încuviinţai, înroşindu-mă.

— Da, presupun că ai dreptate.

— Tot mi-ar plăcea să luăm cina. Şi nu vreau să ne certăm pentru o trivialitate ca asta, Stacey. Aşa că, dacă vrei să te răzgândeşti. Îmi aruncă o privire scurtă şi mă înduioşai. Pentru Janet şi pentru Harvey, nu fusese „trivialitatea" care credea el, dar nu avea de unde să ştie, şi de când ne cunoscuserăm, fusese prietenos şi cavaler cu mine.

— Ce spui, luăm masa împreună în cantina de la Centru? Meniul nu e prea inventiv, dar nu e rău, şi după ce mâncăm, aş putea să-ţi arăt laboratoarele.

— Perfect, zâmbi el cald. Mulţumesc. Surioara ta scumpă nu mi-a dat prea mult caracter, nu-i aşa?

Luată pe nepusă masă, mă înroşii din nou, vinovată, şi râsei.

— Draga mea Stacey, te pricepi să induci în eroare mai ceva ca un bebeluş!

— Serios?

— Da. Dar să lăsăm ocolişurile între noi, hm? O cunosc pe Mandy şi nu e nevoie de prea multă imaginaţie să ghicesc ce ţi-a spus despre mine. Citat: „să n-ai încredere în tipul ăla, Gâl Plumpton – e lipsit de scrupule şi e întotdeauna la vânătoare de materiale pentru scenarii. O să se folosească de tine, dacă poate". Ei bine, sunt pe aproape?

Nu-i răspunsei, dar mă trădă roşeaţa din obraji şi Gâl îşi puse mâna peste a mea, râzând:

— Ai fi putut să spui „touché", fără să dezvălui nimic!

— De ce ar spune Mandy aşa ceva, dacă n-ar exista un sâmbure de adevăr? Nu e o persoană rea.

— E rândul meu să spun „touché". Dar trebuie să realizezi că un scriitor îşi inspiră intrigile din viaţă, altfel nu sunt bune. Dar le brodează. Ficţiunea e o reflexie extinsă a vieţii. Admiţând că obţin materialul de bază – inspiraţia, dacă vrei – pentru o poveste din incidente care s-au întâmplat cu adevărat şi din personaje care există aievea, atunci trebuie să admit că acuzaţiile lui Mandy sunt justificate. Niciun scriitor demn de titulatura aceasta

n-ar putea nega. Dar nu sunt lipsit de scrupule şi nu mă folosesc intenţionat de oameni, cu atât mai puţin de cei care-mi plac. Deşi învăţ de la ei.

Eram uşurată să aud explicaţia aceasta plauzibilă şi i-o spusei. Sinceritatea lui Gâl lămurise lucrurile între noi şi nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc că ce spusese era adevărat, ba chiar evident, dacă stăteai să te gândeşti. Mă întrebam dacă „se folosise" vreodată de Mandy pentru un scenariu – sau dacă poate-şi imaginase ea – şi când îl întrebai, îmi răspunse:

— Sora ta e convinsă că i-am trădat cândva încrederea şi am construit un scenariu pentru un film de televiziune bazat pe ce mi-a spus ea, dar n-a fost decât o pură coincidenţă, Stacey. Scenariul era scris cu mult înainte ca Mandy să-mi încredinţeze secretul ei, doar că n-am putut să-i demonstrez, pentru că nu-l prezentasem nicăieri. Desigur, înainte să fie transpus în film, l-am denaturat – dincolo de recunoaştere, am crezut – dar nu îndeajuns încât s-o mulţumesc pe Mandy. Ce nu înţelege ea e că situaţia în care s-a aflat, în privinţa căreia mi-a cerut sfatul, nu este în niciun caz singulară. Se întâmplă în fiecare zi multor oameni, şi numai aceia o consideră problema sau tragedia lor personală.

Mă întrebai în treacăt care fusese problema lui Mandy şi de ce apelase la Gâl pentru sfat şi din nou, nefiresc, de parcă mi-ar fi citit gândurile, îmi răspunse:

— Ar fi un abuz de încredere dacă ţi-aş spune exact ce mi-a spus sora ta şi oricum, a fost acum mai bine de şase luni, dar filmul s-a transmis abia duminica trecută, pe Thames TV. Nu te uiţi niciodată la televizor, aşa că presupun că nu l-ai văzut. Scuturai din cap şi-mi zâmbi strâmb. Ei bine, se numeşte „Decizia" şi se va transmite şi în alte regiuni, desigur. Revenind la faptul că mai devreme ţi-am încălcat intimitatea, n-am auzit prea mult, să ştii.

— Ce ai auzit, mai exact?

— Destul cât să-mi dau seama că te-a ajuns din urmă trecutul şi că-ţi iei în sfârşit rămas-bun de la el, sau mai bine spus de la amândoi. O decizie pe care, nu mai e

nevoie să-ţi spun, o aprob din toată inima.

Evaluase din nou cu acurateţe situaţia, la fel cum îmi citise şi gândurile cu câteva minute în urmă. Probabil auzise ultimele cuvinte pe care mi le adresase Harvey, dar de dragul lui Janet, trebuia să fiu sigură.

— Nu m-ai auzit citind o scrisoare, nu?

— O scrisoare? Nu. Am stat două minute pe hol, atât. L-am auzit pe amicul tău doctor spunându-ţi cum v-aţi distrat odinioară, împreună presupun, şi cum soţia nu-l înţelege, sau ceva de genul ăsta. Şi apoi te-am auzit spunându-i unde a greşit. Te-am pupat în gând şi m-am întors la maşină. Am zărit-o o clipă pe doamna Lomax şi după cum arăta, mi s-a părut că tu şi soţul ei aţi apărut în ceasul al doisprezecelea. Mă privi sobru. Sau ai ajuns prima şi a trebuit să faci singură faţă situaţiei?

— Da, recunoscui, fără să-mi pot reţine un tremur involuntar. Slavă Domnului că am găsit-o la timp!

— Mă bucur pentru tine că până la urmă s-a rezolvat. Sper doar că n-ai avut prea mult de suferit din toată tărăşenia asta.

Scuturai din cap, întrebându-mă ce insinua, dar prea obosită ca să pot încerca să descopăr pe moment.

— Nu. Sunt mai degrabă uşurată decât rănită.

— Bun. De fapt, trebuie să mărturisesc că am trişat. Mandy mi-a spus

— Sau, ca să fiu sincer, am tras-o de limbă – că ai fost logodită cu tipul ăsta, Lomax, şi mi-a povestit cum s-a terminat relaţia voastră. A fost cel mai bun lucru, după părerea surorii tale: nu pare să aibă o opinie prea strălucită despre înaltul şi atrăgătorul tău doctor Lomax. Dacă am reţinut bine povestea şi ordinea evenimentelor, şi-a dovedit nevrednicia şi a confirmat bănuielile surorii tale, căsătorindu-se cu prietena ta cea mai bună, nu? Avea un ton vesel şi mă tachina.

— Ceva de genul ăsta, încuviinţai şi pentru prima oară după ce o găsisem pe Janet, îmi simţii moralul mai ridicat.

— Dar te-ai întors la Londra şi inevitabilul s-a

petrecut – v-aţi întâlnit şi vechile scântei s-au aprins din nou.

— L-am văzut o singură dată pe Harvey, în afară de după-amiaza asta

— Aşa că realmente nu s-a aprins nimic, cum te-ai exprimat tu. Dar…

— Dar soţiei lui i-a intrat asta în cap, nu? Tot în parcarea obişnuită, nu?

— Nu, mai e una în spatele clădirii care e mai aproape de cantină… îl ghidai şi după ce parcarăm, opri motorul şi-mi zâmbi.

— Mulţumesc pentru încredere, Stacey. Nimic din ce mi-ai spus şi nicio silabă din ce am auzit din întâmplare nu va fi repetat vreunui suflet, îţi dau cuvântul. Îţi garantez şi că nu va fi folosit în niciun scenariu, roman sau nuvelă – cel puţin nu de mine.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă, Gâl.

— Serios? Asta e un lucru bun… până la urmă, nu mi-am irosit ziua. Încă ceva – şi poţi să-mi spui că nu mă priveşte – dar aş vrea să ştiu şi ar putea să înceapă uşor să mă privească, dacă tu şi cu mine. Se întrerupse; ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai mei. Ne uitarăm unul la altul în tăcere şi apoi scuturăm din cap aproape furios. Nu, la naiba, nu pot şi nici nu am niciun drept să te întreb.

— Să mă întrebi ce, Gâl?

— Oh, nimic, îmi răspunse brusc şi coborî din maşină. Unde e cantina asta a ta, Stacey? Sunt mort de foame.

— Pe aici. Vino.

Gâl zâmbi cu maliţiozitate şi mă urmă. Masa fu neaşteptat de gustoasă. Cantina nu era aglomerată şi Gâl vorbi cu umor despre cariera lui care se părea că fusese un eşec până când se apucase de scenarii de televiziune. Romanele lui nu avuseseră cine ştie ce succes.

— Prea pure şi romantice pentru editorii din ziua de azi. Fie mi le-au făcut bucăţi, fie le-au ignorat, ceea ce e chiar mai rău. Am simţit că dacă nu pot avea succes ca romancier fără să scriu aproape pornografie, prefer de o mie de ori să-mi câştig existenţa făcând altceva – săpând

şanţuri sau făcând străzi, ceea ce am şi făcut o vreme, după ce am venit de la Oxford. Dar tocmai când eram pe cale să apelez la Forţele de Muncă, mi s-a dat, din senin, şansa să lucrez la o televiziune. Mi-au descoperit talentul pentru seriale şi după asta, n-am mai privit în urmă. „Spitalul” a picat din cer.

Îmi făcea plăcere să-l ascult, dar mi se făcea din ce în ce mai somn. Gâl observă eforturile mele zadarnice de a nu mai căsca şi ca de obicei, fără să se simtă ofensat, sugeră să sărim peste turul laboratoarelor. Acceptai mâna pe care mi-o oferi şi în timp ce ne îndreptarăm împreună spre parcare, mă gândii cât de repede mă obişnuisem cu aspectul lui exotic şi cu hainele lui extravagante. Acum câteva săptămâni, m-ar fi îngrozit perspectiva de a mă plimba prin cantina de la Harrowfields cu un bărbat care arăta ca Gâl Plumpton. Dar acum o făceam cu uşurinţă şi într-adevăr găseam o consolare în compania lui, mai ales când viaţa era atât de dificilă şi mă simţeam obosită şi cu moralul la pământ. Dincolo de imaginea pe care o cultiva, era o persoană drăguţă – bun şi generos şi indiferent ce credea Mandy, nu puteam să mă îndoiesc de integritatea lui.

De fapt, realizai dintr-odată, avea multe din calităţile pe care le admiram la John, deşi în privinţa înfăţişării, nu puteau să fie mai diferiţi. Ca mentalitate şi ca fizic erau la poli opuşi şi ştiam că n-ar avea nimic în comun unul cu celălalt şi nici nu s-ar simţi flataţi dacă le-aş sugera asta. Mă trezii râzând la gândul acesta şi când urcă la volan, Gâl vru să ştie ce mă amuza.

— E o glumă de-a mea, mă schivai eu. Ţi-ar fi greu s-o înţelegi.

— Pune-mă la încercare, mă invită, pornind motorul.

— N-o s-o găseşti amuzantă, îl prevenii. Sincer, Gâl. Dar mă gândeam cât de mult semeni până la urmă cu un foarte vechi prieten de-al meu. Şi e un compliment, pentru că John Mallory este. Mă oprii, gândindu-mă cum să rezum personalitatea lui John în doar câteva cuvinte şi părându-mi-se imposibil. Ei bine, e un om excepţional, cel mai bun

pe care-l cunosc şi totuşi, dacă v-aţi cunoaşte, probabil v-aţi detesta la prima vedere.

— John Mallory? se încruntă Gâl. Dumnezeule, e medicul tău de familie, nu-i aşa – tipul din Yorkshire pe care-l vizitezi din când în când? Mandy mi-a vorbit o dată sau de două ori despre el, însă remarcile ei n-au fost tocmai complimente. Oricum, dacă-l apreciezi atât de mult, presupun că ar trebui să mă simt flatat, deşi la naiba, nu mi-a mai spus nimeni cum că aş fi un om excepţional sau bun şi nici nu sunt sigur că-mi doresc asta. Şi ai dreptate – nu văd gluma.

— Ai vedea-o, dacă l-ai cunoaşte pe John, îl asigurai.

— La patru ace din cap până-n picioare, nu? Foarte amuzant! Simţul umorului nu e la apogeu când eşti pe jumătate adormită, Stacey; şi mărturisesc: nu sunt amuzat deloc. Iar dacă, printr-o întâmplare ciudată, încerci să mă stimulezi să fac dragoste cu tine spunându-mi că semăn cu un ştiu care pretendent de-al tău din nord, să ştii că ai eşuat lamentabil.

— Nu încercam nimic, negai în grabă. Doar că… ei bine, mie mi s-a părut amuzant şi tu ai insistat să-ţi spun gluma, nu?

— Da, aşa e. Gâl opri în faţa aripii rezidenţilor şi se aplecă să-mi deschidă portiera. Nu încercai să mă stimulezi? Scuturai din cap cu un „nu” apăsat şi se retrase cu alarmă ironică. Bine, te cred. Păcat, pentru că mărturisesc că am fost stimulat, dar cu tine ar fi o sesiune serioasă la propriu şi la figurat şi nu am starea de spirit sau poziţia ca să fiu serios, înţelegi? Cel puţin, nu încă. Aşa că dă-te jos, te rog, şi lasă-mă s-o şterg ca un laş.

Făcui ce-mi ceruse, neştiind dacă vorbise serios sau mă tachinase doar şi cu un semn din mână şi un „ne vedem”, Gâl întoarse Lotusul şi acceleră în direcţia porţilor. Uşor nedumerită de atitudinea lui şi prea extenuată ca să-mi mai bat capul cu ea, urcai în lift.

Ca de obicei, găsii un bilet de la Aiesha şi crezând că era lista cu cei care mă căutaseră, amânai să-l citesc până când mă pusei în pat. Dar de astă dată, nu sunase nimeni

şi biletul era chiar de la Aiesha. „Draga mea Stacey, în seara asta am primit un telefon de la directorul spitalului meu, care mi-a spus că Narayan e foarte bolnav. În opinia directorului, nu mai poate aştepta un transplant. A acceptat să zboare imediat la Londra, dacă reuşesc să-i găsesc un pat la spital. Am găsit şi în câteva zile, profesorul Kneller a avut amabilitatea să-mi promită că-l operează el însuşi, ceea ce e o mare uşurare pentru mine şi mai mult decât am îndrăznit să sper. Mi-am luat liber în seara asta şi o voi petrece cu domnul Leyland şi cu soţia lui, dar ne vedem dimineaţă”.

Oh, biata Aiesha, mă gândii şi cuvintele mi se înceţoşară în faţa ochilor. Biata Aiesha… pentru ea, nu era numai un moment extrem de apăsător şi de încordat, ci şi sfârşitul tuturor planurilor pe care le făcuse împreună cu soţul ei, acele planuri curajoase şi lipsite de egoism pe care mi le împărtăşise atât de sfioasă când eram în perioada de probă! Simţii cum mi se strânge inima când realizai ce însemna asta pentru ea, pentru amândoi, deşi poate faptul că urma să-l opereze profesorul Kneller îi dădea lui Narayan Devi mai multe şanse să supravieţuiască. Aici, la Harrowfields, va beneficia de toate rezultatele cercetărilor efectuate cu privire la compatibilitatea ţesuturilor şi imunologie; va fi îngrijit de un personal mai experimentat şi donatorul va fi mai atent selectat, după teste extensive pentru care spitalul lui nu era încă echipat. Nu va mai fi cobaiul curajos, cum sperase să fie, dar exemplul lui ar putea fi totuşi urmat; dacă transplantul va fi o reuşită, va fi dovada vie a eficienţei unui astfel de tratament. Îmi doream să mă fi putut duce la Aiesha să-i spun asta, îmi doream s-o fi putut ajuta atunci când avusese nevoie, dar nu fusesem lângă ea, aşa că se dusese la familia Leyland. La Dickie Leyland şi la soţia lui rămasă oarbă în urma războiului. Ei bine, făcuse o alegere înţeleaptă, ştiam că puteau s-o ajute, dar continuai să-mi reproşez până când adormii.

Capitolul 7

Zborul din India al doctorului Narayan Devi fu aranjat peste zece zile, şi în aşteptarea sosirii lui, Aiesha dădu dovadă de o putere demnă, care-mi câştigă profund admiraţia. Continuă să-şi facă treaba în saloane şi-n sala de operaţii, ba chiar veni la şedinţele de lectură de seara şi cu sârguinţa-i obişnuită, refuză ofertele mele de a-i ţine locul, ca să se poată odihni sau să viziteze familia Leyland.

— Domnul şi doamna Leyland au fost cât se poate de drăguţi cu mine, ca şi tine, Stacey dragă, îmi spuse cald. Dar prefer să lucrez. Mă ajută să văd totul în perspectivă, când văd alţi oameni trecând prin ce va trebui să treacă şi Narayan. Majoritatea părăsesc spitalul, după ce au primit o nouă viaţă. De exemplu, doamna Tremayne a ta – zâmbi am urmărit-o cu soţul ei şi cu îngeraşii aceia de copii, când au venit s-o viziteze şi a mers jumătate de salon ca să-i întâmpine. Nu cred să fi văzut vreodată mai multă fericire în ochii unei femei decât în ai ei, când spunea că se va întoarce acasă, la ei. Mi-a dat speranţă, căci îmi spun singură că ce s-a făcut pentru ea se va face şi pentru soţul meu. Şi apoi, şi el se va putea întoarce acasă, cu fericire în priviri, iar eu mă voi duce

cu el şi poate într-o zi, dacă Dumnezeu va fi bun cu noi, vom avea şi noi copii, ca Jenny Tremayne şi totul va fi meritat.

— Crezi, Aiesha? Şi dacă va trebui să pleci de la Harrowfields fără să-ţi iei C.R.C.C-ul?

— Oh, da, chiar şi atunci. Deşi, cât timp Narayan e în convalescenţă, poate voi putea rămâne la examinări. Dar când se va întoarce în India, desigur, va trebui să-l însoţesc. Sunt soţia lui şi locul meu e alături de el.

Mă gândii la Janet şi oftai. Harvey sunase după două zile de la vizita mea, să-mi spună că-şi revenise complet şi apoi mi-o dăduse la telefon, insistând că voia să-mi mulţumească pentru tot ce făcusem pentru ea. Conversaţia noastră fusese scurtă şi nenaturală, amândouă ne simţiserăm stânjenite şi nu ne trăsese inima să spunem

prea multe la telefon, dar păruse fericită şi calmă şi-mi spusese că ea şi Harvey îşi luaseră câteva zile libere şi vor pleca undeva. Fusesem de acord că era o idee bună, le urasem cu toată căldura de care fusesem în stare toate cele bune şi închisesem îndată ce mi se păruse decent. Nu simţeam nicio durere şi nu aveam niciun regret, ceea ce fără îndoială era destul de ciudat, având în vedere impactul emoţional pe care întâlnirea precedentă cu Harvey îl avusese asupra mea. Dar cel puţin acum ştiam cu absolută siguranţă că nu mai eram îndrăgostită de el şi mă simţeam uşurată.

John sună şi el să-mi spună că starea mamei lui îl îngrijora din ce în ce mai mult şi înţelesei că petrecea cât de mult timp putea la conac, lăsând cabinetul pe mâna lui Grace Kinnell.

— E foarte bună. Parteneriatul cu Dilys Powell e încă în aşteptare – Dilys ţine mult s-o aibă şi dacă se va întâmpla, cu siguranţă Grace va cumpăra vechea ta casă. Îmi mai dădu câteva detalii din partea locului, apoi mă întrebă când mai trec pe acolo. Părea la mii de kilometri depărtare şi răspunsei, cu mai puţin entuziasm decât intenţionasem, că voi încerca să ajung într-un weekend nu prea îndepărtat.

— Ce înseamnă „nu prea îndepărtat”? Weekendul următor sau celălalt?

— Sincer, nu ştiu, John. Vezi tu, e o situaţie de criză… îi spusei despre soţul Aieshei. Nu pot să plec până nu soseşte şi vedem cum se instalează şi care sunt perspectivele unui transplant pentru el. Ţin foarte mult la Aiesha şi…

— Înţeleg, draga mea. Vino când poţi, ştii că eşti mai mult decât binevenită, nu?

După ce pusei receptorul în furcă, simţii că într-un fel greşisem faţă de John, cu toate că nu ştiam exact cum sau de ce. Dar nu puteam s-o las singură pe Aiesha şi până la urmă, John nu avea realmente nevoie de mine, în vreme ce ea, o străină într-o ţară de străini, avea mare nevoie de o prietenă, în momentul acesta.

Cu o zi înainte de sosirea soţului ei, i-o prezentai pe Aiesha lui Gâl Plumpton care, auzind povestea ei, se oferi imediat s-o ducă la Heathrow şi acceptă bucuroasă.

Narayan Devi arăta îngrozitor de bolnav când ne întâlnirăm la aeroport; trupul înalt i se atrofiase şi era aproape numai piele şi os şi auzind geamătul de spaimă al Aieshei când îl văzu, înţelesei că starea lui trebuia să se fi înrăutăţit considerabil de când îl văzuse ultima oară. Era curajos de vesel şi după felul în care o întâmpină pe Aiesha, era evident că o adora. Se aşezară în spate, ţinându-se de mână şi zâmbindu-şi unul celuilalt ca doi copii; când pornirăm spre Harrowfields, Gâl îmi şopti:

— Dumnezeule, Stacey, sper să fie totul bine pentru ei. Cât de repede crezi că veţi putea să-i daţi bietului om un rinichi nou?

— Mă tem că nu pot şti, şoptii. Pentru că depinde de mai mulţi factori. O serie de teste trebuie efectuate înainte ca măcar să fie acceptat ca potenţial primitor şi va trebui să aşteptăm un donator potrivit.

Îi dădui câteva cerinţe tehnice şi dificultăţi care ar putea să apară şi Gâl ascultă, încruntându-se gânditor.

— Dar aproximativ cam cât va trebui să aştepte? Zile, săptămâni, luni? Privii neliniştită peste umăr, dar Aiesha şi Narayan erau prea ocupaţi unul cu celălalt ca să audă ce vorbeam.

— Ei bine, aproape sigur, săptămâni, poate chiar mai mult. Factorul imprevizibil e întotdeauna disponibilitatea organelor. Dar ar putea să aibă noroc.

— Dar fără îndoială, dacă bietul de el e atât de bolnav cum arată, va putea să sară puţin peste rând, nu?

— Sâmbătă, când vei face turul Centrului, o să-ţi dai seama că cel puţin jumătate din pacienţii internaţi sunt la fel de bolnavi ca doctorul Devi, aşa că nu se pune problema săritului peste rând. Îi explicai pe scurt, subliniind faptul că unii pacienţi, al căror sânge era din grupe rare, erau nevoiţi să aştepte, indiferent cât de bolnavi erau, până când devenea disponibil un organ de la un donator cu aceeaşi grupă sanguină. Chiar şi atunci pot

apărea obstacole. Rudele unui potenţial donator pot să nu-şi dea consimţământul ca organele să fie folosite pentru transplanturi, sau ţesutul se poate dovedi incompatibil – testăm pentru douăsprezece antigene – substanţele care stimulează producerea de anticorpi. Dar Aiesha ştie toate astea şi cred că şi doctorul Devi. Vor aştepta cât va fi nevoie, fără să se plângă.

— Bieţii de ei! exclamă Gâl, afectat. Dumnezeule, prin ce calvar trebuie să treacă! căzu în tăcere şi rămase pierdut până ajunserăm la Centru şi Aiesha ne părăsi, ca să-şi acompanieze soţul în salon.

O aşteptarăm ca cantină, bând o cafea, şi Gâl reveni la subiectul donatorilor de organe.

— Majoritatea sunt oameni care au suferit accidente fatale, nu?

— Da. Cea mai mare parte sunt pacienţi cu răni majore la creier sau care mor de tumori craniene. Mai avem şi câţiva voluntari – un frate geamăn care e dispus să-şi sacrifice un rinichi. Transplanturile între gemeni identici sunt aproape întotdeauna un succes şi fiecare geamăn rămâne cu câte un rinichi perfect sănătos. Gemenii de sex opus şi fraţii obişnuiţi sunt cea de-a doua opţiune de preferat, deşi genetic, numai douăzeci şi cinci la sută sunt identici. Alţi douăzeci şi cinci la sută sunt total diferiţi şi prin urmare incompatibili, şi restul – jumătate seamănă, jumătate diferă, aşadar au aceleaşi şanse de compatibilitate ca şi victima unui accident, care nu e rudă cu pacientul. Profesorul Kneller nu încurajează donatorii voluntari, decât dacă sunt fraţi compatibili sută la sută, şi chiar şi atunci, insistă să se asigure că nu se oferă voluntari doar pentru că se simt datori.

— Sunt riscuri mari pentru un donator voluntar?

Îl asigurai că riscul operaţiei era mai mic de unul la patru mii pentru un donator sănătos şi corpul uman poate să funcţioneze perfect cu un singur rinichi.

— Desigur, există riscul ca unicul rinichi să fie afectat în timp, dar nu e ridicat.

— Înţeleg. Atunci, singurul organ care poate fi luat

de la un donator în viaţă este un rinichi? Adică, trebuie să depindeţi de victimele accidentelor pentru transplanturile de inimă, de exemplu?

— Exact. Din moment ce organismul nu are decât o singură inimă şi nu poate funcţiona fără ea. La fel stau lucrurile şi în cazul ficatului, plămânilor sau pancreasului. Intrai în detalii şi Gâl se zâgia la ceaşca de cafea, intervenind din când în când cu câte o întrebare de genul celor care arătau că citise mult despre subiectul acesta.

— Ai spus mai devreme că rudele victimei unui accident pot refuza să vă lase s-o folosiţi ca donator. Mă privi întrebător. Refuză mulţi?

— Da, foarte mulţi. Mă privea la fel de nedumerit şi încercai să-i explic că exista credinţa larg răspândită că dacă-şi vor da consimţământul, viaţa potenţialului donator, şi prin urmare suferinţa acestuia, ar putea fi prelungită pentru unicul scop de a prezerva organul sau organele care urmează să fie prelevate pentru transplanturi.

— Şi aşa este? Organele trebuie prezervate, nu?

— Da, confirmai, şi mă lansai din nou în explicaţii privitoare la maniera în care, prin intermediul unui aparat respirator artificial, sistemul circulator al donatorului putea fi menţinut în mişcare, deşi acesta era – teoretic şi practic – deja mort, creierul şi sistemul nervos încetând să mai funcţioneze. O altă teamă, pe care o are până şi cel mai educat neştiutor în ale medicinei, este aceea că în cazul unui potenţial donator nu s-ar face aceleaşi eforturi de a-i salva viaţa, ca în cazul în care refuză să-şi dea consimţământul şi pacientul nu este fi privit ca donator.

— Şi asta e o altă concepţie greşită, nu?

— Complet greşită, îl asigurai. Niciun pacient nu e considerat potenţial donator decât şi doar atunci când este peste puterile capabilităţilor oferite de medicină să i se salveze viaţa. În orice caz, personalul medical care se îngrijeşte de victimele accidentelor şi neurochirurgii cărora le sunt repartizaţi pacienţii cu leziuni grave la creier nu sunt cei care vor face operaţiile de transplant. Cazurile din accidente nu sunt aduse niciodată mai întâi la

Centru, ci la spitale generale. Aşa că decizia e luată imparţial de către doctori şi chirurgi, a căror datorie este să salveze viaţa fiecărui pacient pe care-l au în grijă, dacă este posibil. Dacă nu, ni se dă nouă şansa de a utiliza organele în beneficiul pacienţilor noştri – pacienţi asemenea doctorului Devi – dacă se obţine permisiunea rudelor. Dar nu noi le-o cerem şi nu noi constatăm sau certificăm moartea cerebrală a donatorului. În ceea ce ne priveşte pe noi, cei de la Centru, când ni se aduce un donator, acesta e un cadavru. Inima lui poate să bată în continuare prin mijloace artificiale, dar creierul lui e mort.

— Ai ţinut o pledoarie bună, doctore, spuse Gâl zâmbid. M-ai convins.

— Pentru că eu însămi sunt convinsă.

— Da, văd. Şi mai văd şi că voi, centrele ca acesta, aveţi nevoie de o publicitate foarte grăitoare pentru cauza voastră.

— Ce vrei să spui? întrebai, alarmată de cuvântul „publicitate”. Cu siguranţă, ştii că medicina nu poate face publicitate…

— Nu insinuez că ar trebui. Ce vreau să spun e că ar trebui adusă la cunoştinţa publicului larg necesitatea de donatori de organe, aşa cum s-a procedat şi în cazul nevoii de sânge pentru transfuzii. Gâl era în vervă. În ziua de azi, e destul de obişnuit să donezi o jumătate de litru de sânge, nu-i aşa? Dar era la fel de alarmant pentru necunoscători, prima oară când s-a iniţiat procedura, nu? Mulţi oameni erau convinşi că pierderea unei jumătăţi de litru de sânge poate avea consecinţe grave, nu? Până li s-a explicat că donând sânge, ajută la salvarea vieţilor, fără să-şi facă niciun rău. Până au fost informaţi şi educaţi, îmi imaginez că şi donatorii de sânge erau destul de rari.

— Da, încuviinţai, impresionată de argumentele lui, e adevărat, dar.

— Mai ascultă-mă puţin, înainte să începi cu obiecţiile – vorbesc cât se poate de serios, pentru că eu cred că pot face ceva în privinţa asta, ceva constructiv. Publicitatea e o armă foarte puternică, să ştii, iar

publicitatea prin intermediul televiziunii poate fi informativă şi educaţională. Tocmai m-ai convins că dacă aş avea o leziune gravă la cap, în urma unui accident rutier, n-aş suferi în niciun fel dacă mi-aş dona inima şi rinichii Centrului Harrowfields. Nu-mi sunt de niciun folos dacă sunt mort, dar ar putea salva o viaţă sau poate chiar două. Însă sunt inconştient, astfel că nu pot lua decizia de a fi privit sau nu ca potenţial donator – mama, cea mai apropiată rudă, trebuie să hotărască. Şi ea, biata bătrână, suferind încă în urma şocului de a afla că e pe cale să-şi piardă singurul fiu, se află în faţa acestei întrebări îngrozitoare şi fără să se gândească realmente, refuză să-şi dea consimţământul. „Lăsaţi-mi băiatul să moară în pace şi cu demnitate”, îi spune chirurgului de la urgenţă pentru că, asemenea necunoscătorului educat de care vorbeai mai devreme, se teme instinctiv că dacă-şi dă acordul, va abandona toate eforturile de a-mi salva viaţa. Mai rău, crede că aş fi ţinut artificial în viaţă şi tot din instinct, se teme că, indiferent ce spune medicul, în acest stadiu de viaţă artificială, aş putea să-mi recapăt cunoştinţa şi să simt durere. Noi ştim că nimic din toate astea nu se poate întâmpla, pentru că creierul meu e mort, dar ea nu e sigură, aşa că merge pe mână sigură şi refuză din nou, fapt pentru care n-o condamn. Totuşi, eu aş fi fost de acord… Vorbea în continuare şi aproape în ciuda voinţei mele, mă trezii că sunt de acord cu toate argumentele pe care mi le aducea, ba chiar şi cu schiţa proiectului de televiziune pe care mi-o propuse.

Aiesha ni se alătură când eram deja la cea de-a treia ceaşcă de cafea. Părea încordată şi agitată, dar când Gâl îi aduse o cafea, intră în vorbă, contribuind cu câteva sugestii practice folositoare pentru o emisiune de televiziune.

— Sunt sigură că ai dreptate, domnule Plumpton, începu ea cu hotărâre, când Gâl tocmai se pregătea să plece. Publicul ar trebui să afle de necesitatea de donatori şi ar trebui să primească toate informaţiile, nu numai ceea ce implică, ci şi care sunt paşii legali care trebuie urmaţi

dacă doresc să doneze organe spitalelor ca acesta. E o decizie pe care fiecare ar trebui s-o ia pentru el însuşi, când e sănătos. N-ar trebui lăsată în seama rudelor sale şocate, în clipa în care suntem pe moarte, nu?

— Exact ăsta e şi punctul meu de vedere, o asigură Gâl. Cred că în jur de douăzeci şi cinci de state americane au promulgat recent legi care permit oamenilor să-şi lase organele pentru transplanturi, ca să poată fi folosite fără consimţământul rudelor. Dar aici. Ridică el din umeri. Va trebui să aflăm care e poziţia legală de aici. Se ridică şi-şi luă carneţelul. Înainte să plec, poţi să-mi dai câteva fapte sau cifre care mi-ar fi de folos? Adică, oamenii sunt tentaţi să judece toate operaţiile de transplant pe baza relativ puţinelor succese înregistrate în zona transplanturilor de inimă, nu? Acestea sunt operaţiile dramatice, cele care sunt făcute publice, dar din câte mi-a spus Stacey, înţeleg că rezultatele cu transplanturile de rinichi sunt mult mai încurajatoare. Care e procentajul de supravieţuire şi cât se aşteaptă în vederea unui transplant de succes, ştii? în entuziasmul lui, uitase momentan că problema aceasta o privea personal pe Aiesha şi văzui că-şi muşcă buza şi se înroşeşte când îşi dădu seama ce spusese.

Oricum, Aiesha nu se eschivă de la întrebare, sau de la implicaţiile acesteia.

— Din 1954, s-au efectuat peste trei mii de transplanturi de rinichi, aici şi în State, răspunse ea cu voce scăzută. Ultimele cifre pe care le avem arată că după o perioadă de aşteptare de aproximativ doi ani, rata de supravieţuire este între optzeci şi nouăzeci la sută pentru transplanturi între rude de sânge şi aproape şaizeci la sută pentru transplanturi de la cadavre. Unii pacienţi au aşteptat şi doisprezece ani.

— Dumnezeule, cifrele astea sunt impresionante! fluieră Gâl.

— Da, încuviinţă Aiesha, sunt. Avea o voce lipsită de expresie şi controlată, dar observai că-i tremurau mâinile şi ghicii că se gândea la soţul ei şi spera să fie între cei şaizeci până la nouăzeci la sută care aşteptau doar doi ani.

Nu mai spuse nimic până după ce plecă Gâl şi apoi, întorcându-se spre mine cu un zâmbet obosit, observă: Narayan e B negativ, ştii? Mă tem că s-ar putea să aştepte mult timp un donator.

B negativ e o grupă rară de sânge şi suspinai, împărtăşindu-i neliniştea şi amintindu-mi că soţul ei fusese trimis la Harrowfields de către propriul lui spital, deoarece faptul că nu răspunsese la dializă le dăduse motive serioase de îngrijorare. Majoritatea cazurilor de insuficienţă renală se ameliorau cu ajutorul dializei, dar se părea că al doctorului Devi nu. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, Aiesha spuse cu regret:

— Respinge dializa, recunoaşte asta. Psihologic, detestă să depindă de ea.

În niciun caz, nu era singurul care făcea asta, dar nu-i spusei nimic Aieshei, ci mă mulţumii s-o întreb dacă-l va vizita mai târziu sau diseară. Scutură din cap.

— Nu. Îi fac transfuzii şi apoi trebuie să continue cu dializa. Mi-a spus să nu mă întorc până mâine. Bietul Narayan! Cred că încearcă să-mi ascundă starea gravă în care se află, să mă facă să cred să se simte la fel de bine ca atunci când ne-am despărţit, aşa că trebuie să mă prefac şi eu. Dar nu e uşor. Am prea puţin exerciţiu şi nu m-am priceput niciodată să mint. Se uită la ceas. Oricum, peste zece minute sunt de serviciu. Mă oferii să-i ţin locul, dar scutură din nou din cap. E mai bine să lucrez. Dar mulţumesc, Stacey, şi mulţumesc că mi l-ai prezentat pe Gâl Plumpton. Este un om de excepţie – amabil şi generos şi sunt sigură că e foarte bun în ceea ce face. O să mergi cu el în ceea ce numeşte „marele tur”, sâmbătă?

— Da, confirmai. Dar numai pentru că a cerut să fiu şi eu de faţă. Domnul Leyland va fi conducătorul… eu voi fi doar un observator.

Până la urmă, nu fui nici măcar asta. John mă sună când tocmai mă dezbrăcam ca să mă culc, ca să-mi dea trista veste că mama lui murise.

— A fost o moarte liniştită, spuse el. Trebuie să fi murit în timp ce-şi făcea somnul de după-amiază şi în

condiţiile de faţă, nici nu mi-aş fi dorit altfel. Ura să fie invalidă. Părea trist, fără doar şi poate; conştientă că-şi iubise întotdeauna mama, îi oferii condoleanţele mele. Ai putea să vii la înmormântare, Stacey? întrebă el şi când mă pregăteam să-i spun că nu cred că voi putea ajunge, adăugă pe un ton ciudat, rugător: aş aprecia mult, dacă ai putea. E sâmbătă, la biserica din Staithes Holtby, aşa că dacă poţi lua trenul de vineri seara, ai putea să te întorci până duminică.

Era weekendul meu liber şi, în afară de „marele tur" al lui Gâl, nu mai aveam alte angajamente. Ezitai o clipă şi apoi, hotărându-mă că Gâl se putea descurca foarte bine şi fără mine, îi spusei că voi veni cu trenul obişnuit. John îmi mulţumi cu neobişnuită căldură şi promise că mă va aştepta cineva la Merton.

— S-ar putea să nu pot veni personal, se scuză el, pentru că trebuie să am grijă de toate, aici. Biata Eunice, menajera mamei, e distrusă.

Fratele meu, Charlie, vine mâine de la Bielefelt, vin şi Nick şi Claudia... îmi mai dădu câteva detalii despre aranjamentele lui de familie, apoi îşi exprimă recunoştinţa pentru ajutorul lui Grace Kinnell. A fost minunată, ştii? A avut grijă de cabinet în lipsa mea, a preluat şi apelurile din timpul nopţii. E o mare uşurare pentru mine să ştiu că e acolo şi-mi ţine locul. Ei bine. Îl auzii expirând într-un suspin obosit. Nu te mai reţin de la somn, Stacey dragă. E frumos din partea ta să spui că vii.

Închise fără să aştepte să-i urez noapte bună şi simţind că moartea mamei lui îl afectase, eram bucuroasă că-i promisesem să mă duc la înmormântare. Avusesem mai mult respect pentru ea decât afecţiune. Dar era mama lui John şi, numai Dumnezeu ştia, fusese bunătatea întruchipată când eu însămi îmi pierdusem mama. Îi scrisei lui Gâl un bilet în care-mi cerui scuze, şi vineri seara mă urcai în trenul de Merton.

O femeie măruntă şi slabă, îmbrăcată de zi, dar frumos, într-o fustă verde din tweed şi o jachetă maro din piele de oaie, stătea la ieşirea din gara Merton, când

coborâi din tren. Nu avea pălărie – părul blond era strâns la ceafă într-un coc perfect – iar chipul nemachiat, cu excepţia unui ruj rozaliu, avea o expresie prietenoasă şi zâmbitoare în timp ce veni să mă întâmpine. Era o faţă frumoasă, mă gândii, recunoscând-o înainte să se prezinte.

— Sunt Grace Kinnell… iar tu trebuie să fii Stacey Duncan, desigur. John m-a rugat să vin să te iau. Avea vocea uşor răguşită pe care mi-o aminteam de la telefon; ca şi aspectul ei, era extrem de atrăgătoare. Era exact aşa cum mă aşteptasem să fie, doar că era mai mică şi mă simţii ca un gigant când ne îndreptarăm spre maşina parcată – un MG lustruit. Cu un fior pe care nu-l anticipasem, mă gândii că John trebuie să fie prost să nu răspundă ca un bărbat în toată regula la farmecul indubitabil al lui Grace. Şi John nu era în niciun caz prost. Nu fusese niciodată.

— John e la Staithes Holtby, după cum ai ghicit, probabil. M-a rugat să-ţi cer scuze în numele lui, dar ştia că vei înţelege. Mai mulţi membri ai familiei trebuie să sosească azi la conac şi a simţit că trebuie să fie acolo, să-i primească.

— Cum suportă?

— Moartea mamei lui? Ei bine, presupun că nu a fost ceva neaşteptat, nu? Adică, nu mai era tânără şi cu greu ar fi putut fi o surpriză pentru el, dar desigur, la cum e John, e supărat. A ţinut mult la ea, să ştii.

— Da, încuviinţai. Ştiu.

Grace îmi făcu un rezumat scurt al bolii doamnei Mallory, din care înţelesei că suferise un al doilea atac de cord, cu o zi înainte să decedeze, în urma căruia nu mai putea vorbi şi paralizase parţial.

— Nu poţi să-ţi doreşti ca un pacient să mai continue într-o asemenea stare, încheie ea.

— Nu. Nici eu nu putusem; îmi amintii de lunga suferinţă a mamei şi durerea mea indirectă, dar în acelaşi timp conştientizai un oarecare resentiment. Atitudinea lui Grace Kinnell era puţin prea profesională, sau poate eram eu mai sentimentală, ca şi John. Şi nu mă schimbasem nici

după cele cinci luni de când lucram la Harrowfields. Pentru mine, pacienţii erau încă oameni în suferinţă, nu-i puteam vedea ca pe nişte cazuri. Probabil nu voi putea niciodată.

— Spune-mi despre Harrowfields, Stacey, mă invită însoţitoarea mea şi eram încântată să detectez o notă de invidie în vocea ei răguşită – pueril şi nemotivat de încântată. După câteva clipe, îi povestit, stimulată de întrebările ei pertinente. Conducea cu viteză şi o dibăcie asemănătoare cu a lui Gâl Plumpton, manevrând maşina cu aceeaşi uşurinţă ca şi el şi cu mintea aparent concentrată la discuţia noastră. Descoperii nu numai c-o admiram, ba chiar o plăceam. Evident, îşi ştia bine meseria, era citită şi la curent cu noutăţile – poate că-şi irosea talentul cu medicina de familie, dar nu se plângea, cu excepţia faptului că recunoştea că-i plăcea munca în spital. Trecurăm pe lângă vechiul meu cămin, şi-mi spuse, arătând spre el: încă mă mai gândesc dacă s-o cumpăr sau nu. Sper că nu te grăbeşti să vinzi.

— Sincer, nu cred că mai e cineva interesat s-o cumpere. Desigur, aş vrea s-o vând, dar.

— O să te anunţ îndată ce iau o hotărâre, promise Grace Kinnell. Doar că nu stă în puterea mea, vezi tu?

— Adică, depinde în parte de Dilys Powell? Nu te gândeşti să intri în parteneriat cu ea?

— Ei bine, da, mă gândeam, recunoscu fără tragere de inimă. Dar acum. A apărut o altă posibilitate care îmi surâde mai degrabă. Nu ţi-a spus John?

John bătuse un apropo că dacă va cădea parteneriatul propus de Dilys, s-ar putea să-i ofere lui Grace o poziţie similară la cabinetul lui şi tocmai eram pe cale să-i spun, când ajunserăm în faţa casei lui. Aproape instantaneu, doamna Atkinson ieşi în întâmpinarea noastră, fluturând o foaie de hârtie, evident, o pagină din carneţelul de mesaje de lângă telefon; văzând-o, Grace scoase un oftat exagerat.

— Oh, Dumnezeule, alt apel aşa-zis urgent! Doamna Atkinson mă trimite mereu să fac degrabă vizite prin district care ar putea foarte bine să aştepte până

dimineaţă. Câteodată mă întreb dacă nu cumva face dinadins. Coborî geamul şi primi foaia din mâna menajerei; în timp ce mă dusei să-mi iau geanta din portbagaj, le auzii ridicând vocea. În cele din urmă, doamna Atkinson avu câştig de cauză şi auzii cum Grace îşi ia indignată rămas-bun, apoi întoarse MG-ul şi plecă în viteză.

— Nu-i place de loc să dea consultaţii noaptea, fornăi menajera. Dar până la urmă, pentru asta e plătită şi dacă doctorul John ar fi fost acasă, s-ar fi dus. Pufăi din nou şi mă conduse în casă. Mă bucur că ai venit, domnişoară Stacey, pentru că tu trebuie să fii aici în momente ca acesta, nu această Kinnell, indiferent ce crede ea. Dacă poate să-l consoleze cineva pe doctorul John, aceea eşti tu, să nu uiţi asta. Îmi deschise uşa de la sufragerie, unde ardea focul în cămin, şi-mi indică un fotoliu. Am pus ceainicul pe foc şi am pregătit câteva cornuleţe, aşa că aşază-te până se face ceaiul. N-o să zăbovesc prea mult, pentru că sunt sigură că după călătorie, de-abia aştepţi să bei o cană.

Televizorul era deschis – evident doamna Atkinson se uitase la el – dar când o invitai să rămână ca să poată vedea sfârşitul programului, refuză hotărât.

— Nu, am stat aici doar ca să văd farurile de la maşină şi s-o prind pe doctoriţa Kinnell înainte s-o ducă în garaj. Câteodată mai invocă scuza asta, ca să nu mai plece. În orice caz, e un film din acela modern, despre sex, adăugă dezaprobator, arătând spre televizor. Nu pot să le sufăr. Deşi am crezut că acesta va fi diferit, pentru că e de acelaşi scenarist care face şi „Spitalul”, în care joacă sora ta. Doar că ea nu apare în ăsta şi…

— Te referi la Gilbert Plumpton? întrebai, cu interes deja crescut. Gâl spusese că filmul lui va fi reluat şi pe posturile locale, mai spusese şi că Mandy. Îmi ţinui răsuflarea. Nu cumva e „Decizia”?

— Oh, ba da, cred că aşa se numeşte. E despre o doctoriţă tânără, de asta m-am uitat. Dar a început deja de douăzeci de minute şi am pierdut puţin, când ai sosit. Vrei să te uiţi, domnişoară Stacey, sau să schimb pe BBC? Acolo

se transmite Concursul Internaţional de Echitaţie şi întotdeauna ţi-a plăcut să vezi emisiuni cu cai, nu?

Era obişnuită cu gusturile mele oarecum limitate în privinţa uitatului la televizor, mă gândii şi zâmbii văzând surprinderea de pe faţa ei când scuturai din cap.

— Nu, lasă aici, te rog – aş vrea să văd finalul filmului. L-am cunoscut pe domnul Plumpton… Mandy mi l-a prezentat.

— Oh, înţeleg. Mulţumită de explicaţie, doamna Atkinson zâmbi. La Londra întâlneşti tot felul de celebrităţi, desigur. Dădu volumul şi cum începuse o repriză de reclame, începu să-mi povestească acţiunea. E vorba despre un cuplu, Kit şi Hugo; filmul începe ca majoritatea în ziua de azi, cu ei doi în pat. Ai crede că oamenii s-au săturat până acum de aşa ceva, nu? Dar presupun că trebuie să le placă, altfel scenarişii n-ar mai apela la astfel de scene.

— Presupun că da, încuviinţai.

— Oricum, la început nu-ţi dai seama că sunt căsătoriţi sau că ea, Kit, e medic, dar apoi sună telefonul şi e chemată de urgenţă la spital. El face mare caz de plecarea ei şi încearcă s-o convingă să nu se ducă. Dacă ar fi fost ca doctoriţa Kinnell, n-ar fi avut prea multe bătăi de cap, îţi garantez! Ei bine, până la urmă pleacă, dar ajunge prea târziu la pacient. Pacientul – un copil – e mort şi bineînţeles, Kit îl învinuieşte pe Hugo şi se ceartă îngrozitor. O acuză că-i pasă mai mult de carieră decât de el sau de mariajul lor şi apoi spune că vrea să aibă copii, dar ea nu e de acord, pentru că ar însemna să renunţe la carieră. Şi aici aţi venit tu şi doctoriţa Kinnell, aşa că am pierdut restul.

În ciuda criticilor la adresa filmului, sesizai în vocea menajerei o notă de regret şi o invitai din nou să se aşeze şi să urmărim împreună finalul. Dar refuză la fel de hotărât şi când începu din nou filmul, se duse să facă ceaiul.

Îmi luă destul de mult să recuperez şi să relaţionez cu interpretarea oarecum denaturată a doamnei Atkinson, şi mai mult să văd legătura cu vreo problemă cu care s-ar

fi putut înfrunta Mandy şi în care ar fi putut să apeleze la Gâl. Era o dramă emoţionantă, bine scrisă şi jucată, perfect credibilă şi în timp ce stăteam bând ceai şi molfăind cornuleţe, mă trezii prinsă de acţiune.

Gâl spusese că cele mai bune filme, ca şi cele mai bune romane, erau inspirate din fapte reale, iar acesta era indiscutabil unul din ele. Era povestea căsniciei a doi oameni care la început păreau să se potrivească de minune şi să se iubească nebuneşte, dar care cu timpul se despart inevitabil, pentru că niciunul nu recunoştea şi nu răspundea la nevoile fundamentale ale celuilalt. Hugo, soţul, era un om bogat şi de succes, un magnat al afacerilor care avea nevoie de un cămin liniştit şi bine gospodărit, de o soţie şi o familie care să-l deconecteze de la tensiunea din ce în ce mai mare de la serviciu. Defectele şi calităţile lui erau bine puse în evidenţă de către actorul care juca rolul, la fel şi înstrăinarea treptată de frumoasa şi inteligenta sa soţie, şi decăderea standardelor lui de conduită. Era om, avea slăbiciuni umane şi inspira compătimire.

Kit era un personaj creionat cu mai puţină simpatie, dar mult mai puternic şi pentru că ştiam multe femei ca ea cu profesia de medic, eram mai degrabă de partea ei decât a lui Hugo. Refuzul lui Kit de a renunţa la munca ei valoroasă şi folositoare pentru ca să devină soţia-preş după care, evident, tânjea Hugo, era de înţeles, cel puţin pentru mine. Deşi ştiam că sunt părtinitoare. Când, în cele din urmă, se decise s-o facă, în speranţa că-şi va salva căsnicia, fu forţată, pentru că Hugo pierduse o afacere de milioane de dolari şi începuse să bea. De asemenea, căutase în altă parte iubirea şi compania pe care Kit nu putuse să i le ofere, şi „cealaltă femeie” – mai tânără şi mai strălucitoare decât soţia lui – îşi făcu deja apariţia în peisaj.

La început, încercasem în zadar s-o identific pe Mandy cu Kit, dar începui să-mi dau seama că de fapt Sarah – „cealaltă femeie” – care se presupunea a fi model – era mult mai apropiată de concept. Şi înţelesei îndârjirea

lui Mandy împotriva lui Gâl Plumpton, căci dacă Kit nu inspira simpatie, modul în care era creionat personajul Sarah era de-a dreptul crud. Era superficială, egoistă şi interesată şi ţinea cu tot dinadinsul să se mărite cu bogatul, dar de acum nu tocmai atrăgătorul Hugo, încât părea aproape fără conştiinţă. Într-o secvenţă, demonstră o nepăsare insensibilă faţă de sentimentele lui Kit, ca şi pentru ale lui Danny, fostul ei iubit, un tânăr slab şi vulnerabil, dar un fotograf talentat, căruia Sarah îi datora succesul în cariera de model.

În timp ce urmăream scena, mă simţeam din ce în ce mai indignată în numele surorii mele. Dacă Sarah voia să fie Mandy, atunci era o caricatură grosolană. Adevărata Mandy nu era nici crudă, nici lacomă. Poate că era puţin egoistă, dar avea conştiinţă, deşi nu ieşea întotdeauna la iveală şi chiar şi egoismul i se trăgea din incapacitatea de a vedea alte puncte de vedere în afară de al ei. Apoi îmi amintii ce-mi spusese Gâl, deformase personajele dincolo de recunoaştere, şi atunci îmi trecu indignarea.

Îmi întorsei atenţia înapoi la micul ecran. Ca atâtea drame moderne, „Decizia” lui Gâl îşi dezminţea titlul, sau poate îl sublinia cu subtilitate: se termină incert, lăsând finalul în seama imaginaţiei privitorilor. Adevărat, Hugo şi Kit rămâneau împreună, promiţându-şi să încerce să-şi pună pe picioare căsnicia de dragul copilului pe care-l aşteptau, totuşi, când mă ridicai să sting televizorul, imaginaţia mea continua s-o vadă pe Sarah o ameninţare.

Oare aşa o vedea Gâl pe Mandy? Oare se implicase, fără ştiinţa mea, cu un Hugo sau cu un Danny? Din ce-mi spusese Gâl, părea destul de probabil; suspinai. Ţineam mult la Mandy şi întotdeauna simţisem o puternică legătură afectivă cu ea, încă din copilărie, dar dacă Gâl îşi luase personajele din realitate, aşa cum insistase Mandy, şi „se folosise” de încrederea pe care o avusese în el ca s-o creeze pe Sarah, atunci ştiam că trebuie să accept posibilitatea că sora mea se aflase într-o situaţie similară cu a acesteia. Nu era de mirare că nu-mi spusese nimic; fiecare avea viaţa ei şi eram separate de mai bine de trei

ani, aşa că pierdusem obiceiul de a ne face una alteia confidenţe. În afară de asta, cu toate că era cu patru ani mai mică, Mandy se considera mult mai experimentată în ale vieţii şi mai sofisticată decât mine şi probabil era justificată. Aşa că era destul de plauzibil ca De afară se auzi zgomotul unui motor de maşină şi luminile farurilor care străbătură prin perdea îmi întrerupseră şirul gândurilor.

O clipă, mă întrebai dacă John reuşise să vină de la Staithes Holtby, dar vocea răguşită a lui Grace îmi nărui speranţele. Mi se alătură puţin mai târziu, urmată de doamna Atkinson cu un ceainic plin. Menajera nu rămase, dar ne ură amândurora noapte bună şi Grace îşi trase un scaun lângă foc, întinzând mâinile să se încălzească, în timp ce turnai ceai. Nu ne adusese şi cornuleţe proaspete şi se strâmbă la cele reci pe care i le oferii.

— Nu, mulţumesc… văd că tu ai fost privilegiată. Avea un ton uşor revoltat şi scutură din cap când sugerai că ar trebui să facem focul. Oh, nu te deranja, mă duc să mă culc îndată ce beau ceaiul. Am avut o zi lungă şi obositoare.

— Şi apelul? întrebai mai mult ca să fac conversaţie. Era necesar?

— Da, chiar a fost. Oricum, sper să nu mai primesc niciunul în seara asta. N-a sunat John, nu?

— Nu. Te aşteptai să sune?

— Eu… Doamne, nu. Mă gândeam doar că poate te-a sunat pe tine, atâta tot. Dar presupun că e ocupat până peste cap la conac. Părea mulţumită, poate chiar îngâmfată, de evidenta neglijenţă a lui John faţă de mine, şi adăugă mai expansiv: Dumnezeule, aproape am uitat – una din paciente, doamna Miller, de la Oficiul de Poştă, mi-a dat un articol dintr-un ziar pentru tine. Îl am pe aici pe undeva şi probabil l-ai văzut deja, dar i-am promis că ţi-l dau. Scotoci prin buzunare şi în cele din urmă scoase o bucăţică de hârtie mototolită, pe care mi-o dădu. Asta e. E din ziarul de dimineaţă şi doamna Miller m-a asigurat că Elizabeth Gray, actriţa de televiziune, e sora ta. Aşa e?

înseamnă că ştii deja.

Nu ştiam, dar mă ferii să recunosc de faţă cu Grace şi când văzui articolul, mă bucurai că nu spusesem nimic. Era din „Yorkshire Pictorial” şi arăta o fotografie cu Mandy stând lângă un bărbat înalt şi distins, pe care nu-mi aminteam să-l mai fi văzut vreodată, cu toate că faţa lui mi se părea vag familiară. Era o faţă frumoasă, dar îmbătrânită, şi mi se strânse inima când citii titlul cu majuscule.

„VEDETĂ DE TELEVIZIUNE SE CĂSĂTOREŞTE CU MAGNAT MARITIM”.

„Elizabeth Gray – în realitate, domnişoara Amanda Duncan, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, din Danesmead, East Yorks încântătoarea eroină a popularului serial” Spitalul”, transmis de Independent Television, îşi sărbătoreşte logodna cu sir Julian Cornell, preşedintele Trustului de Trafic Maritim în Orientul îndepărtat. Sir Julian, în vârstă de cincizeci şi doi de ani, a fost căsătorit cu celebra pianistă Marion Bliss, a cărei moarte tragică într-un accident aviatic a şocat melomanii din toate colţurile lumii.

Cuplul plănuieşte în următoarele săptămâni o ceremonie restrânsă la un Oficiu al Stării Civile din Londra, dar domnişoara Duncan ne-a spus să speră să joace în continuare rolul Elizabethei Gray”.

Cuvintele deveniră brusc neclare. Aşadar, acesta era Hugo. Şi se părea că Mandy intenţiona să se mărite cu el. De ce nu-mi spusese nimic de intenţiile ei? Poate decizia fusese luată destul de curând şi nu avusese timp. Sau poate sunase când eram de serviciu şi nu primisem mesajul. În după-amiaza aceea, fusesem în sala de operaţii până foarte târziu şi anticipând că s-ar putea să fiu reţinută, îmi luasem bagajul cu mine. E posibil să fi fost un mesaj pentru mine în cameră. Desigur, Mandy nu avea de unde să ştie că venisem la Danesmead, decât dacă Aiesha vorbise cu ea, în cazul în care sunase. Mă ridicai în picioare, uitându-mă la ceas şi întrebându-mi dacă era prea târziu s-o sun şi-mi dădui seama că Grace Kinnell mă

privea în expectativă. Oricât mă străduii, nu găsii nimic să-i spun şi după un stânjenitor moment de tăcere, începu prietenos:

— Mi-o amintesc pe Marion Bliss. A fost o pianistă minunată şi întotdeauna am crezut, o femeie la fel de minunată.

— Da, încuviinţai slab. Şi eu îmi aminteam de Marion Bliss – îi ascultasem albumele şi o auzisem la radio. Odată, fusesem la un concert de-al ei, împreună cu ceilalţi colegi de clasă, deşi trecuse foarte mult de atunci şi nu-mi mai aminteam prea bine. Deschisei gura să-i spun, doar ca să spun ceva, dar Grace continuă, cu aceeaşi indiferenţă elaborată:

— Totuşi, mariajul ei a fost destul de controversat, nu? Se zvonise că se despărţiseră.

— Da?… N-am auzit nimic. Voiam cu disperare să schimb subiectul. Cred că o s-o sun pe sora mea. E puţin cam târziu, dar.

— Nu ştiai de logodna ei, Stacey? insistă Grace Kinnell. Nu aşteptă să-i răspund; expresia mea îi spusese tot ce voia să ştie şi se ridică, prefăcându-se somnoroasă. Da, într-adevăr, e târziu. Şi mi-am promis că mă culc devreme. Ei bine, te las să dai telefonul acela. Ne vedem la micul dejun. Hm. Presupun că sora ta trebuie felicitată. Adică, va primi un titlu şi se presupune că el are o avere fabuloasă, nu? Dar e mult mai bătrân decât ea şi Nu termină propoziţia, dar puteam să ghicesc ce lăsase nespus şi din nefericire, eram de acord cu ea. Dacă povestea lui Gâl avea vreun sâmbure de adevăr, cu greu se putea spune că Mandy merita felicitări, cu toate că probabil era o coincidenţă la fel de mare ca şi faptul că o văzusem, în seara asta dintre toate serile.

Îi urai noapte bună lui Grace şi mă dusei în biroul lui John să dau telefon. Fu aproape o uşurare când nu răspunse nimeni la numărul lui Mandy şi după ce lăsai să mai sune două minute, pusei receptorul în furcă şi, urmând exemplul lui Grace, mă dusei la culcare. Contrar aşteptărilor mele, dormii bine.

Doamna Atkinson veni să-mi aducă ceaiul la opt şi jumătate.

— Te-am lăsat să dormi, mă anunţă ea, lăsând tava pe noptieră ca să tragă perdelele. Mă tem că plouă. Ciudat cum plouă de fiecare dată când e o înmormântare, nu? Cu toate astea, n-o să trebuiască să ieşi. Doctoriţa Kinnell îmi spune că te duce ea la Staithes Holtby.

— Oh, da? Eram surprinsă. Credeam că are grijă de cabinet.

— Nu, doctoriţa Powell se ocupă azi de cabinet – a aranjat ea, desigur. N-a vrut să piardă nimic, cel puţin nu o chestiune de familie ca aceasta. Strâmbăturile ei erau expresive şi intenţionate, aşa că nu putui să-mi reţin un zâmbet.

Poţi să râzi cât vrei, domnişoară Stacey, dar aminteşte-ţi ce ţi-am spus ultima oară când ai venit.

Mă refugiai în spatele cănii cu ceai, dar nu scăpai. Ascultai o prelegere lungă şi apoi menajera mă întrebă de logodna lui Mandy.

— E adevărat, domnişoară Stacey?

— Nu ştiu, mărturisii. De fapt, nu ştiu mai multe decât tine, doamnă Atkinson.

— Nu ţi-a spus nimic?

— Nu; cred că trebuie să fi fost aranjată destul de pe neaşteptate, pentru că m-am văzut cu Mandy acum două săptămâni şi cu siguranţă, nu era logodită şi nici nu cred că se gândea să se logodească.

Soneria de la telefon mă salvă de o altă predică şi în timp ce se duse în silă să răspundă, doamna Atkinson îmi spuse că micul dejun va fi la ora nouă şi un sfert. Îmi băui ceaiul în grabă, făcui un duş rapid şi coborâi la doar două minute peste ora fixată. Grace era deja acolo şi în timpul mesei, nu vorbirăm despre nimic în particular.

Capitolul 8

Când tocmai ne hotărâserăm să mai bem câte o

cafea, sună John, dar doar ca să-mi spună să mă duc direct la biserică şi să-i confirm că mă aduce Grace.

— Ia-ţi bagajul cu tine, adăugă el, şi duminică seară te duc eu la Merton. Charlie rămâne câteva zile ca să ajute la omologarea testamentului şi să stabilim detaliile cu avocaţii, dar ceilalţi vor pleca după funeralii. Se pare că Eunice Simpson e asigurată pentru tot restul vieţii… mama i-a lăsat o anuitate şi Charlie a rugat-o să rămână şi să aibă grijă de casă pentru el, lucru care a încântat-o nespus.

Mă bucuram să aud asta şi întrebai cum suporta domnişoară Simpson.

— Considerabil mai bine, de când a auzit că va primi o sumă anuală, mă asigură John. Biata femeie. Fără îndoială, se şi văzuse în situaţia de a-şi căuta un alt loc de muncă, ceea ce, la vârsta ei, n-ar fi fost deloc uşor. Dar îi datorăm cu toţii mult, aşa că mă bucur că Charlie vrea să rămână. Va trebui să se întoarcă la regimentul lui, desigur, dar casa e a lui şi spune că o să stea aici peste câţiva ani, când se va retrage din

cadrul armatei. Între timp, Eunice se va ocupa de ea, iar ceilalţi vor continua să-şi petreacă vacanţele aici.

Nu întrebai dacă lui îi lăsase ceva şi John nu-mi oferi nicio informaţie în sensul acesta, astfel că după alte câteva replici, închiserăm. Ardeam de nerăbdare să-i spun despre Mandy, dar ştiam că nu era momentul să-l împovărez cu problemele mele. Evident, nu văzuse anunţul din ziarul de ieri, căci nu pomenise nimic. Încercai din nou s-o sun pe Mandy, dar ca şi mai înainte, nu răspunse nimeni şi când pusei receptorul în furcă, o auzii pe Grace chemându-mă şi spunându-mi că era timpul să plecăm.

Prin ploaia torenţială, drumul nu fu atât de plăcut ca de obicei şi însoţitoarea mea, ocupată cu gândurile ei şi iritată că ştergătoarele i se stricaseră dintr-odată, nu avea, evident, dispoziţia necesară pentru flecăreli. Oprirăm la un garaj din capătul îndepărtat al Mertonului, unde ne reparară ştergătoarele şi apoi trebui să mergem cu viteză ca să recuperăm timpul pierdut, dar în ciuda presimţirilor

negre ale lui Grace, ajunserăm la biserica din Staithes cu zece minute mai devreme.

Mulţi dintre cei care participau la înmormântare erau cunoscuţi şi când Grace reuşi să mă piardă în mulţime, nu făcui nicio încercare s-o găsesc, ci mă dusei să stau lângă un cuplu de prieteni vechi, West, într-unul din rândurile din spate. Nu tocmai surprinsă, observai că Grace se aşezase lângă familie, deşi trebuise să se mulţumească să stea între Claudia şi Eunice. Slavă Domnului, slujba fu scurtă şi când ieşirăm din bisericuţa normandă, ploaia se oprise deja şi un soare palid încerca să străbată printre nori.

După ce lady Mallory fu înmormântată într-un colţ retras al cimitirului, lângă soţul ei, acceptai să merg la conac cu maşina lui Dick şi a lui Laurie West, din moment ce Grace, care se ţinea încă după cei din familie, nu dădu niciun semn că s-ar fi aşteptat să mă ducă tot ea. Laurie West văzuse articolul despre logodna lui Mandy, dar în afară să-mi ofere felicitări formale, nu făcu niciun comentariu.

Un bufet fusese aranjat în camera de zi de la conac; cu ochii încă roşii şi umflaţi de plâns, Eunice Simpson se perinda degeaba printre armata de ajutoare pe care le recrutase din sat, mai mult dezorganizându-i decât asistându-i. Dar era evident mult mai uşurată, acum că primise moştenirea, şi-mi spuse, într-o şoaptă croncănită, cât de amabili fuseseră în ultimele zile cu ea toţi din familie.

— Doctorul John a fost un sfânt, adăugă ea. Şi colonelul Charles, pe care abia dacă-l cunosc, nu putea să fie mai drăguţ. E minunat, nu-i aşa, că voi rămâne să am grijă de casă pentru el. Biata doamnă Mallory îmi spune adesea că e supărată că nici el, nici doctorul John nu s-au căsătorit. Poate totuşi colonelul se va gândi la un mariaj, când se va retrage. Mă bătu uşor pe braţ şi făcu un gest spre locul unde stătea John, conversând cu toată seriozitatea cu Grace Kinnell. Mai degrabă mă tem că doctorul John se gândeşte să se însoare, draga mea. Sper

din suflet că n-o să te deranjeze dacă. Adică, aţi fost prieteni atât de buni în toţi anii ăştia.

— Nu, i-o tăiai eu, pe un ton mai aspru decât intenţionasem. Desigur că n-o să mă deranjeze. Până la urmă, depinde de el, nu?

Mulţimea începu să se rarefieze treptat, deşi câţiva oaspeţi mai zăboviră chiar şi după ce se servise şi se şi strânsese cafeaua. Praznicele mi s-au părut întotdeauna necivilizate şi-mi făcui ieşirea când plecară cei doi West, acceptând să mă ducă până la marginea satului, sub pretextul că vreau să-mi cumpăr o pastă de dinţi. După ce maşina lor dispăru din raza vizuală, mă dusei la cabina telefonică şi Mandy îmi răspunse în sfârşit. Convorbirea – restrânsă la trei minute, căci uitasem să-mi iau mărunţişul cu mine – nu fu prea satisfăcătoare. Mandy fu evazivă şi defensivă şi nu obţinui de la ea decât o dată aproximativă pentru nunta care probabil, îmi spuse, va avea loc la începutul lui decembrie. Mă asigură pe un ton aproape agresiv că era fericită şi mă rugă s-o anunţ când mă întorc la Londra, ca să bem ceva la apartamentul ei şi să-l cunosc pe Julien. Apoi, se auzi un semnal şi convorbirea se întrerupse. Simţindu-mă stingherită, mă întorsei pe jos la conac, ca să văd că plecau şi ultimele maşini.

Nu avui timp să-mi iau rămas-bun decât de la Nick şi Claudia, apoi Charles Mallory mă găsi şi mă anunţă că John se întorsese la Danesmead.

— Ceva în legătură cu un pacient care o îngrijora pe locţiitoarea lui, îmi explică el. Aşa că bătrânul John, conştiincios ca întotdeauna, a plecat în goană să vadă despre ce e vorba. Dar m-a rugat să-ţi spun că se întoarce înainte de cină şi să-ţi ofer scuzele lui.

Pe Charles îl cunoşteam de tot atâta vreme ca pe John şi pe ceilalţi doi fraţi ai lui, deşi nu la fel de bine. Charles făcuse mare parte din serviciul militar în străinătate şi cu toate că-mi plăcea, nu era la fel de uşor de abordat ca ceilalţi – poate pentru că semăna mai mult decât ei cu mama lor. La propunerea lui, făcurăm o plimbare prin grădină; în stilul lui înţepat de militar,

Charles făcu tot posibilul să mă destindă, întrebându-mă despre prietenii şi vecinii cu care nu mai ţinuse legătura, şi apoi, cu mult tact, trecu la subiectul Grace Kinnell. Încercai să-i satisfac curiozitatea în privinţa ei, dar cum ne întâlniserăm abia în urmă cu o zi, nu putui să-i spun prea multe din ce nu ştia deja.

— E o femeie frumoasă, observă el. Foarte feminină şi aşa mai departe. Cum e ca medic? Crezi că e bună?

— Cred că e foarte competentă, răspunsei cu sinceritate. Şi bine calificată. John pare mai mult decât mulţumit de ea, ca locţiitoare. De fapt, nu m-ar mira să o ia la cabinet, dacă o să cadă parteneriatul pe care i l-a propus Dilys Powell.

— Hm, înţeleg. Chipul slab şi frumos al lui Charles Mallory avea o expresie gânditoare şi ezită, cercetându-mă cu o privire nesigură, de parcă s-ar fi temut să abordeze subiectul care-i stătea în minte, nu cumva să mă supere sau să mă ofenseze. Întotdeauna avusese grijă să nu-i jignească pe ceilalţi, îmi amintii – fiind soldat de carieră, era neobişnuit de prudent şi delicat – dar îi simţeam neliniştea, aşa că luai iniţiativa şi-l abordai eu pentru el.

— Nu mă deranjează, dacă de asta îţi faci griji.

— Nu, Stacey? Sprâncenele lui se ridicară într-o surpriză reală. Hm, ei bine, dacă nu te deranjează, atunci presupun că e în regulă. Adică, acum faci partea aceasta suplimentară de cercetare în chirurgie, la Londra, nu? Mai interesantă şi aduce mai multe satisfacţii decât medicina de familie, îmi imaginez. Dar am crezut întotdeauna că tu şi John… iartă-mă, poate că n-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta, dar… Se întrerupse, jenat, şi o clipă fui tentată să-i spun că şi eu crezusem întotdeauna că până la urmă voi lucra cu John, dar că tocmai el mă convinsese să mă înscriu la bursa de la Harrowfields. Apoi, mă răzgândii. Munca la Harrowfields era într-adevăr interesantă şi-mi dădea satisfacţii, aşa cum sugerase Charles; din punct de vedere profesional, nu voiam să fiu nicăieri altundeva, până nu-mi încheiam perioada acolo şi nu-mi luam diploma postuniversitară.

Cum le spusesem şi doamnei Atkinson şi lui Eunice Simpson, nu era nimic între mine şi John şi nu fusese niciodată decât prietenie. O prietenie pe care o preţuiam mult, adevărat, şi pe care cu siguranţă o voi pierde, dacă Grace Kinnell va intra în parteneriat cu John. Sau – îmi ţinui răsuflarea, conştientizând o durere mai profundă şi mai acută decât gelozia pură – sau dacă John se va căsători cu ea. Grace nu era genul care să tolereze vreun fel de rivală şi astăzi fusese evident că mă privea ca pe o rivală şi că deja se considera mult mai apropiată de familia Mallory decât eram eu. Spre ruşinea mea, îmi dădură brusc lacrimile, luându-mă pe nepregătite, astfel că fui nevoită să întorc capul ca să le ascund. Charles îmi întinse o mână părintească şi mă luă de braţ.

— Hai să mergem să bem un ceai. O văd pe Eunice Simpson pe terasă, ne face cu mâna, ceea ce înseamnă că probabil e gata. Şi. Hm. Dacă vreodată vei vrea să-ţi iei o vacanţă la Bielefelt, anunţă-mă. Reuşim să ducem o viaţă destul de animată acolo, din punct de vedere social mă refer, şi aş putea să aranjez cu uşurinţă să stai cu secundul meu şi cu soţia lui. De Crăciun, poate, dacă eşti liberă şi nu vrei să vii aici.

Îi mulţumii călduros, mişcată de amabilitatea lui, şi-mi bătu uşor mâna.

— Nu uita, Stacey… vorbesc serios, să ştii. O să-ţi scriu adresa mea înainte să pleci şi. Îmi făcu semn spre Eunice Simpson care ne chema energic de pe terasă. Ce naiba vrea femeia asta, ai vreo idee? Se poartă că o găină agitată! Ridică vocea. E gata ceaiul, doamnă Simpson? Venim acum.

Dar Eunice Simpson nu-şi făcea griji pentru ceai. Veni în grabă în întâmpinarea noastră şi ne anunţă pe nerăsuflate că eram căutată la telefon, de la Londra.

— E un domn, Gilbert Plumpton. I-am spus că eşti afară cu domnul colonel şi că s-ar putea să dureze până te găsesc, dar a insistat să aştepte şi n-a vrut să lase mesaj. Cred că trebuie să fie ceva urgent. A spus că sună de la Centrul Harrowfields.

Desigur, îmi amintii, azi era ziua „marelui tur” al lui Gâl… dar de ce voia să vorbească urgent cu mine, nu aveam idee. Lăsându-i pe Charles şi pe Eunice să mă urmeze, alergai pe scările de piatră şi abia oprindu-mă să-mi trag sufletul, mă năpustii pe holul unde se afla telefonul.

— Bună, Gâl… îmi pare rău dacă te-am făcut să aştepţi. S-a întâmplat ceva?

— Nu, cel puţin nimic rău, mă sigură el. Dimpotrivă, aş zice. E foarte posibil să fi găsit un donator pentru doctorul Narayan Devi, cu grupa rară de sânge şi tot tacâmul. Dacă rezultatele testelor de compatibilitate sunt cele aşteptate, profesorul Kneller al tău o să-l opereze chiar în seara asta.

— Oh… mă bucur atât de mult! Uşurarea mea era cu atât mai mare, cu cât nu mă aşteptasem la aşa ceva. Donatorii B negativ erau extrem de rari. Şi Aiesha? întrebai. Cum a primit vestea?

— Cu un autocontrol admirabil… dar de asta te-am sunat, Stacey. S-a terminat înmormântarea, nu?

— Da. Dar…

— Uite, ai putea să te întorci cu următorul tren? E unul într-o jumătate de oră, dacă ai putea să ajungi în Merton până atunci. Asta e staţia ta, nu? Te-aş lua eu de la gară. Aiesha n-a spus o vorbă, dar cred că ar da orice să te aibă lângă ea în timpul operaţiei.

— Desigur, încuviinţai fără să ezit. Nu mă mai reţine nimic aici. Şi aşa era, reflectai eu, cu excepţia lui John, care se putea descurca foarte bine şi fără mine. Mă uitai la ceas. Trebuia să mă grăbesc ca să pot ajunge în jumătate de oră în Merton, dar măcar nu despachetasem şi puteam să iau un taxi din sat. S-ar putea să pierd trenul, Gâl, dar dacă se întâmplă.

— O să-l aştept pe următorul, promise el. Încă nu s-a stabilit ora la care-l operează, dar Aiesha crede că nu va fi înainte de nouă şi jumătate-zece. Aşa că ar trebui să ajungi.

— Da. Oricum, voi face tot posibilul.

— Stai o clipă. Ai citit de viitoarea căsătorie a surorii tale?

— Eu… da. Şi am văzut şi filmul tău, Gâl. Ezitai, dar ştiam că trebuie să-l întreb. Aşa s-au petrecut lucrurile?

Nu-mi răspunse imediat, dar auzii cum inspiră adânc. În cele din urmă, îmi spuse pe un ton ciudat de amărât:

— În mare, da. Am schimbat circumstanţele, după cum ţi-am spus, am făcut personajele de nerecunoscut. Pe toate, cu o singură excepţie. Aveam dreptul să-l las aşa, având în vedere că e inspirat chiar de mine. Orice autor are dreptul la autobiografie.

— Adică… Dintr-odată înţelesei şi, pentru că acum îl cunoşteam destul de bine şi pentru că o cunoşteam şi mai bine pe Mandy, fui profund şocată. Aşadar, de asta ne aruncase Mandy unul în braţele celuilalt, mă gândii plictisită. De asta mă căutase Gâl şi probabil de asta mă prevenise Mandy în privinţa lui. Vrei să spui că tu erai. Danny?

— Exact, confirmă Gâl sec. Eu sunt Danny, din păcate, am fost şi voi rămâne mereu un biet nătăru! Dar aşa e viaţa, nu? Cei ca Hugo şi ca Julian câştigă de fiecare dată, deşi numai Dumnezeu ştie de ce.

Era o recunoaştere tacită că încă o iubea pe Mandy şi lămurea multe lucruri care mă nedumeriseră la el în ultimele luni.

— Dar de ce să-i lăsăm să câştige? întrebai, pierzându-mi dintr-odată răbdarea cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, Gâl, de ce nu lupţi pentru ceea ce vrei? Să ştii că nu e fericită cu adevărat.

Am vorbit mai devreme cu ea şi ştiu că nu e fericită.

— De fapt, Stacey, draga mea, spuse Gâl pe un ton sfios, aveam de gând să te cer pe tine în căsătorie. Plănuisem totul – voiam să te întreb în timpul turului. Dar presupun că nu mai are niciun rost, din moment ce ai văzut filmul. Chiar dacă jur, cu mâna pe inimă, că tu eşti tot ce-mi doresc.

— Nu, sării eu. Nu, nu, nu! Nu are rost. Şi nu sunt ceea ce-ţi doreşti, pentru că nu sunt Mandy, nu înţelegi? Şi

dacă mai vorbim mult, o să pierd trenul şi.

— Iar eu voi intra în criză de fise pentru blestemăţia asta de telefon public! spuse Gâl, cu o scânteie din spiritul lui vechi. Ne vedem la King's Cross, Stacey.

Auzii clinchetul receptorului pus în furcă şi mă întorsei, ca să văd că Charles stătea lângă mine.

— Au nevoie de tine la spital? întrebă el.

— Da, eu… mă tem că va trebui să plec. Dar am numai douăzeci şi cinci de minute ca să ajung la gara din Merton la timp pentru tren. Vezi tu.

— O să ne ia doar douăzeci, promise Charles. Maşina mamei e încă la poartă, aşa că vino. Ai bagaje? Bine. Şi o să-i cer eu scuze bătrânului John în numele tău. Îmi zâmbi, arătând absurd şi sfâşietor de asemănător cu el, şi adăugă, cu maliţiozitate neascunsă: o să-mi facă plăcere să-i servesc o porţie din propriul medicament. Ei bine, hai dacă eşti gata, pentru că o să ne ia douăzeci de minute.

Îl urmai supusă la Rollsul doamnei Mallory, şi respectându-şi cuvântul, mă duse la Merton în cele douăzeci de minute stipulate. Trenul tocmai intrase în gară şi ignorând un portar în aşteptare, Charles îmi luă bagajul; după ce făcu dovada că aveam bilet dus-întors, îmi găsi un loc şi mă invită politicos să mă aşez, fără să mă lase să-i mulţumesc. Apoi, cu pălăria în mână, rămase cum făcea şi John de fiecare dată, până mă văzu plecând, silueta lui înaltă, în tweed, atât de asemănătoare cu a lui John, încât simţii un nou junghi. Dar de data aceasta, mă gândii mizerabil în timp ce trenul lung se punea în mişcare, probabil era ultima oară când voi fi fost condusă la gara Merton de un membru al familiei Mallory. De fapt, la orice altă gară. Dacă nu cumva voi profita de invitaţia lui Charles pentru vacanţa de Crăciun în Germania. Mă uitai la bucata de hârtie pe care-mi notase adresa lui şi simţii un nod în gât.

Dacă până şi fratele lui credea că John intenţionează să se însoare cu Grace Kinnell – sau s-o facă partenera lui, ceea ce mai mult ca sigur va duce până la urmă la o căsătorie – atunci nu prea avea sens să-mi imaginez că nu

era aşa, îmi spusei cu severitate şi mă ridicai în picioare cu gândul să vânez un loc în vagonul de clasa a doua. Din obişnuinţă, Charles mă urcase la clasa întâi.

Trenul era destul de plin, dar în cele din urmă găsii un loc într-un compartiment chiar în primul vagon. Înăuntru mai erau două cupluri, cu patru copii mici şi unul în cărucior. Fură drăguţi şi se înghesuiră ca să-mi facă loc şi unul din soţi îmi luă bagajul şi mi-l puse lângă celelalte.

Îi mulţumii şi tocmai mă aşezam, când ne zdruncinarăm brusc şi aproape fui aruncată la pământ, apoi se auzi un scrâşnet şuierător şi înfiorător în momentul în care fură aplicate frânele. Întregul tren, care adunase viteză de când părăsisem Mertonul, începu să se balanseze şi să se zguduie alarmant în timp ce conducătorul – nu puteam să presupun decât că primise un semnal sau văzuse că şina e obstrucţionată – încerca să-l oprească.

Îl auzii pe unul din copii plângând înăbuşit într-un atac de frică şi-l văzui pe tatăl lui – cel care mă ajutase cu bagajul – aplecându-se într-o încercare zadarnică de a-l lua în braţe. Apoi, cu o bruscheţe înspăimântătoare, se auzi o bufnitură la numai câţiva metri în spatele meu. Impactul ne azvârli pe toţi de pe locurile noastre şi foarte încet, însoţit de un vaiet groaznic de motor şi de o serie de zgomote surde, vagonul nostru păru să se ridice în aer şi după ce rămase acolo suspendat o secundă sau două, se prăbuşi lateral, aruncându-ne în toate direcţiile, ca pe nişte boabe de mazăre într-o canistră. Cum geamurile se spărseseră, compartimentul era plin de praf şi de cioburi zburătoare, iar acoperişul, care acum câteva clipe fusese în partea dreaptă, se prăbuşi peste noi.

Copiii ţipau toţi, vocile lor ridicându-se deasupra zgomotului înnebunitor de lemn şi metal rupt, şi din apropierea mea auzii ceea ce luai drept geamătul de durere al uneia din mame. Nu vedeam nimic. Se înserase când plecasem din Merton, dar acum era de-a dreptul beznă – sau poate că întunericul se datora faptului că se stinseseră luminile din tren. Bâjbâii prin jur, mâna mea atinse o ceva cald şi umed şi o voce spuse, într-o şoaptă

cutremurătoare:

— Ajută-mă – te rog, ajută-mă!… Sunt rănită, sunt rănită… grav.

Reuşii să mă ridic într-un cot, conştientă pentru prima dată de o senzaţie agonizantă la piciorul drept, care se extindea de la coapsă până la gleznă şi care crescu când încercai să-mi trag piciorul. Femeia de lângă mine gemu din nou şi încercă să-mi şoptească ceva, dar vocea slabă îi fu acoperită de ţipetele şi suspinele copiilor. Mă aplecai spre ea, amintindu-mi deodată de pixul cu lanternă pe care îl aveam întotdeauna în buzunarul de la haină. Să-l scot însemna să mă întorc pe partea dreaptă şi trebuie să fi leşinat câteva clipe din cauza efortului, dar când îmi revenii, aveam pixul în mână. Printr-un miracol, funcţiona încă şi la lumina lui slabă, văzui că pieptul femeii de lângă mine era ud de sânge. Sângele venea de la o arteră tăiată de la braţ şi pulsa în afară, într-un şuvoi îngrozitor, cu fiecare bătaie a inimii.

Ştiind din instinct că probabil va sângera până va muri, dacă nu opream hemoragia, căutai şi-i găsii cel mai apropiat punct de presiune şi aplicai cu ambele mâini toată forţa de care fui în stare. Şuvoiul de sânge se diminuă puţin, dar nu se opri; cum lanterna căzuse de două ori din locul în care încercasem s-o proptesc, nu vedeam ce fac. În cele din urmă, ghidându-mă cu degetele, reuşii să opresc sângerarea cu ajutorul eşarfei mele şi încercai un sentiment de triumf total disproporţionat faţă de cât de puţin făcusem. Femeia era inconştientă şi-i sprijini capul de umărul meu, rugându-mă să nu moară.

Trebuie să fi leşinat după asta, deşi nu aveam de unde să ştiu pentru cât timp. Puteau să fi fost două minute sau douăzeci sau poate şi mai mult, dar când îmi venii din nou în fire, primul lucru pe care-l observai fu tăcerea. Realizai uluită că cei mici nu mai ţipau şi nu mai plângeau, ceea ce putea să însemne să fuseseră duşi în siguranţă sau că Mintea mea refuza să accepte cealaltă posibilitate.

De undeva din depărtare, venea zumzăit înfundat de voci şi puţin mai de aproape, bătutul monoton al unui

ciocan şi un târşâit de neidentificat. După ce mai ascultai câteva clipe, decisei că probabil era zgomotul făcut de oamenii care se căţărau pe vagonul distrus. Dar erau prea departe ca să-mi bat capul, sau cel puţin aşa crezui, şi încercai din nou să mă ridic. Pixul cu lanternă era încă în mâna mea, cu bateriile aproape terminate, dar mişcai în toate direcţiile lanterna minusculă, în încercarea disperată de a afla ce se întâmplase cu ceilalţi ocupanţi ai compartimentului. Îmi tremura mâna, aşa că-mi era greu să ţin locului raza, sau chiar s-o deplasez în direcţia în care voiam. Mai întâi, căzu pe cărucior: era întors cu roţile în sus, dar era gol, văzui cu uşurare şi apoi reuşii să ridic lanterna şi zării o gaură în peretele lateral al vagonului, exact deasupra capului meu şi câţiva metri mai la stânga. Dădea direct spre cer, zimţată şi neegală, de parcă o mână uriaşă ar fi coborât din înalturi şi ar fi sfâşiat lemnul şi metalul. Uitându-mă în sus, mă întrebai dacă ceilalţi care fuseseră cu mine în compartiment ieşiseră pe gaura aceea.

Probabil că da, din moment ce acum nu era nici urmă de ei. Dar atunci, de ce ne lăsaseră aici pe mine şi pe femeia care suferise hemoragie arterială, care era… Lăsai raza lanternei pe chipul ei. Era alb ca varul, nemişcat şi resemnat şi nu avui nevoie s-o ating ca să ştiu că era moartă.

Biata de ea! Mi se rupea inima pentru ea, simţii o compasiune neputincioasă uitându-mă la ea şi văzând mormanul de fiare sub care partea inferioară a trupului îi era prinsă ca într-o menghină. Abia atunci realizai, cu un amestec curios de şoc şi surpriză, că şi piciorul meu drept era prizonier sub aceleaşi fiare, strâns la fel de tare ca şi trupul femeii moarte pe care încercasem în zadar s-o salvez. Nu mă durea piciorul, lucru care mi se părea suspect şi cercetând mai departe, îmi dădui seama de ce. Pentru că rama geamului era efectiv sudată în el, exact în jurul genunchiului, fapt care-mi oprise circulaţia şi odată cu ea, toate senzaţiile. Vor trebui s-o taie cu fierăstrăul ca să mă elibereze – dacă şi când va veni cineva să mă salveze, mă gândii şi mă trezii că-mi cântăresc fără

pasiune, ştiinţific, şansele de a nu-mi pierde piciorul. Nu păreau prea multe şi intrând deodată în panică, începui să strig după ajutor.

Părură secole până să-mi răspundă cineva dar, tocmai când începeam să disper, auzii paşi apropiindu-se, voci de bărbaţi şi puţin mai târziu, acelaşi târâit de mai devreme. Un chip apăru în dreptul găurii de deasupra capului meu şi auzii o voce cu accent de Yorkshire:

— Hei, Tom, cred că de aici veneau strigătele. Adu o lumină, băiete, să ne vedem om cu om.

O a doua faţă apăru lângă prima şi o lanternă puternică fu direcţionată spre mine.

— Oh, da, asta e – mai sunt doi oameni aici, două femei. Dar n-a zis Jim că sunt moarte amândouă? Copiii au ieşit şi cu ei, doi adulţi, dar…

Reuşii să murmur ceva şi-l auzii pe unul din cei doi de la echipa de salvare scoţând o exclamaţie de surpriză.

— Una din ele e în viaţă. În regulă, fetiţo, mai rabdă câteva minute. Te scoatem cât putem de repede. Îşi scăzu tonul, dar cu toate astea, îl auzii spunându-i celuilalt: mai bine du-te şi cheamă un medic, Tom, înainte să încercăm s-o mutăm. Mi se pare că are piciorul prins şi.

Nu mai auzii restul şi din nou, dintr-un motiv pe care nu reuşeam să-l desluşesc, simţii cum rămân fără vlagă, în timp ce mi se înceţoşă mintea şi întunericul se închise în jurul meu.

Când îmi revenii, cineva stătea în genunchi lângă mine şi o voce şopti, aproape de urechea mea:

— Eşti bine, Stacey, draga mea – nu încerca să te mişti, stai liniştită. Sunt aici, nu-ţi face griji. Vocea era a lui John, degetele blânde care-mi palpau piciorul erau inconfundabil ale lui, dar nu mai auzisem niciodată atâta tandreţe în vocea cuiva şi, nedumerită şi încă puţin ameţită, mă întorsei să mă uit la faţa lui.

Exprima aceeaşi tandreţe şi îngrijorare ca şi vocea lui şi-şi lipi o clipă obrazul de al meu, rugându-mă să nu mă mişc.

— John, oh, John, mă bucur atât de mult că eşti aici.

— Şi eu, iubito, mă asigură el. Acum, o să-ţi fac o injecţie cu morfină înainte să începă să te scoată de aici.

— Nu am dureri, protestai slab.

— Ei bine, o să mă asigur că o să fie aşa şi în continuare, răspunse John cu hotărâre. Îmi ridică mâneca de la haină şi simţii o înţepătură usturătoare în muşchiul braţului. După o vreme, pe măsură ce injecţia începea să-şi facă efectul, mă copleşi o senzaţie glorioasă de moleşeală şi-i spusei lui John că sunt gata să înceapă descarcerarea. Un feroviar echipat cu cască şi ochelari de protecţie începu să lucreze cu un soi de aparat de tăiat care scotea o lumină albastră, şuierătoare.

Era un om plăcut, cu o atitudine părintească, şi lucra rapid, vorbindu-mi ca să mă liniştească. În câteva minute, fui eliberată de sub resturile vagonului, dar fură nevoiţi s-o ridice pe femeia moartă înainte să mă scoată. Îl întrebai pe John dacă realmente nu mai era în viaţă şi-mi răspunse sumbru că nu.

— Eun miracol că ai supravieţuit, adăugă, cu buzele strânse. Un miracol pentru care-i voi mulţumi tot restul vieţii lui Dumnezeu. Acum, am să-ţi pun un pansament pe picior. S-ar putea să te doară puţin.

Dar nu mă duru, ceea ce nu era un semn prea bun, dar nu spusei nimic. Odată ce mă pansă, John şi alţi doi sau trei bărbaţi pe jumătate mă ridicară, pe jumătate mă traseră prin gaura pe care o văzusem deasupra capului şi de acolo, fui coborâtă la sol, pe o targă.

Lângă calea ferată era un şir de ambulanţe şi targa mea fu dusă la una din ele.

— John! strigai, intrând dintr-odată în panică, în clipa în care oamenii se pregăteau să mă urce în spatele ambulanţei. John, ai putea să vii cu mine? Sau… mai e nevoie de tine aici? Pentru că dacă e aşa, aş putea să aştept, poate.

— Nu poţi să aştepţi, copilă, începu John. Trebuie să te ducem la spital şi.

— E în regulă, doctore Mallory, interveni, cu simpatie plină de înţelegere, lucrătorul de la calea ferată care mă

scosese din vagon, am scos deja toţi răniţii şi avem destule ajutoare. Ai făcut o treabă minunată. Du-te cu domnişoara, dacă vrei. O să trimit pe cineva să-ţi aducă maşina la spital.

John îi mulţumi şi, spre uşurarea mea, se urcă în ambulanţă cu mine. Aşezat pe targa vecină, se aplecă să-mi ia mâna într-a lui şi pornirăm.

— Dumnezeule mare, Stacey, spuse el cu o voce zguduită, nu vreau să mai trec niciodată prin ce am trecut în ultima oră! Am fost din vagon în vagon, căutându-te… Am crezut că ai murit, ştii asta? Faţa lui, văzusem, era umedă de transpiraţie şi întinse mâna să se şteargă. Reacţia, îmi explică el, aproape stânjenit. Poţi să-ţi controlezi foarte bine emoţiile un timp îndelungat şi apoi. Nici nu am cuvinte să-ţi spun care au fost ale mele, când nu te găseam. Eu. Eu. Se întrerupse, scuturând din cap.

— De unde ai ştiut că sunt în tren? întrebai eu. Şi cum ai ajuns aici? suspină adânc.

— Eunice Simpson m-a sunat ca să-mi spună că Charlie te-a condus la Merton, să prinzi trenul. Eram pe drum spre gară, sperând să ajung înainte să plece trenul, dar am întârziat zece minute. Eram la gară când a venit ştirea că a avut loc un accident şi bineînţeles că am plecat în goană la faţa locului. A fost o privelişte îngrozitoare – expresul tău a intrat într-un marfar şi primele două vagoane au fost strivite şi au deraiat. Semănau cu un abator. Se scutură şi simţii degetele lui stingându-se convulsiv în jurul alor mele. Şi tu erai în primul vagon, micuţa mea Stacey. Erai în blestematul ăla de vagon întâi şi mi-au spus că n-a mai rămas nimeni în viaţă în el! Nu te-am căutat acolo, pentru că Charlie mi-a spus că te-a urcat într-un vagon din mijloc, lângă restaurant. Amândoi l-am străbătut de la un capăt la celălalt şi nu erai acolo. Aproape mi-am pierdut minţile, draga mea, când nu te-am găsit.

Tăcurăm amândoi, gândindu-ne la momentul acela – gândurile fiecăruia fiind prea întunecate ca să le putem comunica celuilalt. Ştiu că-mi aminteam accidentul,

momentul oribil al coliziunii şi biata şi nefericita femeie care murise lângă mine. În cele din urmă, rupsei tăcerea:

— John, mă aventurai eu, cu multă îndrăzneală, dar inhibiţiile mele obişnuite erau momentan adormite de injecţia pe care mi-o făcuse. Vreau să te întreb ceva.

— Spune, mă încurajă el.

— Ei bine… tocmai mi-ai spus „micuţa mea Stacey”… Eu… de ce mi-ai spus aşa?

— Bineînţeles că ţi-am spus „micuţa mea Stacey”! explodă furios John. Şi mai întrebi de ce. Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, cu siguranţă trebuie să ştii ce simt pentru tine! S-a văzut pe mine în toţi anii aceştia, la naiba! Sunt îndrăgostit de tine, Stacey, nu înţelegi? Prosteşte, nebuneşte şi iremediabil îndrăgostit de tine, ca un puşti fără experienţă. Şi mi-a fost îngrozitor de teamă că te voi pierde, încât abia dacă am ştiut dacă vin sau dacă plec, de când ai plecat la Harrowfields.

Dumnezeule, eu.

— Dar, John, credeam că… îmi ţinui respiraţia, nevenindu-mi să cred ce-mi spunea. Credeam că tu şi Grace Kinnell… credeam că vrei să te însori cu ea.

— Să mă însor cu Grace Kinnell?! Dumnezeule mare, nu! Vehemenţa lui era plină de convingere şi inima începu să-mi bată cu putere. Privindu-mă de parcă mi-aş fi pierdut minţile, mă întrebă mai blând: ce – sau cine – naiba ţi-a vârât ideea asta în cap?

— Ei bine, doamna Atkinson aşa credea – ba chiar m-a avertizat. Şi Eunice Simpson, în după-amiaza asta. Nici măcar fratele tău, Charlie, nu era sigur.

— Acum, este, zâmbi dintr-odată John. Eşti singura femeie cu care am vrut vreodată să mă căsătoresc, Stacey.

— Da? îl provocai sfioasă. Nu ştiam, John, sincer, n-am ştiut. Nu mi-ai spus niciodată, nici măcar n-ai insinuat vreodată că.

— Dar cum aş fi putut, draga mea, când te-ai întors de la Londra şi mi-ai spus că te-ai întâlnit cu Harvey Lomax şi că încă eşti îndrăgostită de el?

Avea dreptate, recunoscui, dar îi întâlnii ochii

nerăbdători şi cercetători şi scuturai din cap.

— Nu sunt, John, nu mai sunt. Totul s-a terminat acum trei ani, doar că nu mi-am dat seama. Trebuie să fi fost oarbă.

— Probabil, încuviinţă el cu afecţiune. Se aplecă spre mine, cu privirea aceea tandră şi îngrijorată, şi mă sărută uşor pe obraz. Ajungem imediat la spital, draga mea, şi nu-mi imaginam deloc că te voi cere aşa. Dar. Ca să se ştie. Vrei să te căsătoreşti cu mine? Pentru că pur şi simplu nu pot face faţă perspectivei de a te pierde din nou.

Îmi ridicai faţa spre el, conştientă de primul fior de durere în picior:

— Da, şoptii. Oh, da, John. Te iubesc atât de mult, eu… Ambulanţa se opri brusc şi un asistent veni să deschidă uşile.

— Crezi că vor putea să-mi salveze piciorul, John? întrebai, în timp ce mă transportau la Urgenţă.

John mă bătu uşor pe umăr.

— Am să-l chem pe sir Alec Lazenby, îndată ce voi găsi un telefon. Şi-ţi promit, iubirea mea, va face tot posibilul. Dar câteva luni, mă tem că s-a terminat cu Harrowfields.

Atunci, îmi amintii motivul călătoriei mele aproape dezastruoase. Gâl va pleca în curând spre King’s Cross, dacă nu-l voi opri, să aştepte un tren care nu va sosi niciodată, iar biata Aiesha va trebui să treacă prin calvarul de a aştepta singură rezultatul transplantului lui Narayan. Îl luai de mână pe John.

— Te rog, iubitule… Acum, mi se părea foarte firesc să-i spun aşa, dar cuvintele năvăliră unul după altul când încercai să-i explic situaţia; eram copleşită de un val de durere şi-mi auzeam vocea neclară. Totuşi, John reuşi cumva să mă înţeleagă.

— Bine, copilă, promise el. O să iau legătura cu amândoi prietenii tăi, cât timp te examinează sir Alec. Dar în momentul acesta, tu eşti cea mai importantă, aşa că Simţii din nou pe umăr atingerea lui plăcută şi reconfortantă.

— Spune-i lui Gâl Plumpton să… să lupte pentru Sarah, spusei eu, apoi targa mea fu condusă într-un cabinet de consultaţii şi la instrucţiunile medicului de la Urgenţă, o asistentă eficientă îmi făcu o a doua injecţie. Durerea cedă şi alunecai într-o binecuvântată inconştienţă.

Mă trezii într-o rezervă luminoasă, probabil într-un pat confortabil ataşat salonului de chirurgie din Spitalul General din Merton.

John stătea alături, pe un scaun, cu ochii închişi, dar se trezi imediat când îi rostii numele.

— O să fii bine, micuţa mea Stacey. Realmente bine – sir Alec ţi-a salvat piciorul şi acum îl ai în ghips. Făcu un gest spre un cadru care ridica aşternuturile, în capul patului, şi-mi zâmbi. Iar prietenul tău, doctorul Devi, a primit cu succes transplantul de rinichi şi face progrese mari. Am vorbit cu soţia lui acum jumătate de oră şi-ţi trimite dragostea ei şi cele mai bune urări, să te însănătoşeşti grabnic.

Şoptii o rugăciune scurtă de mulţumire.

— Şi Gâl? întrebai. Gâl Plumpton?

— E o figură, Gâl Plumpton, nu-i aşa? I se lărgi zâmbetul. Ţi-a trimis un mesaj destul de ciudat – pe lângă urările de bine – pe care spune că o să-l înţelegi. Vrei să ţi-l spun, sau să aştept până vei avea mai multă putere?

— Nu, spune-mi, te rog, iubitule…

— Ei bine, a spus că nu putem fi toţi fericiţi şi că cei ca Danny nu ştiu să lupte şi oricum, nici măcar nu sunt siguri ce vor. A spus că el crede că lui Sarah îi va fi destul de bine alături de Hugo, pentru că ea ştie ce vrea. Şi apoi, ca un post scriptum, m-a rugat să-ţi spun că atunci când a făcut documentarul despre Harrowfields, s-a jucat cu ideea de a merge în India, cu cei doi Devi, să facă unul asemănător despre spitalul lor.

Şi să te întreb ce părere ai.

— Mi se pare o idee foarte bună, răspunsei somnoroasă. Dar mă bucur enorm că eu mi-am găsit finalul fericit, alături de tine, John. Pentru că te iubesc foarte mult, dragule.

— Amin, şopti John şi în timp ce alunecam din nou în mrejele somnului, îi simţii buzele peste ale mele.

Ultimul gând înainte să adorm fu acela că, într-o zi, poate mă voi întoarce la Centrul Harrowfields, dar chiar dacă nu va fi aşa, ce am învăţat acolo nu va fi pierdut. Ca medic de familie, voi putea să-mi propovăduiesc ştiinţa, la fel cum o vor răspândi şi documentarele lui Gâl, şi voi arăta calea spre viitor cel puţin pentru alţii, dacă nu pentru mine însămi. Deşi viitorul meu părea destul de satisfăcător aranjat. Îi zâmbii somnoroasă lui John şi-mi zâmbi şi el, fericit.

Sfârşit.